

SERGE BRUSSOLO

PELERINII ÎNTUNERICULUI

**BEST
SELLER**

Ce secret, ce complot eretic stă ascuns sub masca superstiției?

PARALELA 45

SERGE BRUSSOLO

PELERINII ÎNTUNERICULUI

Fratele Guillaume fugea în noapte și i se părea că întreg iadul gonea pe urmele lui.

De o săptămână de când rățacea pe munte, trăind ca un animal încolțit, își sfâșiasse rasa de călugăr și mergea aproape gol, cu corpul plin de tăieturi.

Se odihnea ziua și pornea la drum când apunea soarele, pentru că ar fi fost foarte periculos să doarmă la ceasul la care Cel Viclean domnea suveran și se strecura în vise. Armatele diavolului îi luaseră urma. Nu voiau ca fratele Guillaume să poată spune ce văzuse acolo, dincolo de defileuri, la capătul labirintului drumurilor întortocheate care șerpuiau pe coasta prăpastiei. El era ultimul martor, supraviețuitorul. Contemplant oroarea... și avusese norocul să poată scăpa. Din nenorocire, demonii îl adulmecaseră și de atunci nu-l mai slăbeau, vânându-l fără odihnă, haită neobosită care îl urmărea de îndată ce luna își înălța fața gălbuie pe cerul întunecat. Până în acel moment, fratele Guillaume reușise să li se strecoare printre gheare, dar știa că nu va mai dura mult, deoarece se simțea aproape vlăguit.

Se trânti lângă o stâncă. Îi era sete. Nu mai întâlnise un torent de trei zile, nici măcar un pârâu subțiratic, și își simțea gâtul îmbâcsit de praf. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte că muntele se putea dovedi o lume atât de inospitalieră. În realitate, era un adevărat iad de stânci golașe, încins de soare. Deseori era greu să descoperi o ascunzătoare unde să te adăpostești de razele fierbinți. Și mai erau și urșii, mari devoratori de oi, de ciobani... Urșii, pe care trebuia să nu-i deranjeze în grottele lor.

Fratele Guillaume găfâia, cu fața tăbăcită și buzele bășicate de sete. În urmă cu o mie de ani, într-o altă viață, fusese un tânăr călugăr energic, hotărât să nu dea înapoi din fața niciunei provocări. Primise încercarea pelerinajului Sfântului Gaudemon cu o înflăcărare puțin cam suspectă, în care duhovnicul lui descoperise ceva ce semăna mult cu păcatul trufiei. Fusese ales să însoțească pelerinii pentru că era bine făcut și rezistent la

efort. Lucrul acesta nu se observa la prima vedere, pentru că nu semăna deloc cu un animal de povară, avea mușchii lungi, subțiri, dar plini de o vigoare nervoasă ce părea inepuizabilă. Avea o față plăcută – prea plăcută –, spunea starețul; se considerase că încercarea pelerinajului îi va alunga aerul de față și îi va tăbăci pielea exact atât cât trebuia.

Fratele Guillaume își ascunsese bucuria. Îi vorbiseră de foarte mult timp de Sfântul Gaudemon, protectorul ordinului, acel martir dezmembrat în arenă de un împărat roman sângeros. Murea de dorința de a se prosterna în fața catafalcului său, acolo, în schitul unde i se odihneau osemintele. Dar nu era lucru ușor, deoarece lăcașul sfânt se afla dincolo de curmături, de culmi, la capătul unui traseu interminabil și primejdios care, trebuia să recunoască, descuraja deseori pelerinii și îi făcea să abandoneze încercarea de la al treilea popas. De aceea i se ceruse lui Guillaume să facă pelerinajul, ca să întărească credința pelerinilor, osteniți de atâtea eforturi fizice. Trebuia să officieze slujba, să le țină predici frumoase care să-i fortifice sufletește; predici dintre acelea grație cărora uiți că ai picioarele pline de sânge. Trebuia să aibă grijă de femei să nu piară și niciun călător să nu-și schimbe brusc atitudinea. Era vorba de supraviețuirea ordinului, deoarece, de la o vreme, alte pelerinaje câștigau favoarea credincioșilor. De exemplu, San Jacopo de Compostella atrăgea din ce în ce mai multă lume. „Normal, își spunea fratele Guillaume, e o călătorie ușoară, prin ținuturi primitive, în fond, o plimbare.”

Dar lucrurile stăteau cu totul altfel în privința Sfântului Gaudemon. Drumurile erau anevoioase, capcanele se iveau la tot pasul, pericolele se dovedeau imposibil de evitat. Guillaume putuse să-și dea seama de asta din prima zi. Când coloana începuse să urce pe munte, fusese cuprins de un sentiment penibil de apăsare. Poate că din cauza peisajului ostil, lipsit de copaci, cu pășuni aproape inexistente. Poate din cauza acelei îngrămădiri de stânci sfărâmate care evocau un dezastru vechi, o bătălie titanică în care o armată de giganți ar fi zdrobit zidurile unei cetăți ce se ridica până la nori.

„Ruinele Turnului Babel...” Aceste cuvinte reveneau mereu în mintea lui Guillaume, în timp ce urca pantele lungi și pline de bolovăniș. Da, în acea parte a muntelui era ceva respingător. Te simțeai în pielea unui șoarece venit să viziteze un câmp de bătălie în seara măcelului. Totul era acolo enorm, distrus, fărâmițat de ciocanul unui colos. Când te uitaai prea mult la ele, stâncile căpătau o asemănare neliniștitoare. Colo zăreai profilul unui războinic cu trăsături îngrozitoare, ici un pitic pocit... Când te uitaai fix la ele, pietrele doborâte deveneau mâini pietrificate, arme preschimbate în granit. Fratele Guillaume se simțise de câteva ori cuprins de panică. Își pierdea oare judecata? I se spusese deseori că trebuia să se dezbrace de înclinația de a plăsmui himere. *Totuși...* nu era chiar prost, văzuse foarte bine că și tovarășii lui de călătorie se luptau cu aceleași impresii.

Și apoi...

... Muntele ars de soare, pietrele prea fierbinți ca să te ții sau să te așezi pe ele; vântul plin de praf, absența apei... Iar noaptea, frigul care pătrundea până la oase și te făcea să clănțâni din dinți.

După câteva zile, luaseră hotărârea să se deplaseze numai după ce se răcorea, ca să nu mai sufere de sete. Încercau să doarmă în timpul zilei și să meargă noaptea. Scăpau astfel de arșița soarelui și efortul depus pentru urcarea pantelor te încălzea îndată ce se iveau luna. Nu mai așteptau zorii, clănțânind din dinți, ghemuiți în scobitura unei gropi.

Din păcate, acest mod de a înainta avea și el inconvenientele lui, deoarece vizibilitatea redusă obliga pe fiecare să pășească după cel din fața lui.

— Călcați unde calc eu și nu vă gândiți la nimic altceva, repeta călăuza. Fiecare să pună mâna pe umărul celui din fața lui. Vom înainta ca un grup de orbi. Important e că eu știu încotro mergem. Restul nu contează.

La popas, omul șopti la urechea fratelui Guillaume:

— Prefer să merg în întuneric, deoarece în acest loc trecem pe lângă prăpăstii atât de adânci, încât și cei mai curajoși ar refuza să înainteze. Aici se oprește pelerinajul de cele mai multe ori.

Prăpastia produce un efect înspăimântător asupra sufletului acestor țărani, fiindcă cei mai mulți n-au părăsit niciodată șesul. În călătoriile dinainte, jumătate dintre ei a preferat să facă pe loc cale întoarsă exact în acest punct. Străbat acest drum în întuneric, iar acest mic șiretlic ne permite să depășim hopul ăsta mare. Cunosc atât de bine fiecare piatră, încât aş putea înainta și cu pleoapele cusute.

Această profesiune de credință nu-l liniștise deloc pe fratele Guillaume, dar nu exista altă soluție. Starețul îi precizase că rolul lui va consta în a evita abandonurile și a-i motiva pe cei cuprinși de descurajare. Așadar, trebuia să folosească toate mijloacele ca să împiedice o fărâmițare a grupului. Nimic nu era mai rău decât niște pelerini dezamăgiți care se întorceau în oraș să răspândească zvonul că această călătorie era prea dură, periculoasă și nu merita, la urma-urmelor, să-ți pierzi astfel viața.

— Relicvele Sfântului Gaudemon sunt la dracu' în praznic și diavolul în persoană a pavat drumul care duce la ele! spuneau, ironici, dușmanii confreriei.

În timp ce escalada bolovănișul versanților, fratele Guillaume dăduse de multe ori dreptate acestei păreri, chiar dacă, după aceea, simțise o mare rușine și își recunoscuse greșeala. Înainte de a porni la drum, în taina chiliei sale monastice, se entuziasmase la gândul încercărilor care îl așteptau și așteptase ziua plecării cu mare nerăbdare. Astăzi, era obligat să recunoască faptul că pericolele depășeau cu mult speranțele. Le știa necesare, valoarea pelerinajului depindea de mulțimea lor, totuși, ceva îl stânjenea: pe măsură ce se depărta de civilizație, senzația unui presentiment rău. Vaga impresie că fusese împins într-o capcană.

Stânci, peste tot numai stânci... Piscuri, defileuri, culoare de piatră, cărări presărate cu bolovani colțuroși care se rostogoleau sub picioare, făcându-te să-ți pierzi echilibrul. Poteci atât de înguste, încât te deplasai cu spatele lipit de peretele stâncos, având în fața ochilor căscătura amenințătoare a unei genuni, care

părea că abia aștepta să te înghită. Și peste tot acea natură devastată, calcinată, erodată de vântul care vuia întruna.

Odată cu epuizarea apăruseră și primele îndoieli în mintea fratelui Guillaume. Bănuieli cumplite de care îi fusese teamă. Începuse să se ferească de toată lumea, să vadă în fiecare un posibil dușman. Și asta îl și salvase.

Acum, după ce scăpase de ce fusese mai rău, străbătea drumul în sens invers, încercând să nu se rătăcească în labirintul stâncilor împrăștiate claie peste grămadă. Se ruga să aibă forța să ajungă la mănăstire. Trebuia să depună mărturie, să spună lumii ce se petrecea acolo, pentru ca alți nevinovați să nu mai fie îmbrânciți în hăul iadului. Da, văzuse demonii cu gheare, monștrii hidoși. Acele creaturi ale lui Satan care îl hăituiau acum pe cărările muntelui.

Ca să le înșele adulecarea, se acoperea cu noroi în preajma pâraielor. Pe acest glod, lipea frunze, încercând să-i creeze o aparență vegetală care i-ar fi ascuns natura umană și mirosul. Ar fi vrut să-și cauterizeze rănilor, deoarece, mai mult decât orice, se temea că mirosul de sânge îi va atrage după el, dar nu avea cu ce să aprindă focul. În plus, nu voia ca flăcările să se întoarcă împotriva lui, trecând de partea puterilor infernale.

Trebuia să supraviețuiască, să spună ce văzuse: să vorbească despre pelerinii făcuți bucățele, despre satele locuite de demoni, diavoli deghizați în călugări, biserici devenite cuiburi de vrăjitori. Nimeni din oraș nu bănuia secretul cumplit care se ascundea dincolo de munți. Marile porți ale iadului se deschiseră și monștrii abisurilor începeau să-i treacă pragul, răspândindu-se pe pământ. Invazia începuse. Soldații lui Hristos trebuiau să ridice flamura și să lupte contra legiunilor Răului. Poate că nu era prea târziu.

Guillaume pierduse noțiunea timpului. Totul i se părea suspect. Fugea de ciobani și de oi, îndepărtându-se voit de cei care l-ar fi putut ajuta. Cât timp se afla pe munte, nu putea avea încredere în nimeni.

La început, se gândise să graveze pe piele o mulțime de crucifixuri cu o piatră ascutită – aceste sacrificii l-ar fi protejat cu

siguranță de efectele demonice. Dar renunțase, din cauza mirosului de sânge.

Aproape că nu mai dormea deloc. Îndată ce închidea pleoapele, era asaltat de imagini abominabile, care nu-i mai dădeau pace. Vedea siluetele monstruoase ivindu-se din întuneric, gnomii coborând în trombă pe coastele muntelui ca să cadă asupra bieților pelerini, să-i arunce în gol, să-i facă bucăți.

Atunci, îi revenea în minte o glumă proastă a călugărilor, auzită în trapeză¹:

— Gaudemon e format din *gaude*, care în latină înseamnă *a te bucura*, și *demon*... Supărătoare asociere, nu? Gaudemon înseamnă delectarea diavolului. Invitație la destrăbălare demonică. Ce om cu mintea la cap ar dori să facă un astfel de pelerinaj, vă întreb, frații mei?

Trei zile mai târziu, fratele Guillaume a fost adăpostit de un cioban, la poalele muntelui Faberge. Câinele care păzea turma îl luase drept un animal de pradă și îl atacase cu sălbăticie. Păstorul însuși, convins că avea de-a face cu un monstru ieșit din iad, fusese gata să-l ucidă cu ciomagul. Abia după ce observase crucifixul din lemn de măslin prins la gâtul tânărului călugăr cu o sforicică din piele, omul înțelesese că avea în față un cleric în suferință.

Transportarea lui Guillaume la mănăstire mai luase alte două zile. Când ajunse în sfârșit în mijlocul fraților săi întru Iisus Hristos, aceștia îl spălară și îi dădură primele îngrijiri. Tânărul delira, cuprins de o febră mare. Venise la el starețul, Diodore cel Bătrân, care ceruse să rămână singur cu bolnavul. Ascultase murmurele lui Guillaume, crispând maxilarele. Pe măsură ce rănitul își depăna povestirea, Diodore pălea și mai mult la față.

După ce Guillaume sfârșise istorisirea, starețul se ridicase și părăsise chilia.

— Exact cum gândeam și noi, le spusese el călugărilor care așteptau în pragul încăperii. Situația e gravă. Începând din această zi, fratele Guillaume va rămâne închis. E posibil să fie

¹ Sala de mese a unei mănăstiri; refectoriu (n. tr.).

posedat. Se impune un exorcism. Între timp, economul să-l hrănească prin vizetă. Nimeni nu trebuie să intre în chilie, auziți, nimeni!

După ce rostise aceste cuvinte, răsucise de două ori cheia în broască, o trăsese afară și o strecurase în mânecă.

II

Tot orașul vorbea numai despre pelerinii dispăruți. Marion, ducându-se după apă, auzise sporovăială cumetrelor în jurul fântânii.

— Încă unul, mormăi grasa Toinette, împingându-și urcioarele sub jetul robinetului din staniu. Povestea asta nu-i a bună. Prea se întâmplă des. Cred că e a patra oară când pelerinii dispar pe drumul spre schitul Sfântului Gaudemon. Se va da iar vina pe urși sau pe avalanșe. Foarte bine, dar de ce nu suntem lăsați să vorbim cu călugărul care a scăpat? De ce? Aș vrea să aud ce are de spus călugărașul ăsta drăgălaș.

— Vrei să spui că există un supraviețuitor? întrebă Germaine, care se ocupa de vopsitul hainelor și avea mâinile albăstrite de boia tot anul.

— Da, șopti Toinette. Guillaume, ăla cu față de fată, drăguț foc! Se pare că și-a pierdut mințile și a trebuit să-l închidă într-o cușcă din fier ca să nu muște lumea, ca un câine turbat.

În acel moment, Germaine observă prezența tinerei Marion și îi făcu semn cu cotul grăsanei, care tăcu brusc.

Marion rămase cu ochii în jos, ca și cum n-ar fi auzit nimic. Trecuse deja un an de când sora ei, Yolande, dispăruse în cursul unui pelerinaj la schitul Sfântului Gaudemon. De atunci, în casa familiei domnea tristețea.

Mama lor făcea treabă în gospodărie și plângea. Se rugaseră, dăduseră acatiste, se mortificaseră, postiseră... Degeaba. Yolande nu se mai întorsese.

Marion își luă urciorul și se îndepărtă. Tatălui ei îi era sete, nu trebuia să-l facă să aștepte. Omul avea tot timpul gura plină de praf de cretă și barba îmbâcsită de acea piatră pe care o înfrunta cu ciocanul în mână.

Tânăra traversă piața cu capul în jos, străduindu-se să-și păstreze atitudinea modestă ca să nu-și supere părinții. Intră în casă, urmărită de privirile cumetrelor.

Marion locuia într-o casă mare care semăna mai mult cu un hambar. Peste tot zăceau pietre mari cărora trebuia să li se dea o

formă. Tatăl tinerei Marion sculpta pietre de mormânt, gisanți și, mai rar, statui întregi. De când se născuse, Marion trăise permanent în praf, așchii de piatră și în urechi cu zgomotul dălții care își croia drum în calcar, granit sau lemn, în încercarea de a-i da o formă umană. Meșterul Denis, tatăl ei, începuse ca simplu zilier în carieră. Munca lui nu se deosebea atunci de cea a bivoliilor care trăgeau blocurile brute pe rampe. Cu timpul, învățase să dăltuiască materialele poroase, ușor de fasonat, saponitul, calcarul. Apoi dobândise o abilitate care, odată cu vârsta, îi asigurase o anumită clientelă: burghezi, postăvari, plini de vanitate și dornici să-și ofere morminte de prinț.

Marion înțelegea că meșterul Denis nu va fi niciodată un mare sculptor. Lucra prea repede, nu era în stare să obțină asemănarea cu modelul. Tânăra intuia că existau și alte maniere de mlădiere a liniilor. Deseori, privind munca tatălui ei, își spunea: „Aici ar fi fost de ajuns o curbă mai pronunțată; aici, o creștătură mai puțin adâncă.

De fiecare dată când încercase să-i vorbească despre asta, fusese întotdeauna muștruluită. Habar n-avea! De când își criticau fetele cu caș la gură părinții? Și se auzeau strigăte, înjurături, uneori chiar o lovea. Margot, mama, contribuia și ea la răcnetele soțului: Ce? S-a-ntors lumea cu fundul în sus? Venea sfârșitul lumii? Marea inversare demonică anunțată de Evanghelii? Dacă fetele începuseră să-și judece părinții, curând vor fi văzute vaci zburând și cai vorbind latinește!

Meșterul Denis nu-și iubise niciodată fiicele. Cel puțin, niciodată așa cum și-ar fi iubit fiii... dacă ar fi avut. Într-un fel, se simțea vinovat, pedepsit de providență. Pentru că dăltuia idoli? Degeaba „făcuse” doar subiecte religioase, continua să se simtă stânjenit când mâinile lui conturau o față de om. Știa în sinea lui că parodia astfel gesturile Creatorului care îi modelase pe Adam și Eva. Nu făcea bine. Zadarnic își repetase că trudea pentru marea slavă a Bisericii, reticențele continuau să nu-i dea pace. În ziua în care o găsisese pe Marion modelând o figurină dintr-un boț de lut, văzuse roșu în fața ochilor și o bătuse până când fata leșinase pe paiele din șură.

Era pentru binele ei! Nu voia în ruptul capului ca blestemul să treacă de la unul la altul, transmițându-se prin femei. Nu te puteai aștepta la nimic bun de la femei când se apucau de lucruri serioase. De altfel, acesta era și motivul pentru care cavalerii înșiși interziceau în mod categoric domnițelor să se atingă de armele lor.

Marion avea însă o altă explicație.

„Pentru că a văzut că sunt mai bună decât el, își spunea mereu în sinea ei. N-a putut să suporte asta.”

Știa că astfel comitea păcatul trufiei, dar era convinsă de justetea raționamentului. Avea mai mult talent decât tatăl ei. Încă de mică, modela omuleți remarcabil de expresivi din trei pumni de lut. Când avea la îndemână pământ umed, nu se putea abține să nu contureze un chip, să-i facă ochi, o gură, până când materia părea vie.

— Ai zice c-o să vorbească! exclamau de fiecare dată tovarășii ei de joacă. N-ar trebui să faci asta. Când modelezi corpuri, spiritele rele se grăbesc să intre în ele.

În cele din urmă, mama ei o prinsese asupra faptului și o bătuse peste degete cu o nuiă de alun, ca s-o învețe minte!

— Fetele nu sculptează, se ocupă de bucătărie, bombănise ea.

Tatăl stătea aplecat peste un gisant la care lucra cu dalta. Se vedea imediat că nu avea simțul pietrei. Nu o „ghicea”. Voia s-o constrângă, s-o forțeze, în loc să se folosească de defectele ei, să profite de asperitățile naturale. Se comporta ca un stăpân și nu tolera să i se opună rezistență. Ucenicul lui, un băiat noduros pe nume Antonin, îl ajuta la treabă. În acel moment, ascutea tăișul uneltelor la tociță. Era un pungaș antipatic care, prin taverne, se lăuda că o tăvălește pe fiica patronului său, ceea ce era o minciună sfruntată, deoarece Marion nu suporta privirile viclene și zâmbetul pieziș, care păreau că spun: „O să fii a mea, puicuțo. Vrei-nu vrei, taică-tu o să te bage acuș-acuș în patul meu! Am vorbit între noi și hotărârea lui e luată. A început să îmbătrânească, are nevoie de mine în atelier”.

Marion se temea că ar fi putut avea dreptate, iar această perspectivă o înspăimânta, deoarece nu se putea imagina desfăcându-și coapsele pentru acel derbedeu de Antonin și să rămână grea cu un tolmăc care nu urmărea decât să moștenească clientela meșterului Denis.

Așeză urciorul pe bancul de lucru. Le era sete, le era tot timpul sete. Își trecură unul altuia urciorul. Palmele, în care erau încrustate așchii mici de piatră, scârțâiau pe pământul ars. Marion nu avea deloc chef să simtă într-o zi acele palme mari și aspre pe pielea ei. Ar fi vrut să fugă. Cu un an în urmă, când începuse să se precizeze amenințarea căsătoriei, își manifestase dorința de a participa la pelerinajul de la schitul Sfântului Gaudemon, dar tatăl ei se opusese.

— I-o promisesem pe Yolande lui Antonin, spuse el, ridicând pumnii. Azi te mai am doar pe tine, care nu ești frumoasă ca ea și nici nu te arăți supusă. Bietul băiat va ieși în pierdere, asta e sigur, dar e destul de înțelegător ca să nu se plângă. Nu vreau să-l văduvesc încă o dată de fata făgăduită – chiar dacă a doua nu face cât prima –, pentru că s-ar alege praful de prestigiul meu.

Marion știa că părinții ei o preferaseră întotdeauna pe Yolande, mai senină, mai zâmbitoare, mai supusă. Yolande se număra printre cei care privesc viața cu încredere și văd doar latura bună a lucrurilor.

Totuși, dacă te gândeai mai bine, din cauza acestui tată dispăruse Yolande.

„Dacă tata nu și-ar fi rupt ambele picioare în urma căderii unui bloc de piatră, nu ar fi promis să facă pelerinajul la sanctuarul Sfântului Gaudemon, își spunea Marion. Așa a început totul. Dar familia cam uită toate astea.”

Da, dacă n-ar fi fost accidentul care îl ținutise pe meșterul Denis la pat luni întregi, Yolande nu ar fi promis niciodată că va trece munții ca să obțină vindecarea tatălui ei. Și n-ar fi dispărut în împrejurări inexplicabile.

Marion rămăsese cu o amintire urâtă din acea perioadă. Tatăl bolnav, gemând și ocărându-i pe toți de pe patul de suferință,

cu membrele inferioare prinse în atele, cerând oala să urineze, stropindu-te pe mâini dacă nu veneai destul de repede. Da, chiar fusese o perioadă urâtă.

Se uită la bărbații care beau cu înghițituri mari, stropindu-și apoi fața și pieptul. Le plăceau demonstrațiile în care își etalau forța. Marion îi considera vulgari. După părerea ei, nu aveau niciun motiv să se fâlească, deoarece arta lor era lipsită de finețe. Stricau materialul cu mâinile lor mari de spărgători de piatră. Turba de necaz când se gândea ce-ar fi putut să scoată ea din blocurile pe care acești doi mârłani se încăpățâneau să le masacreze cu lovituri stângace.

— Ce te holbezi așa la noi? bombăni tatăl ei. N-ai altă treabă? Șterge-o!

Nărodul de ucenic rânji prosteste. Marion se abținu cu greu să nu-i tragă o palmă.

Le întoarse spatele și urcă scara care ducea în pod. Atelierul unde lucra ea se afla sub acoperiș. Când soarele încălzea țiglele, temperatura devenea insuportabilă și tânăra se cocea acolo, în timp ce uneltele îi alunecau din mâinile jilave. În acel spațiu delimitat de grinzile roase de carii, dăltuia obiecte ex-voto pentru cei care mergeau în pelerinaj la schitul Sfântului Gaudemon. Mâini, picioare din lemn moale pe care pelerinii urmau să le depună ca ofrandă în fața raclei cu moaștele sfântului, dincolo de munți.

Era o muncă umilitoare, stupidă, la îndemâna ultimului ucenic.

Mâini, picioare... cu zecile. Mereu aceleași gesturi, veșnic repetate. Abrutizant.

După ce umplea o șaretă, pleca să predea rodul muncii sale la mănăstire. Călugării revindeau aceste obiecte pelerinilor și realizau din acest mic comerț un beneficiu deloc neglijabil. Marion exprimase ideea că ar fi fost mai simplu să le vândă direct pelerinilor, fără să mai treacă prin intermediul fraților, dar tatăl ei se opusese. Avea relații foarte bune cu cei de la mănăstire și cele mai multe comenzi veneau din partea confreriei Sfântului

Gaudemon. Așa că nu-și putea permite luxul să-l supere pe stareț.

Meșterul Denis o muștrase vehement pe fiica lui pentru ideile absurde care îi treceau prin creier. (Deși medicina dovedise că femeile nu aveau creier, ci – în locul lui – un fel de organ asemănător cu uterul lor, al cărui gol molatic le împiedica să rețină cea mai mică cunoștință.)

Marion oftă, apoi luă uneltele și o bucată de lemn. O mână... Încă una. Câte făcuse de când lucra în pod, cu fața plină de sudoare?

Ura acea corvoadă. În plus, nu-și făcea nici-o iluzie: cât timp va sta în acea casă, nu va primi niciodată altă sarcină; îi vor cere veșnic aceeași treabă de începător, forțând-o să-și bată joc de talentul ei.

Meșterul Denis și Antonin se temeau de ea, de umbra pe care ar fi putut s-o arunce asupra propriei lor munci, de aceea o exilau acolo unde nimeni nu ar fi putut să observe că priceperea ei o depășea pe a lor. Și se străduiau s-o distrugă.

„Ești prea orgolioasă pentru o femeie! îi tot spunea tatăl ei. Va trebui într-o zi să-ți scoți nebuniile astea din cap. A mai auzit cineva vreodată de o femeie care să-i depășească pe bărbați în dăltuirea pietrei?”

Și dădea din umeri, ca să-și arate musculatura pe care Marion nu o va avea niciodată. Ea nu spunea nimic. Și-ar fi pierdut timpul explicându-i că sculptura nu trebuia privită ca o bătălie în care musai să lovești cu vârful și cu ascuțișul ca să-l despici pe dușman sau să-l străpungi dintr-o parte în alta.

Între timp, de fiecare dată când călugării Sfântului Gaudemon vizitau atelierul ca să comande o nouă statuie, o ascundeau în pod și îi porunceau să nu ridice nasul din mâinile și picioarele din lemn.

De la o vreme, Marion se sufoca și simțea că devine rea. Își dorea o schimbare bruscă, menită s-o smulgă destinului ei nefericit.

Așchiile cădeau printre degetele ei, coji blonde, plătându-i cum se răsuceau. Lucra repede, refuzând să finiseze. La început, intenționase să-i arate tatălui ei că era posibil să sculptezi obiecte ex-voto mai realiste. Nu cerea mai mult timp, iar rezultatul era mult mai atrăgător. Din păcate, meșterul Denis o bătuse cu centura, ca să-i scoată din cap dorința de a se remarca.

— Trebuie să ai pe dracu' în tine ca să vrei mereu să stârnești admirația! se răstise el. Mă sperii, fată. Dacă nu te-am supraveghea, ai ajunge târfă. Sper că Antonin va ști să te cumițească.

De atunci, se obliga să fie stângace. Suferea cumplit că trebuia să se prefacă neîndemânatică în ceea ce făcea.

Un timp, sperase că va obține un sprijin de la mama ei, dar fusese dezamăgită. Cumătră Margot nu mai asculta pe nimeni. Disparația Yolande, scumpa ei fiică, o distrusese. Într-o seară, Marion o auzise murmurând soțului ei:

— Mai bine să fi fost Marion. Marion e și ea o fată drăguță, dar ca oricare alta. În timp ce Yolande, Dumnezeule, avea toate calitățile!

Tânăra se întrebase mult timp de ce era mai puțin demnă să trăiască decât sora ei mai mare. Se privise îndelung în luciul cazanelor de cupru, căutând o confirmare. Desigur, Yolande era mai drăguță, mai blondă, mai fină, mai zâmbitoare și nu se încrunta... Dar pentru asta trebuia să fie condamnată la moarte?

În rest, se înțelesese foarte bine cu Yolande, care nu încercase niciodată s-o strivească cu superioritatea ei.

„Poate îi era milă de mine, își spunea ea din ce în ce mai des. Își dădea seama că va trebui să mă mulțumesc cu ce mai rămănea de la ea, iar asta o făcea să se simtă cu conștiința încărcată.”

Cioplea, cioplea, cojea lemnul alb și moale. Așchiile se îngământău pe bancul de lucru. Când stratul devenea prea gros, îl mătura cu mâna. Căldura din pod făcea sângele să-i bată în tâmpile, provocându-i în cap un fel de febră malignă, stârnitoare de gânduri de care îi era rușine.

Mâini, picioare. Încă o mână, încă un picior...

Se străduia să le sculpteze cât mai stângaci posibil. Ori așa, ori era bătută. Știa că toți călugării rânjeau în spatele ei contemplându-i lucrările. Aproape că îi auzea exclamând: „Nu-i prea pricepută, mititica, dar, fie, sunt destul de bune pentru nătângii de pelerini!”

Din când în când, nu mai putea rezista și își permitea o răbufnire de revoltă, sculptând o mână cu șase degete, sperând că nimeni nu va observa. Când se lăsa pradă acestor excese, se pomenea râzând prosteste, cioplind cu mișcări pline de răutate.

Așchii, mereu așchii...

Pentru bărbați, piatra nobilă; pentru ea, lemnul moale sortit viermilor, putreziciunii. Bărbaților, eternitatea; ei, fleacurile. Toate astea vor trebui să ia sfârșit într-o zi. Nu vor putea să-i închidă gura la infinit, s-o condamne la o muncă de doi bani.

Își șterse fruntea de transpirație. Sudoarea îi curgea pe nas, pe gât, șerpuind în firișoare lungi între sâni. Cămașa se lipea de ea. Rumegușul îi irita pielea, acoperind-o cu un praf albicios cu miros de pădure.

Număra picioarele, mâinile și se gândea la Sfântul Gaudemon. Martirului îi fuseseră smulse mâinile și picioarele în arenă la porunca unui împărat roman căruia îi uitase numele. Tiberiu? Caligula? După spusele călugărilor, toți făcuseră la fel. Măcelari în togă stacojie, încoronați cu lauri, cu degetul mare îndreptat în jos – *pollice verso* –, pentru a cere uciderea luptătorilor. Auzise povestea asta de o mie de ori, până când imaginile chinurilor îndurate de sfânt începuseră s-o urmărească și în somn.

Se spunea că împăratul poruncise ca Gaudemon să fie sfârtecat de patru cai negri, spre marea bucurie a spectatorilor adunați pe gradenele vestitului Circus Maximus. Condamnatul primise anunțul martiriului cu seninătate și se lăsase legat de mâini și de picioare de caii care tropăiau nerăbdători.

Așa se întâmplase în timpul mării barbarii, spuneau călugării, vremuri întunecate, care încă nu cunoșteau lumina Domnului. Nisipul arenelor înghițea cu aviditate sângele creștinilor sfâșiați de fiarele sălbatice. Mii de credincioși, bărbați, femei, copii, mureau astfel în chinurile cele mai oribile.

Când Gaudemon a fost culcat pe pământ, și-a strigat credința în Domnul nostru Iisus Hristos. Spectatorii l-au huiduit și au aruncat în el cu tot felul de mizerii. Împăratul a ridicat mâna. Soldații au biciuit caii care s-au năpustit în patru direcții. Gaudemon era puternic, dar membrele sale nu au putut să reziste forței de tracțiune. Au fost smulse din trunchi și trase în tărână de bidiviii avântați în galop de arsura cravașei.

Cezar a strigat atunci din înaltul tribunei de onoare:

— Parcă acum nu mai ești atât de mândru, prietene. S-ar zice că Dumnezeuul tău nu te-a ajutat deloc să treci prin această încercare...

Vorbele împăratului au provocat o veselie nebună în rândul publicului.

— Dacă credința poate să răstoarne munții, a spus Gaudemon din arenă, atunci poate să-mi dea un corp nou.

Și imediat a început să se roage. Puterea Domnului s-a manifestat atunci spre a le fi de învățătură păgânilor, iar cei patru cai s-au dat înapoi, ca trași în spate de o mână invizibilă. Iar membrele smulse, însângerate ale lui Gaudemon și-au reluat locul pe trunchi. Într-o clipă, a devenit ca înainte, dispărând pe dată rănile oribile lăsate de supliciu. Mulțimea, înspăimântată de această minune, a fugit în dezordine prin *vomitoria*. Panica a provocat o mare harababură, oamenii s-au călcat în picioare încercând să ajungă la ieșire. Au murit atunci o mie de spectatori, care abia dacă atingeau numărul creștinilor sacrificați în arenă de la răsăritul soarelui.

Începând din acea zi, la Sfântul Gaudemon s-au rugat toți cei care sufereau de vreo afecțiune a membrilor: paralizicii, dar și răniții, șchiopii. S-a spus că a făcut miracole. Și se adăuga că, dacă voiai să ai picioarele așa cum fuseseră înainte, trebuia să faci pelerinajul până la sanctuarul unde odihneau moaștele sale și să depui acolo o reprezentare a părții suferinde, modelată din pământ ars sau din lemn. Sfântul Gaudemon aprecia atunci efortul făcut de solicitator și îi îndeplinea dorința.

Drumul care ducea la schit era cunoscut drept cel mai greu dintre toate. Șerpuia prin creierii munților, trecând prin regiuni

locuite de urși și vulturi. Nu era deloc unul dintre acele pelerinaje plăcute pe care le făceai cântând sub protecția unui cavaler, prin câmpii și orașe. A ajunge la sanctuarul martirului sfârtecat însemna o adevărată luptă cu natura și cu stihiiile ei.

Marion își avertizase sora când aceasta își pusese în minte să plece acolo.

— Să știi că, după câte se spune, e foarte greu și pentru soldații căliți în războaie, îi repetase ea de nenumărate ori. Acolo sunt numai stânci, iar cei care mor nici măcar nu pot fi îngropați. Trebuie să fie lăsați pe marginea drumului; iar urșii și vulturii vin să-i sfâșie.

— Știu, răspunsese cu seninătate Yolande. Dar asta nu mă va face să dau înapoi. Cineva trebuie să se sacrifice pentru ca tata să poată umbla din nou. Mama nu poate, pentru că e prea bătrână, iar tu n-ai judecata cuvenită. Ești prea îndărătnică. Chiar dacă ai rezista până la capăt, sfântul nu ți-ar acorda nimic, ca să te pedepsească pentru trufia ta.

— Și de ce nu se duce Antonin? replicase Marion. E bărbat. Și ne tot spune cât e el de puternic!

Yolande dăduse din umeri.

— Nu, răspunsese ea. Nu se poate. De când tata zace la pat, Antonin face toată treaba lui. Dacă n-ar mai ciopli piatra, am ajunge cerșetori.

„*Neadevărat*, își spusese Marion, furioasă. I-aș putea lua locul și aș fi mult mai bună decât el! Dar nu vrei să admiți asta.”

Discutaseră astfel poate de zeci de ori, pe șoptite, în singurătatea podului, lângă mâinile și picioarele din lemn.

— Voi avea nevoie de tine, îi spusese într-o seară Yolande. Când voi pleca, va trebui să iau cu mine două obiecte ex-voto. Două picioare pe care le voi depune în fața raclei. Știu că nu te pricepi prea bine la sculptură, dar ți-aș cere ca de data asta s-o faci din toată inima. Va compensa lipsa ta de îndemânare. În fond, după cum se spune, intenția contează. Fă în așa fel ca aceste picioare să semene cu adevărat a picioare, e vorba de în-sănătoșirea tatălui nostru.

— Voi face tot ce pot, răspunsese Marion, strângând din dinți. Știi cât de nepricepută sunt...

— Lasă, nu-i vina ta, spusese Yolande, strângându-i ușor mâna.

Nu, nimic nu putuse s-o facă pe sora ei să renunțe, nici implorările mamei, nici accesele de furie ale tatălui. Aranjase totul cu călugării, la mănăstire, și, în ziua stabilită, plecase zâmbitoare, ducând în desagă cele două picioare sculptate de Marion.

Apoi dispăruse, ca toți cei care o însoțeau. Șaizeci și trei de pelerini de toate vârstele, înghițiți de neant.

Uneori se întâmpla asta, de vină fiind urșii, avalanșele, zăpada. Nu de puține ori, frigul îi ucidea pe pelerini în somn, în timpul nopții. Convoiul următor îi descoperea preschimbați de îngheț în statui, ghemuiți în scobitura stâncii unde încercaseră să se adăpostească de vânt.

Pelerinajul avea o reputație proastă. Se spunea că era imposibil de dus până la capăt. Dar, paradoxal, aceste zvonuri sporeau fascinația exercitată asupra pelerinilor. Se aștepta din partea lui o putere sporită, magică. Se spunea că, dacă ajungeai la capătul călătoriei, puteai fi sigur că dorința îți va fi îndeplinită. Sfântul nu putea rămâne indiferent la suferințele îndurate.

Marion își ridică o șuviță de păr care îi căzuse pe ochi. Rume-gușul i se lipise de obraji. În gură avea un gust de lemn. Tânăra termină o altă mână. Încă una! Călugării urmau s-o marcheze cu fierul roșu, imprimând în căușul palmei simbolul confreriei, o binecuvântau, apoi o vindeau unui pelerin.

Marion parcă o vedea și acum pe Yolande îndepărtându-se în lumina palidă a zorilor.

„Părea atât de grăbită să plece! își spuse ea. Atât de grăbită și de... fericită?”

Cu cât se gândea mai bine, cu atât era mai sigură că descifrase pe fața ei o expresie de ușurare.

Ca și cum ar fi scăpat de o capcană...

Să fi fost doar închipuirea ei? Reconstruia realitatea după propria fantezie?

Sau... sau Yolande își bătuse joc de ei?

— Și dacă... murmură Marion, asaltată de căldura din atelier și de rumegușul proaspăt. Și dacă a profitat de ocazie? Dacă a profitat de accidentul tatălui ca să fugă și să părăsească totul: familia, perspectiva de a-i fi dată lui Antonin?

Această ipoteză începuse s-o obsedeze. Poate că Yolande jucase teatru ani la rând. Zâmbise, se prefăcuse supusă, fără pretenții, dar pândind tot timpul momentul potrivit. Iar pelerinajul îi furnizase pretextul așteptat.

„A manevrat totul cu șiretenie, își spuse Marion. Ne-a înșelat cu zâmbete, cu dulcegării, pregătindu-și evadarea. Nu voia să ducă existența care i se pregătea aici, refuza să fie soția lui Antonin, voia să-și hotărască singură viața.”

Așa că plecase, în zorii albăstrui, îndreptându-se spre munte. Iar muntele o înghițise, împreună cu toți cei care o însoțeau.

În mod ciudat, tatăl lor mergea din nou, deși Yolande nu ajunsese la capătul pelerinajului, după cum confirmaseră călugării sanctuarului.

„Sfântul Gaudemon a ținut cont de sacrificiul ei, bătea câmpii meșterul Denis. Draga noastră fiică n-a murit degeaba.”

Marion tresări, simțind pe cineva în spatele ei. Nu-i plăcea să fie surprinsă în timp ce era frământată de gânduri. Recunoscuse imediat mirosul înțepător al lui Antonin. Era momentul pauzei; tatăl ei se întinsese în pat să doarmă puțin și să-și odihnească picioarele care îl susțineau mai greu de la accident. Și, bineînțeles, Antonin profitase ca să urce în pod.

Tânărul se apropie, rânjind cu superioritate și cântărind cu o privire critică opera viitoare sale soții. Acum, când Marion îi fusese promisă, se gândise să obțină un avans în contul a ceea ce urma să primească în noaptea nunții! Nu era nici un păcat, spunea el, deoarece totul va fi legalizat în scurt timp. Urca la ceasul cel mai fierbinte al zilei, când soarele transforma podul într-un adevărat cuptor, când rumegușul ce plutea ușor în pe-

numbră părea gata să se aprindă de la sine. Atunci, își așeza mâinile aspre pe umerii tinerei Marion și îi lăsa în jos cămașa ca să-i atingă pielea. Degetele alunecau spre guleras ca să atingă ușor sânii, să ciupească sfârcurile. Marion se zbătea, îl îmbrâncea, ba chiar îl amenința cu o daltă ascuțită.

— Ce mofturi faci! bombănea tânărul. Să știi că greșești. Nu peste mult timp eu voi fi stăpân aici; tatăl tău e bătrân, nu se mai ține pe picioare. Atunci o să jucați toți cum vă cânt eu și o să se termine cu sclifoselile.

Tânărul spunea toate astea privind-o cu răutate. Dar Marion nu ceda, ridicând și mai mult daltă ca să-l țină la distanță. Nu-i plăcea s-o atingă. O respingea cu mirosul, cu pielea plină de coșuri, cu buzele subțiri pierdute în barba încâlcită.

— O să te fac eu ascultătoare, poți să fii sigură de asta, bombăni el. O să te sparg. Și o să țiți de o să se audă până la capătul celălalt al satului. Și toți vor zice: „I-auzi, asta e Marion, îi dă bărbat-su cep! Asta o să-i mai închidă gura!” Nimeni nu te iubește aici, ești o fandosită!

— Cară-te de-aici! îl repezi ea, gâfâind. Încă nu suntem căsătoriți.

— O să fim, puțin a mai rămas, mormăi el.

Marion avu o răbufnire de ură. Preț de o fracțiune de secundă, tânăra simți pornirea să-i taie fața, ca să-i vadă zâmbetul nesuferit schimbându-se în grimasă de durere.

Ajunsesese să se întrebe dacă nu cumva Antonin era vinovat de accidentul în urma căruia meșterul Denis se alesese cu picioarele rupte. Nu era deloc neverosimil. Ar fi fost de ajuns o piatră prost echilibrată, un aranjament bine calculat...

„Poate spera că tata va muri din cauza prăbușirii blocurilor de piatră, își spunea ea. Atunci, el ar fi rămas pentru mama singura salvare ca atelierul să nu se închidă.”

Antonin își pusese în gând să domnească asemenea unui despot peste acea familie plină de femei: Yolande, Marion, cumătra Margot? Sperase să le bage pe *toate* în patul lui, una după alta? Ca un cocoș tânăr dominând peste ograda lui! De ce nu?

Antonin hotărî să se retragă. Nu voia să provoace scandal. Meșterul Denis era încă destul de zdravăn ca să-i spargă capul cu o lovitură de pumn. Marion rămase singură în mijlocul mâinilor și picioarelor din lemn.

— Nu ești bună de nimic, îi aruncă el în față, înainte să plece. Nici cheștiile astea din lemn nu ești în stare să le faci ca lumea. Ar trebui să te mulțumești cu ce știi femeile să facă: să-și desfacă picioarele.

III

Se lăsase noaptea, dar Marion nu dormea. Stătea culcată lângă părinții ei, pe salteaua comună, unde obișnuiau să doarmă câte patru sau cinci ca să se încălzească iarna. Altădată, se ghemuia lângă Yolande, dar, de la dispariția ei, locul rămăsese gol. Când va fi căsătorită cu Antonin, locul va fi ocupat de el. Așa vor sta lucrurile cât timp cuplul va locui acolo. În acest fel, va fi obligată să se lase posedată sub privirea părinților, care nu ar fi ezitat, dacă s-ar fi răzvrătit, s-o roage să se supună dorințelor soțului ei.

Probabil că de asta dorise să fugă Yolande, cu riscul vieții.

Marion îl ura pe Antonin, dar s-ar fi putut gândi să-l suporte, strângând din dinți, dacă ar fi acceptat s-o cruțe de exilul în care se ofilea și să-i încredințeze o piatră de cioplit. Dar nu-și făcea iluzii. Niciodată n-ar fi acceptat să admită că era mai bună decât el. *Mult mai bună*. O va pune să facă doar lucruri simple și se va grăbi s-o lase grea în fiecare an, condamnând-o să aducă pe lume copilași care, majoritatea, ar fi murit după șase luni.

Marion se întoarse pe spate. Era cald. Avea corpul jilav. Deși dormea goală, ca tatăl și mama ei, nu se simțea mai bine. I se părea că percepe un fel de pulsație înăbușită venind dinspre oraș. O amenințare, o exasperare. Oamenii sușoteau pe străzi de la dispariția ultimului grup plecat în pelerinaj. Se spuneau tot felul de lucruri despre un călugăr încarcerat, ferit de ochii tuturor. Un călugăr care îl văzuse pe diavol.

De atunci, Marion se pomenea privind fix la linia creștelor muntoase, spunându-și că Yolande poate încă mai era acolo, prizoniera demonilor. Și întrebarea revenea mereu în mintea ei: diavolul ar fi fost un soț mai rău decât Antonin?

Fratele Diodore, starețul congregației Sfântul Gaudemon, aplecă ușor capul, cu speranța că umbra de la gluga mare a hainei sale călugărești va ascunde angoasa care i se întipărise pe față. Se afla în pivnițele mănăstirii, într-o criptă luminată de două torțe care mirosea a salpetru. Pe vremuri, pe timpul

persecuțiilor romane, acea grotă fusese locul de cult secret unde se adunaseră clandestin primii credincioși. Mai târziu, schitul fusese clădit peste această grotă, ca o trecere din adâncul pământului la soare, la aer. S-au crezut eliberați de pericole, victorioși. Astăzi, totul putea fi pus sub semnul întrebării.

De la întoarcerea din munți, fratele Guillaume era ținut în cripta sacră, închis într-o cușcă din fier.

El însuși ceruse să fie tratat astfel. Pretindea că simte demonii mișunând în jurul lui. Spunea că trupul lui ajunsese un „cuib de paraziți spirituali”.

— O să vă infectez pe toți! răcnise el, în timp ce încercau să-l îngrijească. Stați departe de mine! Nu vă apropiați. Diavolul vorbește prin gura mea, sămânța lui îmi ține loc de salivă. Limba mea e doar o prelungire a cozii lui. Sunt contaminat.

Țipetele lui îi înspăimântaseră pe novici. Fuseseră nevoiți să-l scoată din chilie și să-l aducă acolo, în locul cel mai adânc al mănăstirii, în acel prim spațiu de rugăciune, unde începuse istoria congregației și care semăna într-un tot cu un mormânt.

Guillaume se plimba acum în cușcă, lovindu-se de bare. Își smulsese hainele de pe el și se încăpățâna să stea gol. „Ca să observ pe corp primele semne ale transformării”, spunea el.

Ca să-l hrănească, împingeau cu un băț în direcția lui o strachină cu zeamă. Dar el o răsturna de cele mai multe ori, repetând că acum dorea să se adape cu menstruație de târfă și cu fetuși avortați.

Își făcea nevoile în cușcă, apoi se culca peste dejecții și dormea când oboseala îl făcea să se prăbușească. În restul timpului, răcnea injurii, blasfemii, lua în răs cântecele sacre și se masturba rostind mesa.

Starețul fusese cuprins de oroare, deși era cunoscut pentru indulgența lui. Încercase el însuși un exorcism, dar nu obținuse decât un potop de vorbe obscene, pârțuri și jeturi de urină drept în față.

Nu voia să apeleze la un exorcist din afara ordinului, deoarece era important ca acest caz oribil să fie cât mai puțin cunoscut.

Fratele Guillaume se cramponă brusc de bare și se uită la el cu disperare. Din când în când, redevenea „uman” și dialogul devenea atunci posibil.

— Părinte, băigui el. Bunul meu părinte, pune pe cineva să măucidă, te implor. Să mă sufoce între două saltele de paie, ca și cum aș fi fost mușcat de un câine turbat. Turnați-mi otravă în mâncare. Grozăvia asta trebuie să înceteze. Vă aduc mari prejudicii. Dă ordin să mi se ia viața, te conjur... Vei găsi într-o tavernă un soldățoi care să accepte, în schimbul banilor, să-mi tragă o săgeată de arbaletă în piept. Sunt pregătit. Trebuie să mă uicideți înainte de a fi în stare să îndoi barele acestei cuști și să scap de aici.

Starețul își făcu semnul crucii, cu inima pierită de spaimă. Nu pentru el se temea, ci pentru congregație.

— Copilul meu, nu e cu puțință, știi foarte bine, dar mă rog pentru tine.

Guillaume se strâmbă și începu să scuture barele din toate puterile.

— Mă doare-n cot de rugăciunile tale, boșorogule! răcni el. Nu sunt mai grozave decât sfeștoacele uscate pe care le ai între picioare! Ceată de idioți, nu aveți habar de ce vă așteaptă! Porțile sunt deschise, porțile iadului!

Diodore își îndreptă anevoie spatele. Nu mai putea să suporte. Fratele Azael se repezi să-l ajute. Era un călugăr în puterea vârstei, cu trupul supus unor nenumărate mortificări, fața prelungă și tenul ca de ceară. Un soldat al Domnului care luptase în cruciade și strivise capul sarazinilor cu un crucifix mare din fier.

— Ajută-mă să urc! îi ceru Diodore, chinuit de durerile reumatice.

— Așa! strigă Guillaume din cușcă. Duceți-vă să v-o trageți în cur ca dulăii fără cățele!

Fără să răspundă, cei doi călugări părăsiră cripta și traseră zăvorul la ușă.

Nu scoaseră nicio vorbă până când ajunseră la adăpostul chiliei starețului. Știa că toți își țineau respirația și scrutau

fețele conducătorilor, în așteptarea unui răspuns liniștitor. Un răspuns pe care aceștia nu-l puteau da.

După ce rămaseră singuri, cei doi se așezară de o parte și de alta a unei mese de stejar, pe care se afla un teanc de incunabule și de antifonare.

Părintele Diodore se uită la fratele Azael cu coada ochiului. Apoi, ca și cum ar fi răspuns la o întrebare, murmură:

— Știi foarte bine că nu e posibil să-l anunțăm pe arhiepiscop. Nu avem niciun interes ca o delegație să-și vâre nasul în treburile noastre.

Azael lăsă capul în jos. Înțelese că starețul făcea aluzie la Sfânta Inchiziție.

— Ordinul nostru nu a fost niciodată văzut cu ochi buni, șopti Diodore, zâmbind cu amărăciune. Recunosc că asta ar fi culmea pentru o confrerie organizată în jurul unui martir creștin, dar știi la fel de bine ca și mine că sunt oameni rău-intenționați care contestă valoarea miracolelor săvârșite de moaștele Sfântului Gaudemon.

Fratele Azael dădu din cap. Știa asta. Unii chiar vorbeau de magie. Gaudemon avea o reputație proastă, nu se știa de ce. Peste tot, zeci de sfinți, în alte sanctuare, făceau în mod curent minuni, redând vederea orbilor, puțința de a merge paralizicilor, dar nimeni nu-i numea „magicieni”, „vrăjitori”... De ce ar fi fost altfel cu Gaudemon, sclavul sfârtecat în arena lui Caligula, împăratul nebun? Ce animozitate ascunsă îi călăuzea pe acești detractori? Oare greutatea pelerinajului pervertea astfel imaginația oamenilor? Acel sanctuar pierdut în munți, dincolo de piscuri, în mijlocul unei naturi agresive, agita spiritele pesimiste. I se reproșa înfățișarea de fortăreață inexpugnabilă, intenția de a ascunde ceva.

— Suntem în pericol, șopti starețul. Situația e gravă. Se urzește un complot care să provoace prăbușirea noastră. Avem mulți dușmani. Știi la fel ca mine că Jome le Noir, inchizitorul, și-a pus în gând să demonstreze că ordinul nostru s-a fondat pe o înșelătorie. E un erudit, a călătorit până la Roma ca să studieze scrierile timpului. Vrea cu orice preț să demonstreze că Gaude-

mon era un vrăjitor, un magician ivit din pustie și că a predicat cuvântul lui Hristos doar ca să atragă „clientelă” dintre primii creștini.

— Jome e un exaltat, spuse Azael. Are de mulți ani ideea asta fixă. Speră ca succesul să-l împingă în față. Orgoliul și invidia îl îmbolnăvesc.

— Tocmai asta e problema, răspunse Diodore, oftând. Până acum, superiorii lui nu i-au acordat mare atenție, dar atitudinea lor s-ar putea schimba din cauza dispariției repetate a pelerinilor plecați pe drumul munților. Vorbele bietului frate Guillaume s-au răspândit în tot orașul. Cumetrele le repetă cu dragă inimă. Se șoptește că mulți pelerini s-ar fi retras deja și ar fi ales să se alăture convoiului unui alt pelerinaj. Asta e foarte grav. Dacă nimeni nu mai ia drumul sanctuarului, ordinul nostru va pieri. Începem să fim văzuți ca niște furnizori ai iadului! Recrutori pentru legiunile lui Ucigă-l Toaca.

Fratele Azael se foi, foarte stânjenit. Își petrecuse după-amiaza pe străzile orașului, ascultând ce spuneau oamenii. Vorbele lor îl îngroziseră.

— Acolo sus, în munți, spuneau ei, diavolul a construit o arenă unde îi sacrifică pe creștini, ca pe vremea cezarilor. E o arenă mare, stâncoasă, plină de jivine, unde sunt aruncați claie peste grămadă bieții pelerini care au făcut greșeala de a dori să se reculeagă la racla Sfântului Gaudemon. Da, așa se întâmplă. Iar urșii îi sfârtecă, așa cum a fost sfârtecat pe vremuri Gaudemon între două lupte de gladiatori. Pelerinajul e blestemat, trebuie renunțat la el.

Azael își făcuse semnul crucii pe ascuns, dar fusese și el cuprins de îndoieli. *Și dacă toate astea erau adevărate?*

Diavolul și servitorii lui preferau ținuturile pustiite, ermiții aflaseră asta pe pielea lor. Ce se știa cu adevărat despre munți? Nimeni nu explorase vreodată acel pustiu de stânci sfărâmate, iar când cineva se aventura, avea mare grijă să nu se îndepărteze de drumurile cunoscute. Dar ce se afla dincolo?

Azael își alungă aceste gânduri. Starețul îl privi fix. Pricepu imediat că Diodore cel Bătrân îi înțelesese tulburarea.

— Părinte, ce trebuie să facem? întrebă el.

Starețul își mușcă ușor buza de jos.

— Trebuie să trimitem pe cineva acolo, răspunse el. Cineva care să nu aibă nicio legătură cu Inchiziția. Această persoană „inocentă” ne va spune ce a văzut. Îi vom destăinui totul despre primejdia care o paște. Va trebui să fie foarte atentă, să considere suspect pe oricine se apropie de ea.

— Acuzațiile fratelui Guillaume sunt îngrozitoare, șopti Azael făcându-și semnul crucii.

— Știu, răspunse starețul, oftând. Ar putea să ne ducă pe toți pe rug. S-a mai văzut asta. Ar fi de ajuns ca bietul nebun să le repete în fața unui inchișitor pentru ca armata să împresoare imediat această mănăstire și să ne pună în fiare.

Cei doi călugări se uitară unul la altul îngrijorați. Se gândeau amândoi la templieri, torturați, masacrați, acuzați de cele mai mari blasfemii. Asta ar fi putut să li se întâmple și lor. Diodore nu îndrăznea să-și imagineze ce s-ar fi petrecut dacă Jome le Noir, inchișitorul, ar fi cerut brusc să fie dus în fața lui Guillaume. Îi era rușine că se gândea la asta, dar, în sinea lui, îi dorea ca febra să-l răpună cât mai repede pe nefericit și să-l reducă astfel la tăcere înainte ca delirurile lui să-i trimită la rug pe frații săi întru Hristos.

— Avem nevoie de cineva, murmură el. Cineva care să fie ochii noștri. Cineva care să fie foarte prudent, dar să nu poată fi bănuț cã lucrează pentru noi.

— Un spion?

— Se poate spune și așa.

Azael ezită. De câteva minute, se gândea la fiica meșterului Denis, sculptorul. Îi destăinui starețului această idee și bătrânul ridică din sprâncene.

— O femeie? întrebă el, uimit. Femeile n-au creier. Agitația uterului lor le stăpânește în întregime. Sunt niște marionete prin care Satan îi manipulează pe bărbați. Femeile nu vor avea nicodată un statut întreg de ființă omenească, știi foarte bine asta. Sunt ceva între animal și copil. Niște creaturi neterminate, nereușite. Așa ceva vrei să trimiți la întâlnirea cu demonul?

— Da, răspunse cu fermitate Azael. O cunosc bine pe Marion. O observ de ceva timp. E lipsită de modestie și răzvrătită, dar lucrează mai bine decât tatăl ei. Ar ciopli statui mai frumoase decât ale lui dacă i-ar da voie. N-are teamă și cred că ar fi gata la orice ca să scape de căsătoria care îi va fi impusă foarte curând. În plus, sora cea mare a dispărut acum doi ani, după ce a plecat să se roage la moaștele Sfântului Gaudemon.

— Hm! Argumente ar fi, răspunse starețul. Dar va accepta oare?

— Cred că da. O chemăm la noi și vom afla.

— Ai încuviințarea mea, conchise Diodore. Timpul ne zorește. Trebuie să facem o anchetă și să pregătim răspunsuri în caz că ni se va cere să ne justificăm.

Azael înclină capul. Știa la ce – sau mai curând la cine – se gândea starețul.

Și mai știa că, dacă planul lui ar fi eșuat, ar fi fost pierduți.

IV

Marion străbătea orașul cu șareta plină de ex-voto. Transpira; căpăstrul îi rupea umerii. Micii derbedei și studenții îi aruncau tot felul de vorbe deocheate, extaziindu-se în fața curbei sânilor ieșită în evidență din cauza efortului sau a coapselor pe care rochia, lipită de transpirație, le făcea prea vizibile.

Strângea din dinți, în timp ce mâinile și picioarele din lemn hodorogeau în spatele ei. Un călugăr trecuse dimineață s-o invite la mănăstire. Clericul avea un aer preocupat și nu spusese mai multe.

— Nu sunt mulțumiți de tine, zisese Antonin, rânjind. Era de așteptat! Și-au dat în sfârșit seama că rasoleşti treaba. Or să-ți biciuiască ei curul frumos în piața publică! Pe urmă n-ai să mai faci pe deșteapta!

Îngrijorată, Marion umpluse șareta și plecase. Ce făcuse? Pentru că strecurase uneori o mână cu șase degete în lotul de ex-voto? Voiau s-o pedepsească pentru farsa asta?

Când ajunsese la poarta mănăstirii, constată cu surprindere că nimeni nu acordă nicio atenție conținutului șaretei. Un călugăr o conduse imediat printr-un labirint de culoare boltite care miroseau a mucegai.

Fratele Azael o aștepta într-o capelă. Îl cunoștea puțin, deoarece venise de câteva ori la atelier. Îngrijorarea din privirea lui o tulbură. Se lăsă în genunchi, dar el o ridică.

— Îți voi vorbi direct, începu el. Ceea ce vreau să-ți propun e primejdios. Ai putea să-ți pierzi și viața, și sufletul. Avem nevoie de tine, iar ceea ce-ți vom cere are prea puțină legătură cu ocupațiile tale obișnuite, dar instinctul îmi spune că vei putea reuși acolo unde alții au eșuat.

Marion îl privi fix în ochi pe călugăr.

— E legat de ultimul pelerinaj, nu-i așa? întrebă ea.

— Da, mărturisi Azael. Dar, mai întâi, vreau să-l vezi pe fratele Guillaume, singurul supraviețuitor, ca să-ți poți da seama de pericol.

Porniră împreună spre cripta din subsolul mănăstirii. Îndată ce fratele Azael trase zăvorul ușii ghintuite a vechii capele, Marion simți că se sufocă de mirosul de excremente care plutea în acel loc.

— Starea lui e înspăimântătoare, dar te previn că noi nu avem nicio vină, îi spuse călugărul. El și numai el a hotărât să se supună acestor chinuri.

Tânăra se apropie de locul de unde venea duhoarea. Deși se vedea cu greutate, Marion se simți cuprinsă de spaimă când îl văzu pe călugărul ghemuit în cușca de fier din centrul încăperii. Era în mod sigur pelerinul nebun despre care vorbea tot orașul. Stătea acolo gol, trântit peste un strat de fecale; corpul lui era tot numai o rană. Instrumente de tortură fuseseră așezate de jur împrejurul cuștii, astfel încât să le poată apuca. Erau acolo bice, cuțite, țeșale. Dementul le folosisese ca să-și cresteze pielea picioarelor, abdomenului și torsului, făcându-și răni mari în formă de crucifix. Marion făcu un pas înapoi. Mirosul sângelui, amestecat cu cel al excrementelor, îi provoca amețelă.

— Noi nu avem nicio vină, repetă Azael. El ne-a cerut aceste lucruri.

— Trebuia neapărat, mormăi creatura ghemuită în spatele barelor din fier. Știu mai bine decât voi ce trebuia făcut, dar sunteți prea lași ca să-mi dați ascultare. De câte ori să repet că această cușcă trebuie pusă pe foc și arsă până la roșu? Înțelegeți? Vreau să-mi aud carnea sfârâind, frigându-se ca o ciozvârtă de berbec. Numai așa îi voi putea convinge pe diavoli să iasă. Din păcate, sunteți niște fricoși! Nu aveți forța de a merge până la capăt.

Marion nu știa ce atitudine să ia. Fratele Guillaume își împreună mâinile și murmură o rugăciune. În urma acestei mișcări, tânăra putu să constate că nu mai avea unghii. Și descoperi repede cleștele, aruncat în celălalt capăt al cuștii.

Posedatul îi surprinse privirea și rânji.

— Demonii suportă durerea mai bine decât mine, spuse el oftând. E greu să-i pui pe fugă. N-am curaj să mă schingiuiesc

mai rău. Nu îndrăznesc să mă mutilez. Sunt prea sensibil. Dacă m-aș castra, cred că ar pleca, dar nu pot să mă hotărâsc. De ce? De ce? Un călugăr n-ar trebui să ezite să se despartă de organele genitale care nu-i vor servi niciodată la nimic.

— Frate Guillaume, spuse cu fermitate Azael. Puțină reținere, vorbești unei fecioare.

Prizonierul izbucni într-un râs răutăcios.

— Aiurea! exclamă el, chicotind. Doar n-ai să mă faci să cred că târfulița asta n-a făcut niciodată cunoștință cu cârnatul bărbatului. Citesc în ochii ei și pot să spun că-i place asta.

Marion roși fără să vrea.

— Să vorbim despre pelerinaj, se grăbi să intervină Azael. Despre lucrurile pe care le-ai văzut pe drumul pelerinilor...

La aceste cuvinte, Guillaume făcu un salt înapoi și se ghemui în fundul cuștii. Își pierduse siguranța de sine și tremura ca lovit de un acces de febră.

— Nu trebuie trimisă acolo, băigui el. Demonii vor pune mâna pe ea, ca și pe ceilalți. Muntele e plin de giganți ieșiți din iad.

— Vrei să spui urși! îndrăzni să intervină Marion.

— Nu! răcni Guillaume. Giganți, oameni al căror cap ar atinge tavanul acestei cripte. Monștri necunoscuți care galopează cu turbare. Toate sanctuarele au devenit acum refugiul lor. Toți călugării sunt complicii lor. Confreria a trecut de partea întinericului. Bisericele ridicate pe drumul spre moaștele Sfântului Gaudemon au ajuns hanuri pentru legiunile iadului. Mănânci acolo cot la cot cu Lucifer.

— Frate Guillaume, interveni Azael, îi cunoaștem toți foarte bine pe clericii care se ocupă de sanctuarele unde pelerinii se opresc să-și petreacă noaptea. Sunt frații noștri întru Hristos, oameni de încredere, vechi tovarăși de rugăciune. Au sălășluit mult timp aici, între aceste ziduri, înainte de a pleca în munți să organizeze popasurile pentru pelerini.

— Da... da, e adevărat, bombăni Guillaume. Îi cunosc și eu. I-am văzut deseori aici... m-am rugat cu ei. Unii mi-au fost chiar duhovnici când eram novice, *dar asta a fost înainte...* Înainte de

a se fi înțeles cu diavolul. Acum s-au schimbat! Scui pă pe anafură și se împreunează cu pelerinele pe altare. Sanctuarele au devenit cuiburi ale desfrâului... dar asta nu-i nimic. Noaptea, porțile se deschid, porțile abisului, și diavolii ies ca să-i ciopârțească pe călători, să-i devoreze și să le reteze capul de pe umeri.

Se făcu ghem, hohotind ca un copil înspăimântat. Azael era alb la față ca varul. Marion simțea că mai avea puțin și leșina. De fiecare dată când Guillaume vorbea, se vedeau găurile făcute între dinți de cleștele de care se folosiseră ca să-și smulgă incisivii și caninii. Acest om devenise propriul călău.

Tânguirea încetă brusc; posedatul ridică încet capul, cu privirea lucind de fătărnicie.

— Dacă o trimiți acolo, diavolii o vor face să danseze pe mădularul lor despicat, spuse el, chicotind. Or să tabere în ea prin față și pe la spate până când va crăpa ca un burduf străpuns de spini.

— Destul! se răsti Azael, strângând pumnii.

— Stai blând, părinte! replică Guillaume. Nu știi nimic despre ce o așteaptă pe drumul iadului. O vei trimite la moarte cu un șirag de mătânii și trei picături de apă sfințită pe frunte. Nu va rezista. Marele țap o s-o străpungă, da, o va rupe în două. Știu ce vorbesc. Am asistat la sabaturi infernale. Tu erai aici, la căldurică, întrebându-te ce ți se va servi la masă după slujbă. Vorbești degeaba.

— Ce vrei să facem? întrebă Marion, privind în ochii nebunului.

— Dacă vrei să fii de folos, îi răspunse Guillaume, dă fuga la arhiepiscop, imploră-l să trimită Inchiziția și soldații pe drumul spre sanctuarul Sfântului Gaudemon. Să ardă toate bisericile, să-i ucidă pe călugării care slujesc acolo. Trebuie distruse moaștele, doborâți idolii Fiarei!

Se sufoca. Saliva amestecată cu sânge îi curgea pe bărbie. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, săpând făgașe în jegul care îi acoperea fața.

Deodată, păru că revine la realitate și expresia ochilor săi se schimbă brusc.

— Dumnezeu mare! exclamă el, gemând. Nu mă mai lăsați să vorbesc astfel... Azael, Azael... fratele meu întru Hristos, adu-mi cuie de dulgher să-mi pot străpunge palmele... Repede! Repede! Chiar nu înțelegeți că vă voi distruge pe toți?

Azael îngenunche în fața cuștii și plânse și el.

— Frate, frate, repetă Guillaume. *Trebuie să tac*. Am devenit cel mai mare dușman al vostru. Dacă Inchiziția aude vorbele mele, veți fi toți condamnați la rug. Trebuie să mă faceți să tac.

Întinse mâinile printre bare, într-un gest de implorare. Azael îl prinse de mâini. Cei doi rămaseră un moment față în față, ochi în ochi, palmele lor formând un singur nod de oase și carne.

— Adu-mi o lamă bine ascuțită, spuse Guillaume, gâfâind. O lamă cum folosesc chirurgii când iau sânge... În seara asta îmi voi tăia limba.

Au urcat spre lumină fără să rostească niciun cuvânt. Marion se simțea stingheră în lumea aceea monahală. În privirile aruncate de călugării pe lângă care trecea putea citi panica. Probabil că vedeau în sosirea ei la mănăstire semnul unei schimbări importante. Când Azael îi mărturisi că îl va întâlni pe Diodore cel Bătrân, șeful congregației, tânăra se înfioră. Acum, după ce ascultase vorbele fratelui Guillaume, înțelegea mai bine atmosfera tensionată din mănăstire. Azael nu mințea: situația era gravă. Pentru congregație, dar și pentru oraș și locuitorii lui. Când inchizitorii dădeau curs liber suspiciunii, aceasta se extindea curând și asupra altora. Tot ce se afla în jurul mănăstirii ar fi devenit suspect. Masacrul *perfectilor*, în timpul mării erezii din Languedoc, dovedea faptul că oamenii de arme nu ezitau deloc să nimicească populația unei cetăți dacă așa li se dădea ordin.

Dar Azael îi alungă aceste gânduri, împingând-o în *scriptorium*. Copiștii fuseseră scoși afară, nimeni nu mai supraveghea vasul cu cerneală care fierbea domol pe foc.

Marion se lăsă în genunchi în fața bătrânului călugăr sprijinit de o coloană, într-un colț învăluit în umbră. Gluga trasă pe frunte abia lăsa să se ghicească partea de jos a feței. Tânăra știa că acea glugă putea fi trasă până la bărbie, astfel încât să ascundă în întregime chipul. Două găuri făcute în pânză permiteau transformarea glugii într-o cagulă de călău. În afara mănăstirii, călugării erau obligați să se mascheze astfel ca să amintească populației că diavolul ne face complicele călăilor lui Iisus Hristos. Când era mică, Marion era înspăimântată de apariția acestor oameni cu cagule negre.

— L-ai văzut, spuse direct bătrânul. Acum știi ce primejdie ne amenință. Timpul ne zorește și n-am s-o iau pe ocolite ca să-ți explic ce așteptăm de la tine.

Se îndreptă spre mesele copiștilor și se așeză cu grijă. Reumatismul îi deforma atât de tare mâinile, încât probabil că avea mari dureri când le împreuna ca să se roage. În caz de proces, acuzarea îi va reproșa în mod sigur acest detaliu.

— Te vei strecura în viitorul grup de pelerini, spuse starețul. În mod oficial, mergi la sanctuar ca să depui o statuetă la Sfântul Gaudemon. Această statueta o vei ciopli pe drum, în șareta care te va purta. În felul acesta, nu îți vei epuiza puterile mergând pe jos, deoarece nu ești făcută pentru acest gen de aventuri. Bineînțeles, această livrare este doar un pretext, iar dacă va trebui să lași blocul de piatră în drum, nu trebuie să eziți. Important este să ții ochii larg deschiși în timpul traseului. Îți vom da la tine porumbei voiajori și astfel ne vei putea trimite vești despre tot ce vezi. Fratele Azael mi-a spus că știi cât de cât să scrii. Ceea ce nu știi, desenează.

Bătrânul trase spre el o carte mare împodobită cu miniaturi și o deschise în fața tinerei Marion.

Era un codex scris cu cerneală roșie. În prima miniatură, Sfântul Gaudemon în slavă îl binecuvânta pe cititor.

— E cartea rutelor, spuse Diodore. În primul capitol sunt enumerate drumurile care duc la sanctuar. Al doilea descrie etapele. Aici, poți citi numele satelor prin care vei trece. Dincolo, găsești o descriere a vegetației și a surselor de apă. Sunt

precizate locurile unde se găsesc fântânile, pâraurile. Sunt indicate locurile unde trebuie să poposiți. Se vorbește și despre caracterul semințiilor întâlnite și la ce trebuie să te aștepți de la ele.

Starețul întorcea paginile cu delicatețe și fervoare, ca și cum ar fi răsfoit un manual de folosire al universului.

Miniaturile se succedau sub ochii tinerei, fiecare fiind desenată cu mare lux de detalii.

— Și iată lucrul cel mai important, murmură bătrânul. Călugării care au în grijă lăcașurile Domnului, acele popasuri unde pelerinii găsesc adăpost când sunt epuizați. Miniaturistul i-a reprezentat după crochiuri făcute pe viu. Iată numele și caracteristicile lor fizice. Va trebui să le înveți pe de rost. Aici se află descrierea clădirilor. Vreau să te familiarizezi cu ele, astfel încât să poți observa de la prima privire orice schimbare din acele locuri.

Vocea îi tremura.

— Nu sunt cleric, protestă Marion. N-aș putea descoperi semnele ereziei; ar trebui să trimiteți acolo un călugăr.

Diodore ridică mâna, ușor agasat.

— Am trimis deja unul, replică el. Ai putut vedea în ce hal s-a întors. Tu nu vei fi bănuită că te afli în misiune. Cine și-ar putea imagina că o congregație ca a noastră își încredințează șansele în mâinile unei femei? E atât de grotesc, încât nimeni nu te va bănuia că lucrezi pentru noi. Vei ciopli piatra, vei face pe prostănaca, dar vei avea tot timpul ochii deschiși. Vreau să știu ce se întâmplă în creierii munților.

Marion simți că nu-i făcea plăcere să-i vorbească și dorea s-o încredințeze fratelui Azael.

— Vei rămâne aici câteva zile, să studiezi, conchise Diodore. Îl voi anunța pe tatăl tău despre comanda care ți-a fost încredințată.

— Se va simți jignit, murmură ea.

— Îi voi transmite că am avut un vis, bombăni bătrânul. Un vis în care mi s-a poruncit să fac astfel. E permis să minți când te obligă împrejurările.

Bătrânul se ridică, strâmbându-se de durere, și se îndepărtă, încovoiat de povara suferințelor fizice și spirituale.

„Probabil că e la ananghie dacă apelează la o femeie!”, își spuse Marion, privindu-l cum dispărea în întunericul sălii.

Dar, în loc să simtă o oarecare mândrie, teama puneă stăpânire pe ea.

— Vino, îi spuse fratele Azael. Ai multe de învățat și timpul e foarte scurt.

Marion își petrecu următoarele ore aplecată peste codexul rutelor. Azael îi traducea textul latin și o puneă să repete numele călugărilor care se ocupau de adăposturi. O obișnuia astfel să asocieze o fizionomie fiecărui patronim.

— Îți voi da un exemplar tradus în limba vulgară, îi spuse el. Îl vei putea consulta de fiecare dată când intri într-un lăcaș al Domnului. Fii vigilentă, dar fără să exagerezi, altfel vei ajunge să-l vezi pe diavol acolo unde nu este.

— Cum fac cei din Inchiziție? întrebă Marion.

Azael se prefăcu abil că nu auzise.

Când se lăsă noaptea, tânăra avea fruntea fierbinte. Azael o conduse într-o chilie și ceru să fie ospătată cu bob și pește fiert. Novicele care îi aduse strachina și urciorul cu apă o luă la fugă mai înainte ca Marion să-i fi putut mulțumi.

Mâncă fără tragere de inimă. Știa că aceasta era ocazia de a scăpa de Antonin și că trebuia să n-o rateze, dar îi era teamă. Avea destulă istețime să presupună că Diodore și Azael o pregăteau pentru ce era mai rău.

Se întinse pe patul din lemn, păstrând cămașa pe ea. Nu îndrăznea să doarmă goală în acea chilie de călugăr.

Visă o arenă și cai negri, Circus Maximus cu nisipul mustind de sânge. Îi văzu pe creștini împinși cu sutele în fața fiarelor sălbatice. Bărbați, femei, copii, bătrâni... Azael îi explicase că execuțiile durau uneori de dimineața până seara. Era una dintre distracțiile practicate în mod obișnuit când nu exista vreo luptă frumoasă de gladiatori de prezentat poporului. Un mod de a-i face pe spectatori să aștepte răbdători spectacolele înfruntărilor

pe viață și pe moarte, pentru că o lipsă a desfrâurilor sângeroase ar fi putut duce la răzmeriță.

— Patricienii, aristocrații disprețuiau aceste masacre grosolane, pentru că nu era deloc vorba de o artă a luptelor, murmurase călugărul. Dar restul poporului, pleava străzilor, se ducea la arenă cu sufletul la gură. Erau zile când, la scăpătatul soarelui, în arenă muriseră o mie de ființe nevinovate, sfâșiate de ghearele fiarelor.

Îi vorbise despre leii ghiftuiți, tigrii îmbuibați, care întorceau spatele victimelor, lapidate apoi de spectatorii nemulțumiți.

— Nu le mai era foame, așa că îi biciuiau, îi împungeau cu sulițele ca să-i enerveze. Numai să se arunce asupra victimelor fără apărare și să le sfâșie.

Acum, imaginile o urmăreau pe Marion în vis. Auzea răgind leii cu coama roșie de sânge, îi vedea ciopârțind alene martirii culcați pe nisip.

— Spectacole nelegiuite, murmurase Azael. O distracție odioasă, concepută ca să abată poporul de la gândul revoltei.

— Și Sfântul Gaudemon? Întrebase tânăra. S-ar zice că îl bănuieți de ceva? Văzându-vă, s-ar zice că vă e frică de el...

Marion era convinsă că nu se înșela. Simțea neliniștea călugărilor, dar și îndoielile lor, bănuielile... Nu mai erau siguri de nimic. Certitudinile se năruiau. Percepuse foarte clar reticențele lui Azael când îi istorisise supliciul lui Gaudemon.

— Unii cred că există o arenă în munți, conchisese călugărul. O arenă unde cineva se străduiește să reconstituie execuția Sfântului Gaudemon. Pelerinii ar servi la alimentarea acestei ceremonii oribile. Nu pot să admit așa ceva, dar cinstea mă obligă să-ți vorbesc despre această ipoteză. Încă mai poți renunța. Nimic nu te obligă să pleci.

„Ba da, își spuse ea. Antonin.”

Acum visează. Vede caii negri. E culcată goală în arenă; nisipul îi irită spatele. Are mâinile și picioarele legate cu patru curele de piele.

Sus, în gradene, plebea din Roma se înfierbântă. Hamali și zidari mănâncă privind cum curge sângele. Sunt cinci sute de mii, poate mai mulți. Unii, amatori înverșunați, sunt acolo din zori și vor rămâne până la miezul nopții. Au asistat dimineața la venationes, acele lupte între oameni și animale sălbatice, apoi la hoplomachia care a urmat, acel masacru în care gladiatorii se ucid între ei, în timp ce mulțimea scandează interminabil același cuvânt: iugula! (taie-i gâtul!); iar acum așteaptă să se distreze la masacrarea câtorva creștini, acei sectanți care adoră o zeitate absurdă ce recomandă să întorci și celălalt obraz când ești lovit! Și, mai mult decât orice, le place să vadă cum e sfârtecătă carnea femeilor. Nu se satură niciodată.

Animalele fornăie nervoase, se pregătesc să țâșnească în galop. Rândașii stau gata pregătiți, cu biciul în mână. Îndată ce vor lovi crupa bidiviilor, aceștia vor țâșni smulgând membrele tinerei Marion. Simte mirosul animalelor, le aude nechezând. Se pregătește să țipe de durere. Biciul şuieră. Caii fac un salt înainte...

Marion se trezește.

Cămașa i se lipise de piele. Se ridică să bea o gură de apă din urciorul așezat pe dale. O cuprinde și pe ea îndoiala. Gaudemon chiar era un sfânt? La urma-urmelor, nu se spunea că templierii, cu mult timp în urmă, veneraseră în secret un idol pe nume Baphomet, sărutându-i fundul, după care se împreunau între ei în adevărate sabaturi sodomiste? Și totuși, mult timp fuseseră crezuți ireproșabili. Oare la fel stăteau lucrurile și cu congregația care, astăzi, îi cerea ajutorul?

Simțea că se sufocă, trebuia să iasă afară. Deschise ușa chiliei. Culoarul era gol, luminat de lună. Cu picioarele goale, o porni spre cripta sacră. Trebuia să știe, să-i vorbească fratelui Guillaume fără martori. O făclie ardea prinsă într-un inel de fier și tânăra o luă cu ea. Jos, luă cheia mare din nișa ei, aflată în dreapta porții, și descuie.

Marion se încorda brusc ca să nu tremure. Guillaume stătea în genunchi în mijlocul cuștii și o privea cum se apropia. Nu părea surprins.

— S-ar putea spune că vii la timp, surioară, zise el rânjind. Tocmai voiam să-mi tai limba.

Tânărul ridică mâna dreaptă să arate lanțeta ascuțită pe care se pregătea s-o folosească. Cine i-o dăduse? Azael sau Diodore? Chiar voiau să nu mai poată vorbi. Oare curând îi vor da ceva cu care să-și taie mâinile în cazul în care Inchiziția îi va cere să-și formuleze acuzațiile în scris?

— Dacă ai întrebări de pus, fă-o. Acum ori niciodată, i se adresă prizonierul, ironic. Pe urmă, gâlgăitul sângelui s-ar putea să-mi deranjeze elocința.

— Călăuza... Ce s-a întâmplat cu omul care v-a dus acolo? întrebă Marion.

Guillaume zâmbi.

— Vai de mine ce șmecheră suntem! spuse el cu o voce șuierătoare. Știi că ești singura care te-ai gândit la el? Nimănui nu i-a trecut prin minte pista asta.

— A murit? vru să știe Marion. Cum îl chema? L-am întâlnit vreodată în oraș? Făcea parte dintre acele călăuze care își ofereau serviciile în piața mare?

— Nu era un muntean, răspunse prizonierul, mijind ochii. Era îmbrăcat ca ei, dar se exprima mult prea bine. Asta ar fi trebuit să-mi stârnească bănuiala. Nu-mi mai amintesc numele lui... Avea pielea tăbăcită de vânt și soare, părul negru. Ca o coamă de cal. Poate chiar era un cal. *Un cal-vârcolac!* Om ziua, bidiviu noaptea. Te interesează asta? Vrei să știi dacă avea o sculă de cal? Da, da... Intuiesc că asta vrei să știi.

— Avea vreun semn deosebit? insistă Marion. Munții sunt plini de oameni arși de soare și cu părul negru! Sunt călăuze de profesie, îi ghidează pe contrabandiștii de sare pe cărări anevoioase.

— Arată-mi flocii, bombăni Guillaume fără să ia seama la vorbele ei. Dacă vrei să-ți răspund, desfă-ți coapsele și arată-mi flocii.

Marion ezită.

— Nu ești fată mare, nu-i așa? șuieră posedatul.

— Nu, recunosc Marion. N-am vrut ca Antonin, cel promis mie de bărbat, să mă aibă fecioară în patul lui. Acum un an, m-am oferit unui muncitor din carieră. Acum e mort, l-a răpus ciuma. Nu-l iubeam. Abia dacă-mi amintesc cum arăta la față. M-a durut, dar n-are importanță.

— Curvuliță ce ești! mormăi Guillaume. Târâtură! Știam eu. Adulmec toate lucrurile astea de când demonii au intrat în mine. E bine... ai avut încredere în mine. Îți voi răspunde: călăuza... avea o pată albăstruie din naștere, în partea de jos a burții, în dreapta. Am văzut-o când ne răcoream în apa unui torent. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că era un cal. Un cal deghizat în om. Ar trebui să-ți convină dacă îți place să ai de-a face cu ciocane mari!

— Asta e tot? insistă Marion.

Guillaume dădu din umeri.

— E tot ce-mi amintesc, răspunse el. Femeile spuneau că era frumos. Pe drum, mi-au mărturisit de câteva ori că nutreau gânduri desfrânate legate de el. Dar cred că la fel gândeau și bărbații. Ne vrăjise pe toți. Și pe mine. Toți voiam să ne *cunoască*. Era un semn care prevestea ce avea să urmeze.

— Ai văzut arena unde sunt sacrificați pelerinii? întrebă tânăra. E adevărat că acolo se reconstituie sfârtecarea Sfântului Gaudemon?

Guillaume se ghemui în fundul cuștii.

— Nu vreau să mai vorbesc despre lucrurile astea, bâigui el. Primejdia e prea mare. Ai avut șansa ta, acum s-a sfârșit, o să-mi tai limba. N-ai decât s-o iei cu tine într-un borcan, poate că va vrea să converseze cu tine! Oricum, dacă nu vorbește, o poți folosi la plăcerea ta, nu?

Marion îl văzu ridicând lanțeta în dreptul gurii. Vru să se repeadă spre cușcă pentru a-l împiedica, dar repulsia se dovedi prea mare și se trase înapoi. În momentul în care o lua la fugă pe culoar, o tânguire prelungă se auzi din criptă.

A doua zi, Azael îi arată *pera* (desaga) și *baculum* (toiagul) care formau echipamentul pelerinului. Desagii erau marcați cu emblema Sfântului Gaudemon: patru capete de cai dispuse în cruce și simbolizând sfârtecarea martirului. Pelerinii de la Santiago de Compostella aleseseră scoica. Înainte de fiecare plecare, pelerinii se adunau în curtea mănăstirii spre a le fi binecuvântate lucrurile cu care călătoreau.

— Nu toți au aceeași motivație, îi explică Azael. Cei mai mulți pleacă la drum ca să obțină o vindecare sau să-i mulțumească sfântului că a intervenit în favoarea lor când s-au rugat lui.

— Cum a făcut sora mea, spuse Marion.

— Dar există și alte tipuri de pelerinaje, continuă Azael, prefăcându-se că nu o auzise. Mă refer la mărșăluirile de penitență, pe care le îndeplinești după ce ai fost condamnat de Biserică. Totuși, cel care face asta nu este întotdeauna cel care a păcătuit, deoarece poți să cumperi un înlocuitor, invocând motive de sănătate.

— Știu toate astea, îl întrerupse tânăra, ofensată că o considera proastă. Mulți tineri își oferă astfel serviciile, își tocesc picioarele până la os în locul unor bătrâni vicioși care stau în timpul ăsta foarte bine la ei acasă. Bogații fac păcate, pe urmă cumpără un sărac să ispășească în locul lor. E foarte comod așa.

— Nu se cade să critici tu politica Bisericii, replică Azael.

— Nu mă considerați prostănacă, ripostă Marion. Așa fac toți nobilii. Când comit o crimă, e de ajuns să se facă imediat cruciați ca să scape de pedeapsa justiției. După ce își iau acest angajament, nu sunt deloc forțați să plece imediat spre Ierusalim. Ba chiar pot să amâne la infinit plecarea în cruciadă... sau, și de data asta, să plătească pe cineva ca să moară în locul lor ucis de mauri. Tot ce-i interesează este să fie iertați de azi pe mâine de crimele lor, sub pretext că au devenit soldații Domnului.

— Vorbește mai încet dacă vrei să faci pe liber-cugetătoarea, îi răspunse Azael. Mi se pare că ai apucat pe un drum greșit.

Voiam doar să precizez că un grup de pelerini nu este format neapărat din păcătoși. Acești oameni trebuie să meargă până la capătul drumului ca să aducă de acolo un înscris care să dovedească faptul că s-au rugat la moaștele sfântului. Acest pergament este obligatoriu pentru toți cei care trec proba penitenței. Trebuie să le aducă acasă pentru a le fi ștearsă condamnarea.

Călugărul continuă pe acest ton, trecând în revistă pelerinii votivi sau cei care îndeplinesc ultima dorință a unui muribund. Mai erau și alții care nu primeau moștenirea ce li se cuvenea dacă nu ajungeau la capătul itinerarului sfințit.

— Ai putea avea pe oricine tovarăș de drum, spuse Azael. Un sărac sau, fiu de nobil sau un cavaler pocăit, care vrea să obțină iertarea desfrâului și a faptelor sale criminale. Prostituata cuprinsă de o dorință bruscă de purificare sau baroana al cărei copil și-a rupt picioarele căzând de pe cal. Vin ca să sufere... Unii o fac în mod cinstit de la început până la sfârșit, alții încearcă să trișeze. Mulți vor renunța îndată ce drumul va deveni cu adevărat greu.

— Credeți că va mai vrea cineva să ia drumul sanctuarului după cele întâmplate? întrebă Marion.

— Da, o asigură călugărul. Oamenii vin de prea departe ca să renunțe ajunși atât de aproape de țintă. Sfântul Gaudemon îi atrage pe toți cei care vin ca să obțină vindecarea membrilor unei ființe dragi. Ar putea fi copilul, soțul sau tatăl. Multe accidente, multe războaie...

— Vin și infirmi?

— Bineînțeles. Deseori, foști soldați sprijinindu-se în cărje. Sunt urcați într-o șaretă când nu mai pot să meargă. Dar, în general, încearcă să meargă cât mai mult posibil. Paraliticii sunt cărați cu targa.

— Există un itinerar oficial?

— Nu, fiecare călăuză se folosește de propriile scurtături și vicleșuguri. Depinde de anotimp, de vremea de afară. Un drum foarte bun vara se poate transforma într-o capcană mortală la venirea toamnei. Fiecare călăuză are secretele ei. Există călăuze

bune, dar și mediocre. Unele cer sume mari, altele, acceptabile. Nu le poți controla, deoarece cunosc munții mai bine decât noi. Acolo s-au născut.

Marion dădu din cap. Nu afla mare lucru de la Azael.

Călugărul o duse într-o remiză și îi arătă șareta cu două roți și coviltir în care va lucra în timpul călătoriei, în ea se aflau un bloc frumos de piatră și scule de sculptor. Câțiva porumbei călători fuseseră ascunși într-o ladă cu găuri pentru aerisire.

— Nu e foarte important ca statuia să fie reușită, murmură călugărul. Ea este, înainte de orice, un alibi, un mod de a-ți justifica prezența.

Marion se încruntă.

— Va fi frumoasă, spuse ea pe un ton provocator. Nu vă temeți, n-o să vă fie rușine s-o expuneți în sanctuar.

„Dacă voi ajunge acolo...”, își spuse ea, atingând ușor piatra cu vârful degetelor.

În momentul în care ieșeau din remiză, Azael spuse cu o voce înăbușită:

— Fratele Guillaume și-a tăiat limba noaptea trecută. Apoi a scris cu sânge pe dale blasfemii îngrozitoare. Printre altele, a scris că ai venit să te împreunezi cu el în timp ce noi dormeam.

— Nu-i adevărat! izbucni Marion.

Călugărul ridică mâna ca să-i impună tăcerea.

— Știu, șopti el. Totuși, ai grijă. Nu știu ce se ascunde acolo sus, în munți, dar puterea acestui lucru e înspăimântătoare.

În pofida implorărilor lui Azael, care voia s-o țină în chilie, Marion plecă de la mănăstire pe la amiază. Simțea nevoia să iasă din acea atmosferă de teamă latentă. Străbătu străzile în pantă și ajunse în piața mare, chiar în mijlocul orașului. Acolo se adunau pelerinii veniți din cele patru colțuri ale țării. Deseori, se grupau pe regiuni, pe graiuri. Călăuzele obișnuite erau nevoite să cedeze locul călăuzelor montane, mai puțin sociabile și discrete. Când soseau, frânți de oboseală, orașul se umplea de siluete purtând pălării mari, desagi și toiege. Cei care mergeau la Compostella, Bonfallons, Trempleterre nu se amestecau cu cei

veniți pentru Sfântul Gaudemon. Răspântia, inevitabilă, nu permitea amestecul. Fiecare rămânea fidel itinerarului inițial. Unii își atingeau ținta, pentru alții era doar o etapă, cu perspectiva unei nopți petrecute într-un adăpost.

Marion trăgea cu ochiul la semnele ce-i uneau: scoici agățate la pălării sau pictate pe traiste; flori de măceș înfipite în cocul femeilor. Fiecare sfânt avea emblema lui. Tânăra porni în căutarea celor patru cai așezați în cruce ai pelerinilor lui Gaudemon. Descoperi cu surprindere vreo treizeci, adunați în jurul unei fântâni. Când să se apropie de ei, cineva o prinse de mână. Era Antonin. Mai înainte de a avea timp să deschidă gura, tânărul o împinse lângă un zid. Furia îl făcea hidos.

— E adevărat ce se spune? întrebă el gâfâind. Pleci spre sanctuar cu o comandă mare? Tu, care nu știi să cioplești corect nici măcar un picior din lemn? Care e adevărul? Răspunde!

Antonin o scutură, îi zdreli umerii de zidul plin de mucegai. Marion încerca să scape, dar tânărul era mai puternic.

— Tatăl tău sau eu trebuie să mergem acolo! bombăni el. Nouă ne revine onoarea asta; profiți de noi.

Antonin începu s-o lovească peste obraji cu latul palmei, aruncându-i capul de la stânga la dreapta.

— Trebuie să-mi dai ascultare! Ești a mea...

— Nu! protestă Marion. Nu suntem căsătoriți.

— E ca și cum am fi, bombăni Antonin. Aș putea să te pun jos aici, dacă aș vrea, și n-ar fi păcat. De când își dau fetele cu părerea?

— Am primit o misiune de la congregație, bâigui ea, pe jumătate năucită de atâtea palme. Nici tata și nici tu nu mai aveți nici-o autoritate asupra mea. Dau ascultare doar starețului, Diodore cel Bătrân.

Și profită de stupoarea lui Antonin ca să scape din mâinile lui. Apoi ajunse, din două salturi, la capătul celălalt al străduței. O dureau obraji și avea gust de sânge în gură. Tânărul se uita după ea cu ochii plini de ură.

— N-ai să scapi, bâigui el. O să-i spun tatălui tău și vom veni după tine. N-am să pierd și a doua oară ceea ce mi se datorează.

Marion o luă la fugă. Știa că trebuia să ia în serios amenințarea lui.

Ajunsă la mănăstire, se grăbi să-i povestească cele întâmplate fratelui Azael. Acesta se strâmbă, nemulțumit.

— Am aflat, murmură el. Tatăl tău e foc și pară. Se simte umilit de hotărârea starețului. Cere să-i fie încredințată lui cioplirea statuii. Se consideră trădat de congregație. Mi-e teamă să nu încerce să se răzbune anunțând Inchiziția. Așa încep procesele, cu acuzații false.

Pe la ceasul trei al după-amiezii, Azael o anunță pe Marion că tatăl ei și Antonin făceau mare scandal în taverne. Amețiți de vin, ceruseră să fie primiți de seniorul ținutului. Trebuia acționat repede. Călugărul îi prezentă tinerei un soldat în vârstă, comandant de arcași fără slujbă, care, un timp, sperase să se facă și el călugăr. Mulți dintre semenii lui nutreau aceeași dorință, ca să aibă ce mânca și un adăpost deasupra capului. Ucigași osteniți de vârstă, nu mai erau angajați de nimeni. Era un bărbat grosolan, cât malul, cu mustața sură, purtând o platoșă veche și burdușită. Numele lui era Andresis.

— Nu-i prea isteț, șopti Azael, dar e un om drept. Va conduce șaretă și te va proteja. Trebuie să grăbim lucrurile. Mi-e teamă să nu ne pomenim cu straja trimisă de tatăl tău să te ia înapoi. Trebuie să te alături rapid unei coloane care pleacă spre munți. Nu întârzia. Găsește o călăuză și pleacă.

Marion se întoarse în piața mare. Acolo era mare zarvă. Oamenii de arme din companii desființate, târând după ei săbii enorme, purtând veste pe care erau cusute plăcuțe metalice sau cămăși lungi de zale ruginite. Așteptau să fie angajați ca protectori ai pelerinilor. Indiferent de ținta călătoriei, drumul era lung și periculos, tâlharii numeroși și lupii la pândă. Prezența unui soldat îi putea ține la distanță sau împrăștia în caz de atac. Ar fi fost de neconceput să pleci fără protecție, iar „războinicii” profitau ca să se grozăvească, arătându-și cicatricele și scuturile deformate de lovituri. Oamenii se târguiau; iar posibilitatea unei slujbe sezoniere atrăgea mulți cavaleri săraci, având drept avere

doar un echipament furat de la morți bucată cu bucată, de pe câmpurile de bălăie.

Marion se strecură în îmbulzeala care duhnea a vin prost și prăjeală. Căuta călăuzele pentru Sfântul Gaudemon. Toate se potriveau cu descrierea fratelui Guillaume: munteni solizi, oacheși, cu păr negru, exprimându-se deseori cu un puternic accent iberic. Fanfaroni, ei purtau șube din piele de urs, în pofida căldurii, ca să se știe că erau în stare să le vină de hac sălbăticiunilor fioroase care bântuiau la altitudine. Vorbeau tare. Inelele din aur din urechi îi făceau să semene cu niște egipteni, cu niște mauri. Bunii creștini, care traversaseră Franța ca să se roage Sfântului Gaudemon, ezitau brusc să-și încredințeze viața în mâinile acelor „sarazini” cu dinți de un alb strălucitor.

Marion regăsi lângă fântână pelerinii zăriți cu câteva ore mai devreme. Acum erau vreo șaizeci, căroră călăuzele încercau să le vândă serviciile. Toți susțineau că ar cunoaște bine drumul cel mai sigur, cel mai ușor și că știau numele tuturor caprelor pe care le vor întâlni în cale!

— Nu-i asculta, drăguț, îi șopti la ureche o femeie. Sunt niște lăudăroși. Numai unul e chiar bun, Malestrazza. Frumosul Malestrazza cu coama neagră precum cerneala. Numai că e năzuros. Are mania să-și aleagă tovarășii de drum. Aproape că trebuie să-l implori ca să te ia cu el.

— Unde e?

— Fac parte dintr-un mic grup care îl caută. Vrei să ni te alături? Poate că mutrișoara ta îl va convinge.

Marion acceptă. Să fie oare „omul-cal” despre care îi vorbise Guillaume în delirul lui?

Se uită cu atenție la femeia din fața ei. O țarancă solidă, roșie în obraji, cu sânii gata să-i iasă din corsaj. Avea chipul unei femei cumsecade, ochii spălăciți, iar părul de un blond deschis îi ieșea din boneta murdară de praf.

— Sunt Mahaut, spălătoreasă, spuse ea. Am venit pentru fiul meu, care nu se mai poate ridica de când calul seniorului nostru i-a rupt picioarele în cursul unei vânători.

— Sunt Marion, sculptoriță, răspunse tânăra. Trebuie să cioplesc o statuie votivă și s-o duc până la sanctuar pentru un mare negustor de postav, paralytic.

— Vino, șopti Mahaut. Trebuie să-l căutăm. Malestrazza nu ia niciodată mulți oameni, iar dacă a adunat destui pelerini, n-o să ne mai vrea și pe noi.

— E chiar atât de bun?

— Da, de ai crede că a fost crescut de urși. Nimeni n-a urcat atât de sus ca el. Ceilalți cunosc doar un drum și se țin de el. Dacă îl blochează o avalanșă sau un torent de noroi, ești obligat să faci cale întoarsă. Malestrazza e în stare să se orienteze de minune prin labirintul stâncilor. De el avem nevoie.

Marion se lăsă condusă de femeia grasă, care trecea pragul tavernei și scruta cu febrilitate sălile joase.

„Și dacă e una care adună pelerini, lucrând pentru omul-cal?”, se întrebă ea.

Dar, fiind singura pistă la îndemână, se hotărî s-o urmeze.

În cele din urmă, o găsiră pe călăuza cu pricina la *Hanul Mar-motei*. Era un bărbat slab și înalt, purtând o vestă din piele și pantaloni care se mulau pe coapsele noduroase. Avea fața prelungă, marcată de riduri adânci, deși era tânăr. Părul semăna cu o incredibilă coamă neagră ca pana corbului, care îi cădea în bucle strânse pe frunte. Nu zâmbea; privirea lui avea o expresie sălbatică ce ținea interlocutorul la respect. Mirosea a mosc și anason, a curea și grăsime de uns cuțitul. Pe mâini și brațe avea cicatrice lungi, care păreau ca niște nervuri albicioase pe pielea măslinie. Era destul de frumos ca să arate ca un menestrel, dar avea un sâmbure de duritate și rebeliune care îl văduvea de farmecul cam molău necesar acestei meserii. N-ar fi putut fi niciodată curtean sau soldat, deoarece s-ar fi grăbit să-și manifeste nesupunerea. Era un șef, nu te puteai îndoi de asta.

Când ridică ușor capul, Marion simți în piept șocul ochilor lui albaștri ce păreau că văd prin oameni. Unii călugări aveau o astfel de privire.

La picioarele lui se înghesuia o mulțime imploratoare de ologi și pelerini obosiți, cărându-și desaga și toiagul. Un paralytic, în-

fășurat în bandaje, ceruse purtătorilor să ridice targa și promitea o mulțime de aur dacă era dus la sanctuar. Femeile plângeau, bărbații își crispau degetele pe toiagul Sfântului Gaudemon, acel baston cu o triplă nodozitate care se termina cu un cap de cal cioplit grosolan. Toți voiau să fie aleși.

— Vino, șopti Mahaut, așază-te în genunchi și desfăți gulerășul. Nu-i rău deloc să le arăți bărbaților oleacă de sân. Îi face mai indulgenți.

Apoi se lăsă și ea în genunchi, cu corsajul desfăcut.

— Nu face pe mironosița, murmură ea la urechea tinerei Marion. N-o să mori. Eu, când eram de vârsta ta, am fost violată de o companie de sulițași și, după cum vezi, mi-am revenit... Când ești femeie, trebuie să înveți să te folosești de corpul tău. E în joc supraviețuirea ta.

În momentul în care Marion se hotăra s-o imite, femeia adăugă:

— Dacă te alege, spune-i că suntem surori și că nu vei pleca fără mine.

„Aha, ăsta era motivul amabilității sale! își spuse Marion. A ieșit să caute o momeală în mulțime. Eu sunt râma din cârligul ei.”

Malestrazza oftă, așezând paharul de vin pe masă. El era cel mai bun, știa asta și nu trebuia să dovedească nimic. Contrar concurenților săi, nu ieșea în piață să se laude, ci aștepta lumea să vină la el. Disprețuitor, semeț, își lăsa privirea să alunece peste acea mulțime de zdrențăroși care sporea continuu, invadând hanul. Pelerinii trebuiau să-l convingă, să-l cucerească. Ei se vindeau lui! Târgul se derula invers decât se întâmpla de obicei.

— Nu sunt mincinos, spuse el în sfârșit, cu o voce înăbușită. Nu vreau să vă păcălesc cu vorbe frumoase, cu fraze liniștitoare. Cei mai mulți dintre voi nu vor trece de prima etapă. Nu apuc niciodată pe căi ușoare, le las celorlalte călăuze, care încearcă să atragă clientela bogată. Pe mine nu mă interesează leneșii, oamenii prea puțin credincioși. Aleg ușa îngustă, drumul durerii. Care e rostul unui pelerinaj confortabil? Un pelerinaj nu-i o

plimbare. Dacă vreți să vă fie ușor, nu veți obține nimic, iar când veți îngenunchea în fața moaștelor, sfântul își va întoarce fața de la voi cu dispreț. Cererile voastre vor rămâne fără răspuns, și va fi normal, deoarece v-ați comportat ca niște escroci.

Tăcu, ridică paharul și bău o gură de vin. Călăuza scrută fețele alinate în fața sa. Marion se simți descumpănită, arsă de duritatea pupilelor lui. Grasa Mahaut își împreunase mâinile ca și cum s-ar fi rugat în fața efigiei unui sfânt.

— Nu iau niciodată cu mine trișori, continuă Malestrazza. Vreau să fac drumul doar cu credincioși hotărâți să accepte suferința ca pe o binefacere. Vă voi vlăgui, mă veți blestema. Dar nu-mi va păsa. Vă voi forța să înaintați când nu veți mai putea; n-am să vă ascult niciodată tânguirile. Iar dacă rămâneți în urmă, vă voi lăsa pradă lupilor.

Pelerinii se înfiorară. Chiar și servitoarea de la han se opri din treabă ca să-l asculte. Captase atenția tuturor, fără să ridice glasul, fără să gesticuleze.

— Regula jocului trebuie să fie clară în mintea voastră, murmură el. Suferința este condiția *sine qua non* a valorii pelerinajului. Un pelerinaj făcut ca o plimbare cântând nu are niciun sens pentru mine. Așa că nu trebuie să vă mirați că cei care le practică astfel revin întotdeauna dezamăgiți din călătorie, fără să fi obținut nimic, nici vindecarea, nici iertarea. Eu, în locul sfântului, aș fi făcut să cadă trăsnetul peste capul acelor prefăcuți.

— Ce frumos vorbește! șopti Mahaut, împreunându-și palmele cu fervoare.

„Poate chiar prea frumos”, își spuse Marion. Nu se mai îndoia că îl găsisse pe omul-cal care bântuia delirul fratelui Guillaume. Își amintea de insinuările legate de lungimea sexului lui și se surprinse roșind.

— N-am să vă cruț, spuse Malestrazza. Să nu vă așteptați la milă de la mine. Voi fi acolo să vă duc la capătul suferinței, dar pentru binele vostru. Dacă ați plâns mult, dacă drumul v-a pus la grea încercare trupul, atunci veți avea o șansă ca sfântul să vă îndeplinească ruga. Din acest motiv, vă voi călăuzi pe cele mai

grele cărări, trecătorile cele mai anevoioase. Las celorlalți plimbările de plăcere. După cum v-am spus, mă adresez doar adevăraților credincioși, celor care doresc din tot sufletul să se căiască.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele subțiri.

— Îi văd deja pe unii pălind, spuse el. E bine, nu vreau fanfaroni cu mine. Nu forțez pe nimeni, vorbiți între voi, reflectați. Cei care țin cu tot dinadinsul să plece sub comanda mea mă vor găsi în dormitorul comun al acestei tavernе, spre care mă îndrept chiar acum ca să mă odihnesc.

Apoi aruncă o monedă pe masă, se ridică, trecu prin mulțime și dispăru.

— Cu el trebuie să mergem, spuse Mahaut. Sunt gata să sufăr din greu, vreau să mi se vindece copilul.

Apoi se întoarse spre Marion și adăugă, pe un ton insistent:

— Dacă mă iei cu tine, voi fi servitoarea ta, te voi duce în spate când vei obosi. Sunt puternică. Am mai făcut asta, știu că pot să rezist multe leghe.

Ceilalți o ascultau, impresionați de vehemența ei. Marion zări o orășeancă îmbrăcată cu haine frumoase, dar și alta cu o atitudine rigidă, poate o baroană obligată să se amestece cu oamenii de jos dintr-un capriciu al sorții. Stăteau toți acolo, grămadă, ezitanți, speriați, dar impresionați de ceea ce li se spusese. Nu voiau să facă pelerinajul degeaba. Desigur, în cursul ultimelor săptămâni, avuseseră impresia că lucrurile erau prea ușoare! Mersul, cântecele, popasul seara, poveștile în jurul focului, amorurile din tufișuri... Păi, asta se numea a face penitență? Malestrazza le oferea pe tavă purgatoriul. Trebuiau să profite de această șansă sau să renunțe?

Marion se ridică. Se hotărâse. Voia să meargă pe drumul ales de omul-cal. Mahaut se repezi după ea, încurcându-se în bagaje. Atunci se hotărâră brusc și alții, pornind după ele, astfel că tânăra intră în dormitorul comun al hanului în fruntea unei mici trupe. Acea încăpere era locul tradițional de odihnă pe care îl găseai în acest tip de adăpost: saltele puse cap la cap și formând

un imens pat colectiv așezat pe o estradă din piatră ce era încălzită pe dedesubt, iarna, cu ajutorul jăriticului.

Malestrazza își scosese cizmele și se odihnea, întins pe spate, cu mâinile încrucișate la ceafă. Nu zâmbi când se prezentară în fața lui. Marion înțelegea de ce fratele Guillaume îl comparase cu un cal: bărbatul avea ceva suplu și puternic totodată, un fel de lentoare grațioasă care putea brusc să explodeze în galop nervos.

— Nu este de ajuns să fi venit ca să fiți aleși, îi anunță el ridicându-se. Nu fac parte dintre acei inconștienți care iau pe oricine. Nu am vocație de asasin. Vreau ca cei pe care îi iau cu mine să aibă cel puțin șansa de a supraviețui tratamentului pe care îl voi aplica; de aceea vă voi examina. Dezbrăcați-vă. Dați jos aceste boarfe și întindeți-vă goi pe paturi. Fără fasoane; imaginați-vă că sunteți la baie. Cei care ezită în fața acestei prime încercări să nu mai insiste, nu sunt făcuți pentru marile sacrificii.

Această ironie reuși să înfrângă ultimele ezitări și toți se dezbrăcară, aruncându-și veșmintele pe jos. Marion se întinse prima pe o saltea, imitată de ceilalți.

„Dumnezeule mare! își spuse ea, privind-l pe Malestrazza apropiindu-se. A fost de ajuns un simplu discurs ca să ajungem sub dominația lui.”

Se încordă ca să nu se înfioare când mâinile călăuzei îi atinseră corpul. Până atunci, contactul degetelor bărbaților cu pielea ei îi fusese întotdeauna neplăcut. Îl suportase ca pe un rău necesar; acum descoperea, brusc tulburată, că era posibil să și-l dorească... Se simți cuprinsă de rușine. Pentru prima dată în viața ei se descoperea femelă, iar această revelație o stânjenea tare mult.

Malestrazza îi pipăi îndeosebi pulpele, partea opusă rotulei și coapsele. Apoi îi ceru să se întoarcă pe burtă și îi cercetă vertebrele. Atingerile lui nu aveau nimic lasciv și s-ar fi zis că examina o iapă într-un târg de vite. Acorda multă atenție picioarelor, felului în care se îmbinau la capătul gambelor. La fel ca un chirurg. Apoi, fără o vorbă, trecu la Mahaut. Sâni mari și albi îi părură impresionați tinerei Marion, care îi avea destul de

mici. Malestrazza se deplasa de la o saltea la alta. Uneori, examinarea lui provoca un geamăt.

Marion nu îndrăznea să se miște. Descoperea o plăcere ciudată în felul acesta de a se oferi, goală, privirii unui necunoscut. Când cedase pietrarului, vara trecută, tânărul se mulțumise să-i ridice rochia sprijinind-o de un zid. Pielea lor abia dacă se atinsese. Se despărțiseră imediat, de teamă să nu apară meșterul Denis... sau Antonin, iar Marion rămăsese acolo, cu coapsele umede, în pânțe cu o senzație de sfâșiere cu care fusese nevoită să se mulțumească. Nu asta voise? Să-l lipsească pe viitorul soț de plăcerea de a o deflora?

Vocea lui Malestrazza o trezi la realitate.

— Bine, spuse el. Unii dintre voi nu sunt potriviți pentru pelerinajul condus de mine. A-i lua cu mine ar însemna să-i condamni la moarte. Să caute alte călăuze, care îi vor conduce pe cărări mai puțin anevoioase. Cei pe care i-am ales vor avea la dispoziție întreaga noapte ca să reflecteze și să se organizeze. Le dau întâlnire mâine, în zori, când va bate clopotul pentru începutul slujbei, la răspântia Căprioarei Albe. Tu poți veni, și tu... și tu...

Se deplasa rapid prin fața saltelelor, arătând cu degetul spre corpurile goale ale candidaților. Marion și Mahaut se numărau printre cei selecționați. Grăsana nu-și ascundea bucuria.

— Îmbrăcați-vă, le spuse bărbatul cu păr negru. Și nu uitați: mâine în zori. Nu voi aștepta pe nimeni.

În timp ce se îmbrăca, Marion își zise: „Ne-a examinat așa cum făceau probabil medicii din Roma antică cu ucenicii gladiatori, înainte de a-i împinge în arenă”.

Un singur lucru o neliniștea. Îi păstrase doar pe cei mai buni, cei care s-ar fi apărat din toate puterile contra fiarelor. Asta preferau spectatorii.

Mahaut se repezi la ea și o strânse în brațe, gata s-o sufoca.

— Ne-a ales! Ne-a ales! exclamă ea. Ți dai seama ce noroc pe capul nostru?

VI

Părăsi mănăstirea pe când soarele nu răsărise încă. Fratele Azael o însoțea ca să binecuvânteze desagi și toiegele în piață. Spera astfel să câștige timp și să-i permită tinerei să dispară în munți înainte de intervenția străjii. În timp ce Andresis, fostul arcaș, se ocupa de cal, Marion îi povesti călugărului ce aflase de la Malestrazza.

— Nu trebuie să-l condamni pe acest om după cele spuse de Guillaume, șopti Azael. Nu uita că bietul nostru frate își pierduse deja judecata când a proferat aceste acuzații.

Pelerinii așteptau la răspântia Căprioarei, sub un menhir „rectificat”, adică i se refăcuse partea de sus în formă de cruce pentru a-i neutraliza semnificația păgână.

Mahaut și ceilalți își trecuseră pe după gât un șiret din piele de care atârna o mână sau un picior din lemn, pe care urmau să-l impregneze cu sudoarea și sângele lor în cursul marșului.

După plecarea fratelui Azael, Malestrazza se apropie de Marion și o trase deoparte.

— Nu mi-ai spus că ai de gând să te deplasezi cu o șaretă, spuse el, fără să se poată ghici ce gândea despre această extravagantă. Știu că ți-au dat-o călugării, dar acești bieți clerici nu prea cunosc greutatea din munți. Mă îndoiesc că vei putea ajunge la sanctuar în acest fel. Calul tău va muri înainte de țintă. Dar poate că te gândești să duci statuia în spate? Asta e penitența ta?

Marion se încruntă. Fața călăuzei arăta nepăsătoare, dar știa că nu o lua în serios.

— Ceilalți te vor detesta, adăugă el. Când oboseala va începe să le atârne pietre de moară de picioare, tovarășii tăi de drum se vor gândi toți la același lucru: să urce în șaretă.

— Îi voi primi cu dragă inimă, replică Marion.

— Nu știi ce vorbești, spuse Malestrazza rânjind. Calul nu va mai putea face niciun pas. În plus, dacă iei pelerini în șaretă, purtătorii te vor urî, vor încerca să-i strice roțile prin orice mijloc.

— Purtătorii? întrebă Marion, mirată.

— Sigur că da, răspunse călăuza, agasată. În fiecare coloană se află tineri solizi care câștigă ceva bani purtându-i în spate pe cei care nu mai pot să meargă. Șareta ta le va lua pâinea de la gură. Ai grijă să nu te împingă într-o prăpastie. Dacă vrei să te înțelegi cu ei, înștiințează-i de pe acum că îi vei angaja să ducă statuia sfântului când calul nu va mai fi în stare să înainteze. Acum, destul cu vorba. La drum!

Călăuza ridică toiagul, indicându-le pelerinilor să pornească în urma sa. Dar când aceștia doriră să intoneze un cântec, el le tăie elanul, spunând:

— Păstrați-vă puterile pentru urcuș, tovarăși de drum, veți avea mare nevoie. Până acum ați fost duși la plimbare, de azi înainte veți suferi.

Cântecul pieri pe buzele pelerinilor și nu se mai auzi decât zgomotul pietrelor care pocneau sub tălpi.

Marion se înfioră sub haina de lână groasă. Era prima dată când își părăsea familia și orașul și era stăpânită de o teamă amestecată cu un sentiment de excitare ciudat. Dar și de vinovăție.

„Fug, își spuse ea. Fug cum a făcut Yolande acum doi ani.”

Întoarse capul să mai vadă o dată zidurile orașului, dar ceața învăluia câmpia și nu putu să se bucure de această ultimă imagine. În tăcerea landei, șareta făcea prea mult zgomot. Tânăra se simți rușinată că ceilalți mergeau pe jos, cu mâna crispată pe toiag. Deocamdată, nimeni nu era încă obosit, dar, în curând, pelerinii vor începe să tragă cu ochiul, jinduitori, spre șaretă. O vor linguși ca să fie invitați să urce și ei. Cei care vor fi primiți vor fi imediat invidiați de ceilalți. Malestrazza avea dreptate, șareta va deveni destul de repede un motiv de discordie.

Dar alungă aceste gânduri. Deoarece oficial se afla acolo ca să cioplească o statuie, trebuia să se apuce neîntârziat de treabă. Trecu peste bancă, ajunse în partea din spate și dădu la o parte pânza care acoperea piatra. Era un bloc frumos de trei coți, cu granulația fină, dar cu „noduri” de care trebuia să țină seamă.

Marion îl mângâie, străduindu-se să distingă liniile de forță sau faliile stâncii.

Era important să îmblânzească piatra, să intre în intimitatea ei, să-i prevadă furiile și compromisurile.

„Aici, va fi numai blândețe, complicitate, își spunea Marion în timp ce atingea ușor cu degetele granitul. Aici mă va face să sufăr și ne vom lupta corp la corp...”

Când ridică ușor capul, surprinse privirile pelerinilor îndreptate spre ea. Păreau surprinși și chiar puțin speriați de comportamentul ei. Își dădu brusc seama că gesturile ei putuseră să li se pară prea tandre, chiar senzuale.

„Dumnezeule mare, își spuse ea. Mă vor lua drept vrăjitoare.”

Ca să-și ascundă tulburarea, se folosi de un cărbune de lemn și trasă în mare liniile de reper ale primei eboșe. Apoi, luă uneltele și atacă piatra cu mici lovituri prudente.

„Nu face asemenea tatălui tău, își spuse ea. Nu pleci la război. Piatra nu e dușmanul tău. E un animal sălbatic pe care trebuie să-l îmblânzești. Nu se sculptează cu ură, cu dorința de a învinge, de a-ți impune legea. Dacă o forțezi, se va sparge. Trebuie să înveți să te cunoști.”

Curând, Marion nu se mai gândi la nimic și lumea se redusese la traseul dălții care „ciugulea” din granit, așchie cu așchie.

Porniră în sus pe panta bolovănoasă, unde iarba devenea din ce în ce mai rară. Vântul bătea deja mai tare, lipindu-le hainele pe corp. Deși soarele îi scălda cu razele lui, Marion clănțănea din dinți de frig. Se văzu obligată să se înfășoare în mantia de camelină. Când ridică ochii spre culme, simți cum o cuprinde amețea. Oare era posibil să urci atât de sus?

Undeva, mai jos, răsunau cântecele grupurilor de pelerini plecați înaintea lor. Vântul aducea sunetele în rafale și nu se simțea nici urmă de oboseală. Aici însă nimeni nu avea chef de cântat. Vântul îți îngheța fața și îți despica buzele. În plus, trebuia să-ți păstrezi suflul ca să urci panta care devenea tot mai abruptă. Marion avea impresia că se deplasa în altă lume. Males-trazza mergea în frunte, fără să dea cel mai mic semn de

oboseală. Ai fi zis că dificultățile îi sporeau forțele. Energia lui avea ceva insultător pentru cei care se deplasau în urma lui. Nu părea făcut ca toți ceilalți. Nu simțea nici frigul, nici vântul, și abia dacă clipea din ochi din cauza luminii prea puternice.

Calul care trăgea șareta nu suferea prea mult din cauza drumului în serpentină, dar Marion îl blestema pe Azael și subterfugiul statuii care, foarte repede, va provoca probleme imposibil de rezolvat.

Malestrazza hotărî să facă o oprire pe culmea primei creste. Apoi rămase nemișcat, separat de grup, cu privirea în gol, neclintit în vântul care îi agita mantia. Pelerinii se așezară pe iarba galbenă. Vântul răvășea părul tinerei Marion ca și cum ar fi vrut să-l smulgă. Rochia îi intra între picioare în mod impudic. Pelerinii se ghemuiră la adăpostul șaretei, protejându-se de rafale.

Marion li se alătură. Încercară să aprindă un foc, dar se stingea imediat. Grasa Mahaut clănțănea din dinți. Alături de ea, cea pe care sculptorița o numise în gând baroană se înfiora convulsiv. De milă, Marion luă din șaretă o pătură și i-o puse pe umeri.

— Mulțumesc, mulțumesc mult, băigui nefericita. Nu credeam că va fi atât de greu.

— Pentru cine faci pelerinajul? întrebă Marion, fricționându-i spatele.

— Pentru soțul meu, murmură femeia cu trăsături rasate. Sunt Constance de Hurault; soțul meu s-a întors din cruciade bolnav de lepră... A... A încercat să ascundă boala cât mai mult posibil, dar a fost învins. N-am mai putut continua să-l îngrijim pe ascuns, astfel că servitorii au început să răspândească tot felul de zvonuri.

Femeia vorbea cu ochii în jos. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji, dar vântul le alunga spre tâmpile, astfel încât obrajii rămăneau uscați. Marion înțelese că îi era rușine. Religia avea în mod supărător tendința de a vâri în mintea oamenilor ideea că orice boală era o pedeapsă pentru un păcat. Mai mult: o pedeapsă legitimă.

— E... e un erou, șopti Constance. Un mare cavaler. Nu merita o astfel de soartă. Într-o zi... a început să... se fărâmițeze. Așa se manifestă lepra uscată. Începi să-ți pierzi degetele de la mâini, de la picioare. Ca o figurină din lut care se face bucăți în bătaia vântului. E ceva cumplit!

Începu să plângă în hohote și Marion o strânse în brațe. Mahaut și ceilalți îi aruncară o privire mânioasă. Putea să le ghicească gândurile: „Ce-o apucase de răsfăța așa o baroană care, în timpuri normale, nu i-ar fi acordat mai multă atenție decât unei ciori moarte?”

— A fost obligat să se exileze într-o leprozerie, continuă Constance. Din când în când, îmi trimite, prin leproșii aflați în trecere, misive pe care trebuie să le citesc fără să le ating. A jurat că va continua să-mi scrie cât va avea destule degete ca să țină pana... Din acest motiv fac pelerinajul. Ca sfântul să-l ajute pe soțul meu să rămână măcar așa, să putem cel puțin să comunicăm prin scris... E tot ce ne-a mai rămas. Singurul lucru care mă mai ține în viață. Mesajele lui... Mesajele cu scrisul din ce în ce mai stângaci.

Își lipi fața de umărul lui Marion și încercă să plângă în tăcere, înăbușindu-și suspinele. Tânăra îi mângâie ușor capul. Era o femeie foarte frumoasă pe care durerea începea s-o ofilească și a cărei tinerețe dispărea mai repede decât ar fi trebuit.

— Nu cer nici măcar un miracol, spuse Constance de Hurault. Doar timp... puțin timp.

Suferința ei risipi în cele din urmă ostilitatea celorlalți pelerini. Își spuseră pe rând motivele pentru care hotărâseră să ajungă la sanctuarul sfântului. Având în vedere duritatea excepțională a traseului impus de Malestrazza, foarte puțini mergeau pentru ei înșiși. Cei mai mulți se aflau acolo pentru o ființă dragă sau pentru că le fusese impus prin contract să aleagă calea cea mai aspră. Acesta era îndeosebi cazul lui Jehan, un tânăr meșter de vitralii, care călătorea cu lada lui de geamuri colorate.

— Trebuie să repar vitraliul lăcașului din Venzome, explică el. Am luat cu mine tot ce trebuie ca să dreg imaginea sfântului spartă de o furtună. Stăpânul meu speră astfel să se vindece de o paralizie a picioarelor care pune stăpânire pe el și îl va forța curând să nu se mai dea jos din pat.

Se exprima cu un accent ciudat ce nu mai fusese niciodată auzit în regiune. Era roșcat, plin de pistrui și destul de drăguț. Fiind rugat să-și arate comoara, el deschise lada mare pe care o ducea în spate, prinsă cu două curele din piele, și făcu să strălucească în soare pentagoanele roșii și albastre ca niște pietre prețioase. Pelerinii se extaziară de frumusețea lor. Tânărul era amuzant și se străduia să facă pe cuceritorul pe lângă femei.

Malestrazza puse capăt flecărelilor. Dacă vor continua astfel, bombăni el, nu vor mai ajunge niciodată la sălașul Saraires înainte de căderea nopții și vor trebui să doarmă agățați de coasta muntelui, în bătaia vântului.

— Pe mine nu mă deranjează, sunt obișnuit, conchise el. Dar cred că ar fi cam greu pentru voi, mai ales după o singură zi de mers.

— Flăcăul ăsta n-are niciun pic de milă pentru bieții de noi, bombăni Mahaut. Ai zice că ține neapărat să ne facă să nu mergem mai departe.

Coloana se puse din nou în mișcare. Marion se întorsese în șaretă și se apucase iar de lucru. Zdruncinăturile îi îngreunau munca; asta o supăra, deoarece se temea de o mișcare inabilă care s-o facă ridicolă în fața călugărilor. Andresis, arcașul, bombănea în mustăți, injurând calul care fornăia. Tânăra băgase de seamă că bărbatul îi evita privirea și se prefăcea că n-o aude când îi vorbea. Probabil îl înfuria faptul că fusese pus sub comanda unei femei!

Urcușul era greu, iar Marion se văzu obligată să coboare de mai multe ori ca să ușureze șaretă. Îi auzi pe câțiva pelerini insultând-o printre dinți, deoarece se temeau, că blocul de piatră s-ar putea rostogoli brusc din șaretă, strivindu-i.

Cântecele din depărtare nu se mai auzeau.

„Cei dinaintea noastră au ajuns deja la primul sălaș, își spuse Marion. Le-au fost spălate picioarele și li s-a servit vin cald. Când va veni și rândul nostru, probabil că nu va mai rămâne nimic de mâncare. Toate saltelele bune vor fi ocupate și va trebui să ne mulțumim cu câteva brațe de fân uscat.”

Apoi nu se mai gândi. Căldura, vântul și oboseala îi goliseră mintea. Se mulțumi să meargă cu pași mici alături de șaretă, încercând să-și ferească gleznela de roțile mari cu cercuri din fier.

Ajunseră pe culmea celei de a doua creste și o porniră în jos. Cerul se acoperea de nori. Toți aveau picioarele fierbinți ca focul și gamba frântă. Cei care oftaseră ușurați pornind pe pantă în jos înțeleseseră curând că o coborâre nu era nici ea o plimbare de plăcere, deoarece cel mai mic pas greșit te putea face să te rostogolești în adâncul unei prăpăstii.

În sfârșit, silueta sălașului se contura undeva jos. Marion putu astfel să evalueze amploarea ocolului făcut de Malestrazza. Se lăsase noaptea și drumul era pustiu. Clădirea, foarte simplă, era formată dintr-un zid prevăzut cu o mulțime de nișe, ca o hulubărie. În aceste alveole, călugării puneau pâinea pe care pelerinii o șterpeleau în treacăt. De cele mai multe ori, aceste adăposturi nu erau deloc confortabile. Pelerinii se îngrămădeau în poduri pe saltele proaste sau direct în fân. Înghesuiala era atât de mare, încât dormeau cu nasul în fundul vecinului.

În curte se afla o fântână. Pelerinii dădură fuga să-și potolească setea.

Un călugăr ieși în pragul clădirii.

— Ați sosit foarte târziu, spuse el. Nu mai avem supă și pâine a mai rămas tare puțină, dar ați ales calea cea mai grea, iar această nouă încercare se va adăuga celor prin care ați trecut, câștigând astfel bunăvoința sfântului.

Andresis, arcașul, trânti o înjurătură. Călugărul mai spuse că dormitoarele comune erau pline; vor trebui să doarmă în șură, pe paie.

Marion își dădu seama că îi clănțăneau dinții de frig. Mahaut și ceilalți dăduseră fuga spre nișe să ia ultimul codru de pâine.

Tânăra o ajută pe Constance de Hurault, care nu se mai ținea pe picioare.

— Vom împărți ce am în traistă, nu-ți fie teamă, îi șopti ea.

— Mulțumesc, mulțumesc mult, răspunse doamna cu ochii triști. În cursul ultimei leghe am crezut că voi muri. Mi-e teamă că nu sunt destul de puternică să merg mai departe, și totuși trebuie... trebuie pentru cel pe care îl iubesc.

Marion o duse la șură. Un felinar vechi, agitat de vânt, arunca o lumină slabă peste o grămadă de paie cu miros înțepător. Sculptorița spera să nu fie plin de insecte cum se întâmpla deseori în astfel de locuri. Fiecare își făcu un culcuș fără să discute. În seara aceea toți aveau să doarmă buștean.

Marion o ajută pe doamna Constance să urce pe grămada de fân și se așează lângă ea, ca să se încălzească una pe cealaltă și să se apere astfel de frig. Picioarele baroanei erau pline de sânge, în pofida cârpelor cu care avusese grijă să le înfășoare. Încercând să le curețe, Marion își dădu seama de fragilitatea frumoasei doamne de Hurault. Corpul ei era la fel de gingaș ca al căprioarelor hăituite prea mult timp, care în cele din urmă se prăbușesc în mijlocul unui luminiș, resemnându-se să aștepte haita ce o va sfâșia.

— Măine urci în șaretă, lângă mine, șopti Marion.

— Nu, nu, răspunse Constance, cu o voce speriată. Ar însemna să trișez. Ești bună, îți mulțumesc, dar nu înțelegi... Trebuie să sufăr, e singura șansă pe care o am de a mai salva ceva din iubirea care mă leagă de soțul meu. Scrisorile... Le știu pe de rost, ți le voi recita... Sunt foarte frumoase.

— Trebuie totuși să lași timp rănilor să se cicatrizeze, bombăni Marion.

— Ceilalți mă vor urî și mai mult, spuse baroana. Întotdeauna m-au ținut la distanță... Dacă te încapățânezi să-mi vii în ajutor, vei fi și tu ostracizată.

Sculptorița nu răspunse. Deschise traista pregătită de Azael și improvază un bandaj cu pomadă. Trebuia să facă totul pe băjbăite. Constance de Hurault adormi mai înainte să termine.

Când să se întindă în fân, Marion auzi nechezatul unui cal. Animalul se agita în curte, sforăind și trăgând de căpăstru. Îngrijorată, tânăra își dădu drumul să alunece de pe grămada de fân ca să vadă ce se întâmplase. Îl găsi pe Andresis încercând să domolească animalul.

— La naiba! bombăni arcașul. Nu știu ce-are. Cum s-a lăsat noaptea, s-a făcut rău. Uită-te la el! M-ar mușca dacă aș încerca să-i ating botul. Nu mai înțeleg nimic. Nu mai e același. Ai zice că e un cal sălbatic.

Marion se încruntă. Nechezatul bidiviului se repercuta din pisc în pisc, iar ecourile te făceau să crezi că îl acompaniau alți zece cai, ascunși în munți, care îi răspundeau.

„De ce zece? auzi în capul ei o voce răutăcioasă. Trei ar fi destul. Patru ajung pentru sfârtecarea unui condamnat... sau a unei călătoare imprudente care își bagă nasul unde nu-i fierbe oala.”

Marion ar fi vrut să-și ascundă nervozitatea, dar i se păru că Andresis era la fel de încordat.

— Nu-mi place deloc asta, spuse bătrânul soldat. Nu e normal. Sau poate că sunt lupi în împrejurimi.

„Lupi, își spuse Marion. Lupi sau demoni...”

VIII

Marion visă urât toată noaptea. Se trezi de câteva ori, convinsă că auzise zgomot de copite. Se ridicase în capul oaselor și scrutase întunericul, tremurând la gândul că se vor ivi caii negri ai supliciului Sfântului Gaudemon. Acuzațiile delirante ale fratelui Guillaume o obsedau. Și-i imagina pe călugări, complici lui Satan, alegând din fiecare grup de pelerini o victimă de sacrificat. Neputând să readoarmă, se lăsă să alunece jos de pe grămada de fân. Se duse să bea apă de la fântână, dar era atât de frig, încât se refugie în biserică. Trecu pragul și încremeni: singurul vitraliu din zidul de deasupra altarului reprezenta supliciul lui Gaudemon în arenă, iar cei patru cai făceau un salt înainte ca să-i smulgă membrele. Primii zori inundau mozaicul din sticlă colorată, astfel încât o lumină de sânge se revărsa în naos. Caii, imenși, sălbatici, fuseseră reprezentați mult mai mari, părând mult mai înalți decât turnurile. Cabrați, cu coada bătând aerul, aveau impresia că se pregăteau să calce în picioare spectatorii îngrămădiți pe gradene. Din obișnuință, Marion își făcu semnul crucii și îngenunche pe dale, dar nu simți nici cea mai mică ușurare. Era greu să te rogi sub privirea barbară a bidiviilor furioși. Prezența cuiva alături de ea o făcu să se ridice. Văzu un călugăr cu un codru de pâine în mână. I-l dădu, zâmbind. Marion îl identifică după miniaturile codexului rutelor învățat pe de rost: era fratele Benoît. Îi recunoștea nasul turtit și alunița mare de pe obrazul drept.

— Ține, îi spuse călugărul. Știu că n-ai luat nimic ieri-seară. Mănâncă să capeți puteri. Tu și tovarășii tăi de drum ați ales calea cea mai îngustă. Puțini vor fi cei aleși. Mă voi ruga pentru tine. Puțini acceptă să îndure încercările pe care vi le impuneți.

După tristețea din privirea lui, Marion înțelese că mulți vor muri pe drum.

După ce începu să mănânce, tânăra își dădu seama că era înfometată.

După ce terminară de mâncat supa, o porniră la drum. Deși dormiseră toată noaptea, pelerinii erau trași la față. Cei din alte grupuri, care aleseseră calea normală, se feriseră să intre în vorbă cu ei, ca și cum acei pelerini extenuați i-ar fi împiedicat să fie cu cugetul împăcat.

— Uită-te la ei, plimbăreții! exclamă grasa Mahaut, scuturându-și paiele lipite de haine. După mutra lor, se vede bine că n-au depus niciun efort. Nu vor primi nimic de la sfânt, se știe dinaintel!

Femeia îi lua în zefleMEA, răutăcioasă. Marion nu spuse nimic. Se îndreptă spre șaretă. Mahaut o prinse din urmă.

— Ar trebui să n-o mai cocoloșești pe baroană, mormăi ea. E o plângăreață. Merg cu ea de săptămâni întregi, și în fiecare seară, lângă foc, ne împuia capul cu povestea bărbatului ei care se face fărâme. Și, dacă vrei să știi, nici măcar nu-i adevărat. Doar o poveste de stârnit mila. N-ai înțeles că voia să urce în șareta ta?

Marion nu avu timp să răspundă, deoarece călugării adunau pelerinii pentru binecuvântare.

Îndată ce rugăciunea luă sfârșit, Malestrazza dădu semnalul de plecare. Cei care cântau și cei care se pregăteau să sufere își întoarseră spatele, apucând fiecare pe alt drum.

Ziua se anunță de la început dificilă. Poteca se întindea printr-un pustiu de stânci ascuțite care îți rupeau genunchii.

Contrar spuselor grasei Mahaut, Constance de Hurault refuză să urce în șaretă și se încăpățâna să escaladeze coasta muntelui cramponată de toiag, cu fața tresărindu-i din cauza junghiurilor din picioarele rănite.

Primii purtători intrară în acțiune, propunându-și serviciile celor care se poticneau. Fie le luau bagajele, fie îl săltau pe pelerinul epuizat în spatele lor și mergeau astfel mai departe, cu fața stacojie de efort. Venele deveneau proeminente la tâmpile, ca niște râme. Pentru aceste servicii primeau, evident, bani sau mâncare și vin.

La prima oprire, Marion urcă pe o stâncă mare, încercând să deslușească peisajul din jur. Ceața care stăruia în defileuri te

împiedica să vezi foarte departe, dar, preț de o clipă, avu iluzia că surprinsese niște siluete care se ascundeau. *Cineva îi urmărea...*

Se gândi imediat la tâlhari și vru să-l prevină pe Malestrazza, apoi își aminti că trebuia să se ferească de el. Miji ochii și scrută labirintul de stânci care se întindea în vale. Cine putea să-i urmărească? Și de ce se ascundeau? Dar deja nu mai era sigură că văzuse ceva!

Niște siluete, niște umbre... lăsându-se pe vine în scobiturile muntelui.

Sări jos și se apropie de bătrânul arcaș.

— Cineva se ține după noi, șopti ea.

— Știu, frumoaso, răspunse Andresis, prefăcându-se că examinează copitele calului. I-am reperat. Am urechea fină de soldat. Îi trădează cea mai ușoară rostogolire de pietre.

— Tâlhari? întrebă Marion.

Arcașul se strâmbă neîncrezător.

— Nu știu. Dar calul e prea nervos. Uite cum tremură. Hoții nu produc acest efect asupra animalelor. Numai mirosul lupilor provoacă o astfel de reacție la animalele domestice.

„Lupi sau demoni...”, își spuse Marion.

— Să fim atenți, îi recomandă ea.

— O să-mi scot arcul și tolba cu săgeți, răspunse Andresis. Bate vântul, dar am mâna încă destul de sigură ca să străpung câțiva.

Malestrazza nu părea să fi observat nimic. Era greu de admis.

Marion trăgea acum cu urechea, străduindu-se să detecteze surpările suspecte care trădau înaintarea urmăritorilor. Niște bandiți și-ar fi dat atâta osteneală să atace un grup de pelerini păduchioși?

„Cei dinaintea noastră, care merg pe drumul bătătorit de alții, ar fi fost mai ușor de încercuit”, își spuse ea. Căută privirea lui Malestrazza. Dar călăuza se ținea deoparte, puțin sociabilă. Nu făcea nimic ca să alunge monotonia cu povești sau anecdote. Ba chiar ai fi zis că îi făcea plăcere să instaureze o tăcere pe care nimeni nu îndrăznea s-o tulbure. Avea ceva de călugăr sihastru.

„Un răspopit?”, se întrebă tânăra. Era agasată de faptul că îi făcea plăcere să privească cu atenție profilul călăuzei, să tragă cu ochiul la umflătura coapselor sub pânza pantalonilor scurți și bufanți. Nu se numărase niciodată printre cele care se chiorăsc la bărbați și chicotesc prosteste. Îi displăcea faptul că descoperea în adâncul pântecelui un imbold cu care nu era obișnuită.

— Acolo sus! șopti deodată Andresis pe un ton alarmat. Ereții.

Marion ridică imediat capul. Păsările se roteau în aer deasupra piscului stâncos. Sosirea pelerinilor le stricase festinul și își manifestau nemulțumirea.

— Un stârv, profetiză arcașul. Dacă vântul n-ar sufla atât de tare, am simți deja duhoarea.

Grăbiră instinctiv pasul. Marion trecu în fața calului ca să ajungă la Malestrazza. Sus, descoperiră vreo zece capre moarte, culcate pe stâncă. Ereții începuseră să le smulgă pielea, dar nu prezentau nici-o urmă de gheare sau de dinți.

„Nu le-au omorât lupii, constată Marion. Le-ar fi desfăcut burta ca să le devoreze măruntaiele.”

Se aplecă să examineze animalele al căror gât părea îndoit în mod ciudat, ca și cum le-ar fi fost strivite vertebrele.

„S-ar zice că au fost spânzurate, își spuse ea. E absurd.”

Căută fără să vrea umbra unei spânzurători, dar nu găsi nimic. În oraș, se întâmpla să fie condamnate la ardere pe rug animale suspectate a fi posedate. Un măgar, o vacă, dacă își răniseră proprietarii, puteau fi astfel judecate pentru crima de vrăjitorie și infestare demonică. Totuși, aici, în vârful muntelui, o astfel de execuție era puțin plauzibilă. Când se ridică, îl văzu pe Malestrazza în genunchi lângă corpul unui băiat – probabil păstorul. Nu fusese cruțat. Zăcea pe spate, spaima îi albise părul ca unui bătrân și gâtul lui rupt era indiciul unei mâini de om. Mâna asasinului care îl sugrumase pe el și întreaga turmă.

— Cine a făcut asta? întrebă ea. Cine poate fi atât de nebun ca să asasineze un păstor și animalele lui?

— Muntele e periculos, răspunse călăuza cu jumătate de glas. E bântuit...

— De demoni?

Malestrazza își reținu un zâmbet ironic.

— Nu știu nimic de demoni, nu i-am întâlnit niciodată, spuse el. Dar printre aceste stânci dau târcoale ființe ciudate. Pelerinii care și-au pierdut mintea din cauza greutăților drumului. Rătăcesc pe piscuri, trăiesc ca troglodiții. Unii au devenit oameni sălbatici, ca niște animale.

— De ce?

— Se spune că, pe măsură ce te apropii de moaștele Sfântului Gaudemon, spiritele rele se agită în sufletul celor care sunt posedați. Oamenii pe care îi credeai normali își dezvăluie brusc pornirile lor desfrânate. Masca le cade și iese la lumină adevărata lor natură. Viciile pe care le țineau ascunse sunt văzute de toți. Astfel desparte sfântul grâul de neghină. Impulsurile pe care credeai că le poți ține ascunse te domină brusc și nu te mai poți preface. Bărbatul își dezvăluie aplecarea spre sodomie; femeia vicioasă e obsedată de un singur gând: să se împreuneze cu toți bărbații prezenți.

— Iar cel care se visa asasin începe să asasineze.

— Da, așa se întâmplă. Am constatat asta de nenumărate ori. Repet: *măștile cad*. Îți vei da seama. La focul de tabără, pelerinii încetează treptat să spună aceleași povești stupide, preferă să se spovedească public... Răul iese din ei, așa cum o transpirație bună scoate febra din corp. Ia seama, dacă ai ceva de ascuns. Vei fi forțată să vorbești... Nu te vei putea împotrivi. Ceva te va împinge să faci asta, o putere care ne depășește. Și dacă te opui, dacă te încăpățânezi să ascunzi, îți pierzi mințile. Începi să bântui înălțimile muntelui ca bietul dement care l-a asasinat pe acest păstor.

Marion se strădui să-și ascundă tulburarea. În spatele ei, pelerinii ascultau cu capul în jos.

— Ceea ce am spus e valabil pentru toți, insistă Malestrazza. Drumul vă va purifica. Dacă, de rușine, țineți răul în voi, veți deveni monștri.

Andresis, ca un vechi soldat pe care cadavrele nu-l mai impresionau de mult timp, se lăsă în genunchi lângă păstor.

— Nu-i bătrân, spuse el. Cel care a făcut asta încă mai bân-
tuie pe-aici.

Se ridică și adăugă:

— Caprele n-au intrat în putrefacție, ar fi o prostie să lăsăm
să se piardă o carne atât de bună.

Drept urmare, scoase cuțitul și începu să ia de la fiecare ca-
pră partea cea mai bună.

Pelerinii hotărâră să acopere cu pietre corpul neînsuflețit al
păstorului, astfel încât să formeze un fel de tumulus care să-l
protejeze de păsări și de animalele sălbatice. Malestrazza îi lăsă
fără să-și spună părerea.

Marion rămăsese tulburată de dezvăluirile călăuzei. Mai ales
de ceea ce spusese despre viciile ascunse care ieșeau la
suprafață. Se întrebă ce defecte va scoate sfântul la lumină în
ceea ce o privea pe ea.

„Și dacă asta e cauza pentru care pelerinii dispar? se întrebă
ea. Dacă nu erau îndeajuns de puternici ca să-și mărturisească
greșelile și să se dezică de ele?”

Poate că își pierdeau toți judecata și începeau să rătăcească
prin munți, fără să-și mai amintească nimic din viața lor.

„Ceea ce i s-a întâmplat și fratelui Guillaume, își spuse ea. A
vrut să înăbușe viciile care clocoteau în el, iar demența a pus
stăpânire pe judecata lui. Și sora mea Yolande... Ce știam noi
despre secretele ascunse în adâncul inimii surâzătoarei Yolan-
de?”

Bărbați, femei sălbatice, spusese Malestrazza, locuind în gro-
te, trăind ca animalele...

Marion privi în jur. Și dacă Yolande era acolo chiar în acest
moment și se uita la ea pe ascuns? O Yolande murdară și
duhnind de miros, goală și nebună, care nu-și mai cunoștea nici
numele de botez.

— S-o ștergem de-aici, spuse Andresis. Caprele moarte
sperie calul.

De data asta, nimeni nu insistă pentru prelungirea opririi.

Drumul defileului era aproape plan, mersul devenind mai
ușor. Ceața nu se ridică; vizibilitatea nu trecea de o sută de coți.

— E păcat că suntem atât de aproape de Dumnezeu și că nu putem contempla măreția creației Sale, se tângui o femeie.

— Probabil că Domnul a considerat mai nimerit să te scutească să cazi pradă ameteții, răspunse Malestrazza, fără să întoarcă deloc capul. De o parte și de alta a acestei cărări se află doi versanți abrupti care duc direct în vale. Uitați-vă bine pe unde călcați, dacă nu vreți să cădeți ca o pasăre în zbor străpunsă de săgeată.

Marion rămase vigilentă întreaga zi. Deseori, lăsa lucrul ca să privească în urmă. Scruta ceața cu teama de a zări siluete amenințătoare conturându-se printre rotocoale.

„Pelerinajul nebunilor, își spuse ea. Ne urmăresc și așteaptă momentul în care să ne îmbrâncească în gol.”

Își imagina o armată formată din foști pelerini care părăsiseră drumul înainte de a fi ajuns la sanctuar. Toți cei cărora viciile ascunse le distruseseră judecata... Oare stăteau acolo, la pândă? Invidioși, foarte hotărâți să-i împiedice pe cei care voiau să ingenuncheze în fața moaștelor sfântului? Se gândea cu teamă că îi va vedea năpustindu-se asupra lor urlând. Cu Yolande în fruntea lor. O Yolande cu mintea pierdută, părul plin de noroi, goală-pușcă...

Îi veni destul de greu să se concentreze asupra lucrului. Zdruncinăturile o încurcau rău de tot. Se temea să nu strice piatra. Mai rău, i se părea că fața sfântului, în prima eboșă, prezenta o oarecare asemănare cu Malestrazza. Dar ea nu avea nicio vină, mâinile o trădaseră sau era o simplă coincidență.

Undeva, în depărtare, într-o altă lume, la un sălaș al Domnului bătea clopotul de vecernie. Cerul era roșu, iar ceața, care nu se ridicase, părea că se îmbibă de sânge. Apăru deodată un cătun, format din trei cocioabe agățate de coasta muntelui. Marion văzuse în codex și știa că era Pâturiaux. Acolo trăia o familie de cocoșați, exilați de bunăvoie pe înălțimi ca să scape de răutatea oamenilor din oraș. Erau foarte cunoscuți pentru ospitalitatea lor.

— Nu e nevoie să ajungem prea devreme, spuse Malestrazza. Nu vom găsi pe nimeni. Trebuie să-i așteptăm să aducă acasă animalele. Când vor fi aici, veți putea spera la o bucată de brânză, dacă cei dinaintea noastră nu i-au jefuit deja.

— Țsta e riscul când treci în urma atâtor inși, bombăni Mahaut, pe care oboseala o făcea răutăcioasă.

Se opriă, cu picioarele cuprinse parcă de flăcări și spatele frânt.

„Nu vom avea timp să ajungem la sălașul Vauldoire, își spuse Marion, rememorându-și itinerarul pe care îl învățase pe de rost. Ori cocoșaii din Pâturiaux ne găzduiesc în noaptea asta, ori va trebui să dormim într-o scobitură a stâncilor, sub amenințarea lupilor.”

Așteptară. Transpirația li se usca pe umeri și clănțăneau din dinți. În sfârșit, dintre stânci apărură câteva siluete: cocoșaii se întorceau la masă. Abia se vedeau.

— Dacă mai așteptăm mult, o să ne rupem gâtul în întuneric! izbucni Mahaut.

Lui Marion îi era puțin rușine să se invite astfel la acei oameni sărmani care, evident, supraviețuiau cu greu. Malestrazza dădu semnalul de plecare. El o luă înainte ca să vorbească cu păstorii.

— Dumnezeu mare! exclamă Constance. Cred că acești nefericiți s-au săturat de câți pelerini au văzut cerșind la fereastră lor. Ar avea dreptul să arunce cu pietre în noi.

— Aș vrea s-o văd și pe asta! izbucni Mahaut. Dacă arată în halul ăsta, înseamnă că au păcate grele de ispășit. Dau de pomană pelerinilor ca să-și asigure un loc în rai.

Porniră spre cătun. Cocioabele păreau niște animale ghemuite care se înghesuiau una în cealaltă ca să se ferească de vânt. Cocoșaii nu traseră deloc chiote de bucurie la apariția acelei cohorte de cerșetori. Le oferiră totuși pelerinilor o oală cu o zeamă chioară în care se zăreau câteva legume, apoi le deschiseră ușile unei șuri unde puteau să-și petreacă noaptea.

— Să nu lași calul afară, spuse cel care părea șeful comunității. Animalele l-ar lua cu ele.

Avea un accent atât de pronunțat, încât abia îi înțelegeai vorbele.

— Care animale? întrebă Marion.

— Licornii, răspunse cocoșatul. Când răsare luna, încep să necheze, iar calul tău va pleca cu ei, ca să se împerecheze. Pe urmă, licornii îl vor împinge în gol.

Marion nu îndrăzni să-l contrazică. Munții nu erau habitatul natural al cailor și i se părea greu de admis că o herghelie sălbatică putea să galopeze în acel pustiu de stânci.

Își făcu fiecare culcușul lui și, după ce ușile se închiseră, toți adormiră. Totuși, în cursul nopții, Marion se trezi din cauza mișcărilor nervoase ale calului. Animalul trăgea de căpăstru și sforăia puternic pe nări. Tânăra se întoarse pe o parte. Avu impresia că aude un zgomot de copite în fața ușilor închise, apoi un nechezat răsună în noapte, care îl înfiora brusc pe bidiviu.

„Licornii, își spuse ea. Au venit după el.”

IX

În zori, cocoșații deschiseră ușile surei. Două femei aduceau o oală cu zeamă fierbinte și o bucată de pâine cenușie.

— Nu sunt deloc plăcuți la vedere, comentă Mahaut. Nu știu dacă ai băgat de seamă, dar nu sunt în stare să privească pe cineva în ochi.

— Din cauza infirmității, replică Marion, agasată.

— Frumos pretext, n-am ce zice! exclamă Mahaut.

Marion se simțea stânjenită. Îi era rușine că primea pomană din partea unor oameni mai săraci decât ea și i se părea că e o hoată sau unul dintre acei seniori care, în cursul unei partide de vânătoare, se invită la un șerb să-i bea vinul, să-i golească strachina și să-i hărțuiască nevasta. Simți o mare ușurare când porniră din nou la drum.

Ca să-și alunge nervozitatea, Marion reîncepu să cioplească blocul de piatră. Dar uneltele n-o ascultau și fața sfântului amintea din ce în ce mai mult de cea a lui Malestrazza. Aruncă o cârpă peste chipul neterminat și se apucă de restul corpului. Ca întotdeauna, când era vorba de o reprezentare a lui Gaudemon, mâinile și picioarele trebuiau să fie detașabile. Era o convenție respectată de toți sculptorii. În timpul ceremoniilor, ele trebuiau să poată fi despărțite de trunchi, apoi să fie puse la loc, ca să simbolizeze miracolul care avusese loc demult în arenă. Dificultatea consta în forarea unui sistem de îmbinare eficient, care să asigure un echilibru perfect statuii după recompunerea ei. Marion era preocupată de această realizare dificilă. Tremura la gândul că Gaudemon „al ei” ar fi putut să se năruie în mijlocul slujbei, împrăștiindu-și mâinile pe altar. Cu siguranță că s-ar fi considerat o prevestire rea.

Când desprinsese primul braț de corpul statuii, avu brusc un presentiment rău. I se păru că făcea ceva rău. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Mahaut îi strigă:

— În locul tău, mi-ar fi frică să repet gesturile călăului care l-a mutilat pe sfânt.

Degetele tinerei se crispară pe unelte. Strânse din dinți și își continuă treaba. În timp ce delimita conturul mâinilor, în minte îi apărură imaginea vânățărilor imprimate pe gâtul bietului păstor. Alungă această amintire și lovi și mai tare cu ciocanul.

Ziua trecu fără incidente. Când Marion își îndreptă umerii osteniți, soarele scăpata deja. Avea pe buze gust de piatră și palmele o ardeau. Detașase cele două brațe. Acum mai trebuia să le finiseze.

Din păcate, contrar a ceea ce se așteptau pelerinii, Malestrazza nu apucă spre vale.

— Există o grotă, la o jumătate de leghe de aici, îi anunță el. Acolo ne vom petrece noaptea. Nu e bine să vă obișnuiți cu luxul din dormitoarele comune ale sălașelor Domnului. În felul ăsta, dormind ca urșii, vi se îngroașă șoriciul și vi se înalță sufletul!

Nimeni nu îndrăzni să protesteze, deoarece își rostise tirada pe un ton tăios, plin de răutate. Trebuia să te conformezi ordinelor lui. Ceața învăluia creasta, în curând nu s-ar mai fi văzut nici la zece pași. Marion se temea că acest ecran de fum alb va permite urmăritorilor să se apropie de coloană. Calul pufnea din nou, ca și cum ar fi detectat o amenințare. Merseră astfel până la grotă.

— Nu-mi place ceața asta, bombăni Mahaut. În ținutul meu, asta e deghizarea preferată a spiridușilor. Dacă vrem să nu suferim din cauza farselor lor, trebuie să așezăm jucării pentru ei în pragul caselor. De cele mai multe ori, sunt de ajuns niște stegulețe din pânză colorată ca să le alunge răutatea. Se distrează cu ele toată noaptea și nu se mai gândesc să facă rău.

Toți se ghemuiră în grotă, în timp ce Malestrazza aprindea un foc de tabără în pragul adăpostului, ca să țină la distanță eventualii prădători. Mahaut se uita la mâinile din piatră cioplite grosolan, care zăceau de o parte și de alta a statuii lui Gaude-mon.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marion, iritată de această insistență.

— N-ar trebui să le lași așa, murmură grășana. Mă tot gândesc la semnele acelea negre de pe gâtul ciobănașului. Se vedea

bine, după urma degetelor, că un om a făcut asta, nu un maxilar de lup.

Marion vru să-i spună să tacă. La ce bun să răscolească lucrurile?

— Mâinile de piatră, continuă Mahaut, cât timp nu sunt binecuvântate de un preot, pot să intre în stăpânirea diavolului, care le-ar mișca așa cum vrea el. Ar trebui să le legi.

— Să le leg?

— Da. Spiritelor rele le place să se strecoare în ceea ce le-ar putea servi drept corp, e lucru cunoscut.

Văzându-i pe pelerini adunându-se în jurul grășanei Mahaut, Marion hotărî să pună capăt discuției. „Dacă asta poate să te liniștească!”, își spuse ea, oftând. Apoi legă cu o funie cele două mâini. Bănuia că Mahaut o persecuta pentru că n-o invitase să urce în șaretă. Ce-ar zice dacă ar observa că fața sfântului semăna cu cea a lui Malestrazza?

„Trebuie să rezolv asta, își spuse Marion. Să corectez nasul, gura...”

Ușor de spus, greu de făcut! O mișcare greșită ar fi putut să desfigureze imaginea și s-o facă inutilizabilă.

Mâncară în tăcere carnea caprelor sugrumate luată de Andresis. Femeile ciuguliră doar, obsedate de amintirea ciobănașului cu gâtul învinețit.

— Miroase a ambuscadă, bombăni bătrânul arcaș, așezându-se pe pământ. Știu ce spun. Am luptat destul ca să miros că se pune la cale ceva necurat. Suntem urmăriți, suntem pândiți. Stau lipiți de fundul nostru ca o haită de lupi care ezită să treacă la atac.

Scosese din ladă un arc din lemn de tisă și tolba plină cu săgeți.

— Săgețile au fost binecuvântate de preoți, spuse el cu un aer grav. Vor distruge demonii.

Marion ar fi vrut să fie la fel de convinsă ca el.

În pofida temerilor, noaptea se dovedi liniștită. De fiecare dată când se trezea, Marion se uita spre foc ca să-l vadă pe

Malestrazza, nemișcat la intrarea în grotă. Acel diavol de om chiar nu dormea niciodată?

Îl visă. Un vis rușinos care îi făcu pânțele să tresalte de un spasm plăcut. Își mușcă buzele, rugându-se cerului ca Mahaut să nu fi auzit-o gemând.

A doua zi, Marion vru să retușeze fața statuii, dar nu reuși. Degetele păreau legate de o vrajă, iar fiecare nouă lovitură de daltă nu făcea decât să accentueze asemănarea sfântului cu Malestrazza. Dacă Mahaut ar fi descoperit asta, le-ar fi spus imediat și celorlalți și ar fi strigat că era o blasfemie. Trebuia să n-o lase să se apropie de șaretă și să țină chipul lui „Gaudemon” acoperit în permanentă. Trebuia să vadă în asta una dintre primele manifestări ale blestemului care îi lovea pe pelerinii a căror inimă nu avea puritatea cerută? Cu cât se apropia mai mult de sanctuar, în minte îi veneau din ce în ce mai multe gânduri stranii, pofte necunoscute și de care se crezuse până atunci eliberată. I se făcu frică. Partea ei întunecată începuse să iasă la suprafață?

În sfârșit, ajunseseră la sălașul de la Vauldoire, căruia codexul îi lăuda clopotnița frumoasă, căzută pe spate de pelerinii veniți din nordul Franței. „Sunetul, spunea cartea, îi ghidează pe pelerini când aceștia se rătăcesc în ceață, lucru frecvent la această altitudine.”

Potrivit cărții rutelor, sălașul era întreținut de fratele Gilbert, un călugăr care pășise pe Pământul Sfânt și fusese învins de sarazini. O miniatură îl reprezenta cu o cicatrice mare pe față.

Femeilor le era teamă de el, pe nedrept, deoarece era un om de o mare bunătate. Marion era hotărâtă ca de data asta să reziste oboselii și să obțină răspunsurile pe care le aștepta despre sora ei.

Din nefericire, lucrurile nu se petrecură așa cum spera. Gilbert, văzând piatra cioplită, urcă în șaretă și dădu la o parte cârpa așezată pe fața sfântului, dezvelind trăsăturile lui Malestrazza. Marion crezu că moare de rușine și simți cum roșește. Călugărul nu făcu niciun comentariu, dar strânse din maxilare.

— Cred că ar fi bine să stăm puțin de vorbă, îi spuse el, făcându-i semn să-l urmeze mai departe de grup.

Tânăra se supuse.

Gilbert merse până la marginea prăpastiei, acolo unde muntele cobora vertiginos. Ceața care urca din abisul de piatră ascundea valea. Te simțeai izolat de lume.

— Îmi amintesc foarte bine fețele oamenilor, spuse călugărul. Pe aici se perindă multă lume și cred că acum doi ani a trecut pe aici sora ta. Semenii mult cu ea. Mai adineauri, când ai coborât din șaretă, am crezut că s-a întors ea și mi-a fost teamă.

— Teamă? întrebă mirată Marion.

Gilbert ridică spre ea chipul marcat de cicatrice.

— Da, murmură el. Probabil că nu știi, dar a devenit rea. Celor care o însoțeau începuseră să le fie teamă de ea. Drumul produce acest efect asupra sufletelor chinuite. Elanurile lor ascunse ies la suprafață. E ca un fel de mâl care urcă de la fundul unui iaz ca să tulbure apa. Probabil că ți s-a mai spus.

— Da, recunosc Marion, cu inima cât un purice.

— Yolande era ca o apă limpede care ascundea mult mâl. Când apa s-a tulburat, a devenit mocirloasă, din care n-ar fi băut nici animalul cel mai însetat. Sora ta ascundea multe păcate în sufletul ei. Pe măsură ce se apropia de mormântul Sfântului Gaudemon, această parte rea o domina. Sfântul dorea să se debaraseze de ea, dar ea nu voia. A vrut s-o spovedesc, am implorat-o să se elibereze de demoni... Din păcate, s-a încăpățânat să mintă. Mi-a răspuns cu zâmbetul și ochii ei limpezi, mi-a mărturisit păcate neînsemnate, și știam că minte. Simt lucrurile astea. Am văzut-o căzând în propria-i capcană. A refuzat mâna de ajutor pe care i-am întins-o. Am obiceiul să cercetez sufletele și am ghicit ce se ascundea sub chipul ei frumos. Era ca acele bălți unde trebuie să te ferești să tulburi prea mult apa și să bei doar de la suprafață, cufundând numai un pic mâna.

Călugărul făcu câțiva pași, mergând pe marginea prăpastiei. Pietrele scârțâiau și se rostogoleau sub picioarele lui. Marion văzu că privea în gol, ca halucinat, de parcă imaginea surorii sale

Yolande îl mai obseda încă. Se întrebă dacă nu cumva fratele Gilbert simțise pentru sora ei altceva decât un interes pur religios...

— Ce-a făcut? întrebă ea. S-a comportat necuviincios?

Călugărul lăsă capul în jos.

— Nu, șopti el. Era ceva mai subtil. Un fel de maladie vicleană. O lascivitate a corpului care se trăda până și în felul cum își împreuna mâinile ca să se roage. Era atinsă de putreziciune. Într-o noapte, am surprins-o goală în capelă... a pretins apoi că a făcut asta în somn, dar cred că a făcut-o ca să profaneze. Tovarășii ei de drum mi-au spus, la spovedanie, că fructele duse la gură se înnegreau când înfigea dinții în ele. Când am înțeles că era pierdută, i-am poruncit să facă penitență, să se flageleze. I-am dat o târsână, dar mi-a râs în nas. Un pelerin mi-a spus că o auzise vorbind în somn. Murmura lucruri oribile despre familia ei... Își acuza tatăl că o forțase să se împreuneze cu ea. Pretindea că sora ei, adică tu, se deda cu supunere acestor practici...

— Nu-i adevărat! izbucni Marion.

Călugărul ridică mâinile s-o liniștească.

— Nu te speria, spuse el. Știu că demonul e regele mincinoșilor. Important e că nutrea gânduri murdare și că aceste gânduri au ajuns s-o domine, până când și-a pierdut controlul. Cei din vale spun tot felul de lucruri despre dispariții, își imaginează întâmplări nebunești. În realitate, nimeni nu-i atacă pe pelerini, iar dacă dispar în natură, o fac de bunăvoie, pentru că așa au hotărât. Sfântul Gaudemon îi pune la încercare pe pelerini. Nu toți înving capcanele lui. Dacă însă cad în ele, devin propriii lor călăi. Asta s-a întâmplat și cu fratele Guillaume. Gândurile lui rele l-au făcut să-și piardă judecata, și-a părăsit turma și a început să rătăcească prin munți, vociferând blasfemii. Vedea legiuni de demoni alergând pe urmele lui, dar demonii erau în el, *numai* în el. Lucrul ăsta se întâmplă deseori, de aceea mulți pelerini renunță la Gaudemon și merg să se roage la sfinți mai puțin exigenți, mai blânzi.

Gaudemon îi triază: pe cei considerați suspecti îi pune la încercare. Sper să nu faci aceleași greșeli ca sora ta.

— Ați revăzut-o? întrebă Marion.

Fratele Gilbert lăsă ochi în jos, stânjenit.

— Da, șopti el în cele din urmă. Alerga pe creste, în fruntea unei cete de bieți nebuni. Era pe jumătate goală, înfășurată în zdrențe. Câțiva păstori mi-au spus că se împreunează toți în sabaturi scârnave în nopțile cu lună plină. Se comportă ca niște păgâni, implorând divinități naive. Se spune că sora ta, ca să conducă ceata, a fost nevoită să se împerecheze cu un lup și să primească în ea sămânța animalului. Păstorilor le e teamă de ea, dar îmi dau seama că îi și fascinează.

Marion își făcu semnul crucii. Sângele îi pulsa cu putere la tâmpile. Dezorientată, încerca să și-o imagineze pe Yolande lupoaică feroce bântuind piscurile.

„Poate că ne-a urmărit toată ziua! își spuse Marion. M-a recunoscut și speră să mă tragă după ea.”

— Trebuie să te aștepți să treci prin aceeași luptă interioară mortală, spuse apăsător fratele Gilbert. Tovarășii tăi de drum se vor schimba și ei. Defectele se vor accentua. Glumețul va deveni răutăcios, avarul se va transforma în hoț, cocheta, în târfă...

— Ce trebuie făcut pentru a scăpa de acest blestem? întrebă Marion.

— Să mărturisești public, fără să ascunzi nimic, răspunse călugărul. Să te așezi în genunchi aici, pe marginea prăpastiei, când se ivesc zorii, și să strigi din toate puterile lucrurile care te chinuiesc. Să spargi buboiul mai înainte ca puroiul să infecteze materia spirituală, să arunci tot răul afară, să-l scuipi ca pe un venin. Să nu-ți fie teamă să-ți rostești cu glas tare gândurile spurcate, să te eliberezi de ele strigându-le în gol. Știi că în felul ăsta s-a format muntele? Păcatele strigate de pelerini se preschimbă în piatră tot ricoșând ecou după ecou. Devenite bolovani, se rostogolesc pe pante, adăugându-se celorlalte. Călcăm peste un munte de păcate, de netrebncii, de gânduri abjecte pe care puterea divină le-a metamorfozat în blocuri de

cremene. De aceea unele sunt mai negre și mai grele decât altele. O piatră, un păcat...

Se aplecă să ia de jos o piatră colțuroasă.

— Privește, spuse el, întinzând-o tinerei Marion. Ce era înainte de a se pietrifica? O mărturisire de adulter, de atingeri obscene... un plan criminal? Nu putem ști. Important este că, expulzând-o afară din suflet, cel care o purta s-a eliberat și a putut să-și continue drumul în pace.

— Nu putem face nimic ca s-o ajutăm pe Yolande? întrebă Marion.

— Nu, răspunse oftând Gilbert. E prea târziu, dar tu te poți salva. Vreau să te gândești în noaptea asta. Simt că în mintea ta clocotesc gânduri sumbre. Mărturisirea publică din zori este singura șansă pe care o ai ca să scapi de ele. Dacă o respingi, cum a făcut sora ta, nu vei ajunge niciodată la capătul călătoriei. Și se vor găsi câțiva povestitori de tavernă ca să răspândească zvonul că demonii au țâșnit din tenebre ca să te ia cu ei.

Călugărul puse piatra în mâna tinerei Marion. O forță să închidă degetele și strânse tare, până când asperitățile granitului intrară în mâinile ei.

— Tu și tovarășii tăi de drum mai aveți o șansă, spuse el. Dar timpul trece. Diavolul nu doarme.

Fratele Gilbert făcu semnul binecuvântării și se îndepărtă, lăsând-o pe Marion pe marginea prăpastiei. Le va spune același lucru și celorlalți?

Fără să vrea, tânăra se uită în hăul de la picioarele ei. Îngrămădirea de pietre negre, lucind de rouă, i se păru ostilă. Oare chiar erau păcate preschimbate în pietre de voința divină? Nu îndrăzneă să creadă. Contrar părinților, avusese întotdeauna o atitudine ciudată de expectativă în fața religiei. Nu știa de ce... Poate pentru că preoții aveau obiceiul să le considere inferioare pe femei, iar ea, aproape fără să vrea, hotărâse să ducă împotriva lor un război mocnit, printr-o strategie de rezistență pasivă pe care nimeni nu o descoperise până în acel moment.

Oare fratele Gilbert avusese privirea mai pătrunzătoare decât ceilalți?

Păși pe marginea genunii, printre rotocoalele de ceață care îi umezeau hainele. Dezvăluirile călugărului despre Yolande o pusese ră pe gânduri, dar nu le respingea. În realitate, nu știa mare lucru despre sora ei. Într-o familie, toți puteau trăi laolaltă ani de zile și să rămână străini unul față de altul. Sarcinile gospodăriei umpleau orele, iar seara erai prea obosit ca să faci confidențe. În plus, Yolande, beneficiind de statutul ei de soră mai mare, o tratase întotdeauna ca pe mezina familiei, cu o bunăvoință ursuză, dar distantă de femeie tânără care nu are timp de pierdut cu puștoaicele.

„Era foarte secretoasă, își spuse Marion. Cu zâmbetul ei și ochii limpezi care descurajau întrebările.”

O mască angelică, ar fi spus fratele Gilbert. Întotdeauna se prefăcuse supusă voinței părinților, fără să se împotrivească hotărârilor pe care le luau în privința ei. Nu se opusese nici când fusese logodită cu Antonin...

„Mereu zâmbitoare, își repetă Marion. Modestie, supușenie.”

Oare nu fusese doar o mască întreținută cu mare grijă? Tânăra recunoștea că nu putea să răspundă. Nu știa mai multe nici în privința părinților ei. Nu făceau confidențe. Odată, când Marion începuse să-i facă o mărturisire mamei sale, aceasta îi replicase brusc: „Fata mea, astea sunt lucruri pe care le păstrezi pentru duhovnic. Nu e cuviincios să le discuti între ei membrii familiei. Așa că taci, pentru că mă jenează îngrozitor. Ar trebui să-ți fie rușine că ți-ai dat drumul la gură așa, fără sfială”.

Iar despre tatăl ei, Marion știa că nu-i plăcea să le vorbească femeilor, considerându-le „prea grele de cap”.

Deodată simți șfichiul puternic al vântului. Se trase înapoi și căută refugiu în sălașul Domnului. Mirosul de pâine caldă o făcu să saliveze. Andresis, Mahaut, Jehan, meșterul de vitralii, și doamna Constance se așezaseră deja la masă în fața unui bol cu zeamă și o bucată de brânză moale. Când Marion se așeză alături de baroana cu zâmbet trist, Mahaut îi aruncă o privire lipsită de simpatie.

— Călugărul ți-a vorbit despre confesiunea publică? întrebă deodată Constance de Hurault, șoptind la urechea sculptoriței.

Mi-a prezentat-o ca pe o încercare obligatorie dacă vrem să continuăm drumul fără să suportăm... neplăceri. E... e cumplit de jenant. Nu știu dacă sunt în stare.

Fața ei trăda o tulburare profundă pe care încerca s-o ascundă tovarășilor de drum. Își fărâmița bucata de pâine fără să-și dea seama ce face.

— Mărturisirea publică nu m-a tulburat niciodată, spuse cu voce tare Mahaut. E ca o spălare bună cu leșie, te curăță și pe urmă ești alb ca neaua. Dar sufletul meu e foarte simplu.

— Nu prea mă încântă gândul de a mărturisi porcării în fața tuturor, mormăi Jehan, meșterul de vitralii. Dar dacă e cum spune călugărul – ori asta, ori transformarea în animal –, atunci n-am de ales. Pe urmă nu trebuie nimeni să-mi poarte pică dacă voi mărturisi gânduri ciudate despre tovarășii de drum.

Andresis rânji. Îi anunță că el nu va face nicio mărturisire. Îl forțaseră să devină animal cu mult timp în urmă, punându-i o secure în mâini, pe când abia împlinise cincisprezece ani. În privința asta nu se temea de nimic.

După masă, meraseră la slujbă. Fratele Gilbert ținu o predică ciudată și îngrijorătoare despre necesitatea de a alunga diavolul care dormea în fiecare pelerin. El le explică faptul că această dublură, acum abia puțin mai mare ca un fetus de câteva săptămâni, se va mări până la sfârșirea pântecelui celor care îl adăpostiseră.

— Măine, în zori, spuse apăsător fratele Gilbert, va trebui să numiți oroarea din voi. Trebuie s-o scuipați în prăpastie. Dumnezeu o va schimba în piatră ca s-o ținuiască de pământ și să nu vă mai bântuie. Dacă însă veți tăcea, nu veți ajunge niciodată la capătul călătoriei.

După ce ascultară aceste cuvinte teribile, pelerinii porniră spre dormitoarele comune. Aici, bărbații erau despărțiți de femei. După cum se spunea în codexul rutelor, un călugăr veghea în pragul fiecărei săli, pentru ca tovarășii de călătorie să nu se dedea unor îmbrățișări vinovate! Oboseala drumului nu reușea să vină de hac tuturor.

Marion nu reușea să adoarmă. Lângă ea, Constance de Hurault se agită pe saltea, apoi începu să plângă.

Fratele Gilbert îi trezi pe toți în zori. Le spuse că vrea să le audă mărturisirea înainte de a celebra slujba.

Cu privirea rătăcită, frânți de oboseală și de somnul agitat, pelerinii ieșiră din sălașul Domnului. Nu toți se apropiară de prăpastie. Cei care refuzau mărturisirea publică stăteau retrași, cu ochii în jos, legănându-se de pe un picior pe altul, jenați.

— E ultima șansă ce vi se oferă ca să scăpați de roadele putrede din sufletul vostru, răcni Gilbert, pierzându-și brusc amabilitatea. Nu înțelegeți că încerc să vă protejez?

Îi măsură cu privirea pe cei care ezitau, sperând să le forțeze hotărârea, dar toți se speriară și se dădură înapoi ca și cum prăpastia ar fi vrut să îi tragă spre ea. Călugărul oftă cu tristețe și se apropie de hău. Marion, Constance, Mahaut și tânărul Jehan se așezaseră deja în genunchi, pe pietrișul care le rănea picioarele.

Marion se străduia să nu privească în jos; i se părea că va ameți și va fi atrasă spre abis.

— Haide! răcni Gilbert. Scurpați pietrele negre care vă umplu sufletul și fac ascensiunea anevoioasă. Veți deveni mai ușori, nu veți mai fi momeli pentru demon.

Constance vorbi prima. Lacrimile din timpul nopții o buhăiseră la față, schimonosindu-i frumusețea patriciană și alungându-i semeția care îi îngheța trăsăturile.

— Am mințit, băigui ea. Mi-e rușine. De la începutul pelerinajului îmi mint tovarășii de drum și pe mine însămi. Nu sunt o soție iubitoare... De când s-a îmbolnăvit de lepră, am oroare de soțul meu. L-am iubit la nebunie, e adevărat, și plecarea lui în cruciadă a fost pentru mine o mare suferință, dar boala lui m-a făcut rea. Eram... eram îngrozită la gândul că mă voi îmbolnăvi și eu, astfel că am răsuflat ușurată când l-am văzut retrăgându-se de bunăvoie într-o leprozerie.

Gemu și își ascunse fața în mâini. Plângea din nou. Marion o surprinse revoltată pe grasa Mahaut schițând un zâmbet.

— N-am putut face altfel, spuse Constance, oftând. Mă înspăimânta... Noaptea eram chinuită de coșmaruri, îl vedeam devenind bucățele... pierzându-și degetele pe când mă mângâia... O, Doamne, cât e de nedrept! Aș fi vrut din tot sufletul să fiu o soție admirabilă, să-l susțin în nenorocirea lui. Am avut gânduri meschine. Mă temeam să nu fiu și eu desfigurată, să-mi pierd frumusețea... Ore întregi căutam pe corpul meu semnele bolii. Fugeam din castel ca să mă spăl în pâraiașul din apropiere. Când a plecat, am cerut să-i fie arse toate lucrurile. Hainele, cărțile... și m-am simțit plină de bucurie. În sfârșit, scăpasem de teamă. Totuși, această ușurare a fost de scurtă durată. Am înțeles repede că el sperase să-l însoțesc la leprozerie. Unele soții fac asta... Eu nu eram în stare. Nu îndrăznise să mă roage și tremuram de teamă, în ultimele zile, să nu facă asta.

Marion o asculta, cu inima strânsă. Cuvintele baroanei își luau zborul în ceață și se pierdeau în ecouri îndepărtate, care se repercutau din pisc în pisc, astfel încât aveai impresia că zece femei se acuzau în același timp de păcate identice.

Curajul baroanei îi inspira admirație. Își puse în gând să facă la fel când îi va veni rândul.

— Pe urmă, continuă Constance, pe urmă, m-a cuprins teama că voi primi scrisori de la leprozerie. Un călugăr lepros le lăsa sub o piatră, în fața podului mobil. Trimiteam un servitor cu mănuși de piele ca să le ia. Sau o fată de la bucătărie, cu un clește. Nimeni nu voia să le atingă. Ne închipuiam acele misive impregnate de miasmele bolii. Porunceam să fie puse pe dale, în fața șemineului, și le citeam fără să le ating. Uneori, chiar îmi țineam respirația sau îmi protejam gura, nasul, cu o pânză. Scrisorile acelea... mă înspăimântau... Erau parcă niște fâșii de piele infectată trimise de acolo, din acel loc oribil plin de stârvuri vii. Mi se întâmpla să visez că acele pergamente proveneau chiar de la corpul soțului meu, că și le smulgea de pe piept sau de pe abdomen ca să scrie pe ele. Abia dacă citeam trei rânduri, că le și aruncam în foc.

Constance ridică încet capul și privi cerul.

— Mi-e rușine, repetă ea. Dumnezeu știe totuși cât de mult mi-am iubit soțul... dar boala... boala...

Închise ochii și luptă ca să-și rețină hohotele de plâns. Marion simți lacrimile rostogolindu-se din colțul pleoapelor.

— De aceea am plecat în pelerinaj, conchise Constance de Hurault. Ca să-mi ispășesc lașitatea. Vreau să obțin iertarea, să redevin demnă de soțul meu, să fiu în stare să-l susțin.

— E bine, fiica mea, o aprobă fratele Gilbert. Trebuia să scuipi otrava asta. Rămânând cu acest abces, deveneai o pradă ușoară pentru demon.

Veni rândul tinerei Marion să vorbească. Exaltată de exemplul baroanei, hotărî să mărturisească totul cu aceeași sinceritate. Cuvintele îi ieșiră din gură fără măcar să fie conștientă că le rostea. Voia să-și ușureze și ea sufletul, să atragă toate șansele de partea ei. Își mărturisi toate gândurile vinovate, dorința de a simți atingerile lui Malestrazza și de a se împreuna cu el. După ce rosti aceste cuvinte, își dădu seama că mersese prea departe și păli la față. I se părea că aude chicoteli în spatele ei.

„Dumnezeule mare! își spuse ea. Nu voi mai putea niciodată să mă uit în ochii călăuzei fără să mă fac roșie la față ca racul.”

Își blestemă dorința bruscă de sinceritate. De ce cedase acestui impuls? Ca s-o imite pe baroană?

Ciuda ei deveni și mai mare când auzi mărturisirea grăsanei Mahaut, care se mulțumi să recunoască păcate insignifiante: avea uneori pică pe fiul ei infirm că o constrângea, pe ea, grasă și greoaie, să traverseze tot regatul. Jehan, meșterul de vitralii, spunea că îl bombănea deseori pe Sfântul Gaudemon pentru că îl obliga să ducă în spate o ladă atât de grea și că de câteva ori fusese gata să însceneze un accident ca să arunce bucățile de geam colorat într-o prăpastie.

Ceilalți pelerini mărturisiră păcate anodine, copiate unul după altul, care se rezumau, din cauza oboselii, la o anumită ranchiună față de Sfântul Gaudemon. Nimic nou.

Gilbert îi felicită pentru sinceritatea lor și îi invită la slujbă. Constance și Marion se ridicară ultimele. Cu genunchii zdreliți,

priviră amândouă la prăpastia din fața lor. Oare păcatele aruncate de ele se transformaseră în noi pietre?

„Toți se vor uita acum la mine ca la o cățea în călduri, își spuse Marion. O târfă. Călăuza va avea motive să-și ceară dreptul...”

Ba nu! Ce-și închipuia ea? Cu siguranță că frumosul Males-trazza era obișnuit cu acest fel de dorințe pe care le stârnea. Fratele Guillaume, din cușca lui, îi explicase că toți pelerinii visau să-l „cunoască” în sensul biblic al termenului.

„Am fost forțată să vorbesc, își spuse ea. Dacă aș fi mințit prin omisiune, aș fi atras nenorocirea asupra pelerinilor.”

— Ai fost curajoasă, murmură Constance, fără să ridice ochii. Mărturisirea te va pune într-o poziție ingrată. Proștii nu te vor cruța.

— M-ai impresionat, murmură Marion. Am vrut să te imit.

Baroana râse cu amărăciune.

— Ei bine, draga mea, să sperăm că lipsa noastră de pudoare ne va proteja măcar contra demonilor!

Marion își lăsă privirea să rătăcească printre rotocoalele de ceață, își spunea, fără să vrea, că vorbele ei, în loc să se preschimbe în pietre, continuau să zboare spre vale, spre oraș... Oare vor exploda în ecouri înjositoare deasupra casei părinților ei? Gândul acesta o făcu să se înfioreze. Și le imagina deja pe vecine strâmbându-se de râs. „I-auziți! ar fi răcnit hamalii și studenții. Marion o îndeamnă pe călăuza pelerinilor să i-o tragă pe la spate! Ce nevoie avea, putoarea, să urce la dracu'n praznic? Ce, aici nu găsea ștremelege frumoase și vârtoase?”

Constance o prinse de mână.

— Haide, ne așteaptă la slujbă, spuse ea. Când vom intra în biserică, să ții capul drept, să nu te uiți în jos. Spune-ți că toți ascund aceleași secrete, că suferă de răni la fel ca ale noastre. Fratele Gilbert, care le cere atât de insistent celorlalți să facă mărturisiri, ar face bine, după părerea mea, să fie mai vorbăreț când se află în fața muntelui. Am auzit ieri cu câtă pasiune evoca amintirea surorii tale.

Intrară și îngenunchează pentru binecuvântare. Ceilalți sușoteau în spatele lor, chicoteau, iar călugărul se văzu obligat să le ceară să tacă. Malestrazza nu se vedea nicăieri. Obişnuia să se roage în singurătate?

După slujbă, se adunară cu toții în trapeză pentru gustarea de dinaintea plecării.

— Mă simt mai bine pentru că am vorbit, murmură Constance. Sunt la fel de murdară ca înainte, dar această mizerie a ieșit din corpul meu și s-a depus pe piele. Pot acum să sper că sudoarea efortului mi-o va îndepărta de pe mine. Chiar dacă pentru asta va trebui să mășăluiesc până îmi voi da duhul.

— Îți înțeleg dezgustul, e omenesc, spuse Marion.

— Tocmai asta e problema, răspunse Constance, oftând. Mă întreb uneori dacă nu cumva religia vrea tocmai să ucidă în noi tot ce e omenesc. Exigențele ei nu țin cont de inimă, se adresează doar minții. A fost concepută de oameni duri care nu iubeau femeile. Mi se pare că vorbește mult de iubire fără să fi simțit vreodată cu adevărat așa ceva.

Marion o imploră să tacă. Nu era momentul să fie acuzate de erezii! Totuși, era ceva adevăr în vorbele baroanei, iar tânăra rămase cu impresia neplăcută că fusese înșelată de fratele Gilbert. În afară de ea și de Constance de Hurault, nimeni nu riscase cu adevărat prin mărturisirea lui.

„Am avut naivitatea de a fi cinstită, își spuse sculptorița. Și o să plătesc pentru asta.”

Malestrazza dădu semnalul de plecare. Auzise el dezvăluirea făcută de Marion? Fără îndoială. Totuși, nu se lăuda cu asta și părea la fel de distant ca de obicei. Mahaut însă sușotea și chicotea tot timpul, bucurându-se că această mărturisire inabilă îi furniza un motiv de bârfă inepuizabil. Furioasă, Marion urcă în șaretă și luă sculele. Cu câteva lovituri bine aplicate, tânăra metamorfoză fizionomia statuii, făcând-o să-și piardă asemenea cu ghidul lor.

„Am fost proastă, își spuse ea. Dar, de când urcăm pe munte, toți ne comportăm în mod ciudat.”

Lucră întreaga zi, chinuindu-și palmele și mușchii, simțind în ceafă privirea bărbaților care șontăcăiau în urma șaretei. Știa ce gândeau: „Uite o puicuță care ar trebui călcată. Care dintre noi va lua inițiativa? Ne-o va lăsa nouă Malestrazza?”

Gândurile lor parcă îi ardeau umerii. Le simțea alunecând de-a lungul coloanei, spre șale, spre fese. Murea de rușine, dar nu se putea abține să nu arunce câte o privire scurtă spre Malestrazza, care mergea în frunte.

„Dacă vine la mine diseară, când vom dormi în scobitura vreunei stânci, cum voi reacționa? se întrebă ea. Voi avea curajul să-l resping?”

Nu știa.

„Dacă accept, toată lumea va ști că m-a avut. Și ar fi în stare să mă facă să țin de plăcere, doar ca să mă umilească mai mult, ca toți să audă și să știe că mă posedă.”

Își spuse că bărbatul avea gânduri urâte, ca să-i apară josnic, sperând astfel să scape de atracția exercitată asupra ei.

„Ce proastă sunt! își spuse ea, strângând în mâini uneltele. Nu-ți face iluzii, că nici măcar nu ești pentru el. Probabil că îi e lehamite de ardorile astea feminine pe care le suportă la fiecare pelerinaj.”

I se părea că e o novice care murea de iubire pentru duhovnicul ei. Putea cineva să fie chiar atât de idiot?

La primul popas, Constance se așeză lângă ea.

— Nu-ți face sânge rău, îi spuse ea. Dorința nu are nimic murdar. Nu trebuie să-i ascuți pe preoți care le recomandă soților să nu se iubească. Eu însămi am fost foarte fericită în brațele soțului meu. Îmi plac jocurile așternutului, nu ascund asta. Corpul și mâinile lui mă scoteau din minți. Castitatea impusă de plecarea lui în cruciadă a fost pentru mine o încercare cumplită. Îmi lipseau nopțile noastre... aveam tot felul de vise, tânjeam după el. Din nefericire, când s-a întors, nu putea să mă mai atingă. Și alte femei au pățit la fel. Lepra e o boală obișnuită în acele ținuturi îndepărtate.

Apoi coborî glasul și repetă ceea ce spusese dimineață, enumerând micile lașități de care se făcuse vinovată, dezgustul josnic, teama de contagiune, dorința de a fugi.

— Îi iubeam prea mult corpul ca să suport cum se degrada, spuse ea, oftând. Am început să urăsc, și pe el, și cruciada. Treburi de bărbat! O capcană pusă la punct de preoți ca să-i îndepărteze pe seniori de sfera puterii. O jucărioară de ademenit copiii. Spunem cuvinte mari, discutăm de recucerirea mormântului lui Hristos, dar, în realitate, e vorba doar de pradă și de distracția războiului. Bărbații se plictisesc când nu mai au arme în mână.

Apoi se scutură, părând că se trezește la realitate.

— Dacă îl dorești atât de mult, trage-l după o stâncă și ia de la el toată plăcerea pe care ți-o poate da, fără remușcări. Viața e tare scurtă.

Marion dădu din cap. Nu era convinsă că lucrurile erau atât de simple.

Când ajunseră din nou pe linia piscului, Marion avu un presentiment ciudat. Ceața colcăia de forme amenințătoare, vântul aducea mii de murmure. Surpările de pietre se înmulțeau ca și cum o armată se deplasa paralel cu coloana pelerinilor. Calul devenise nervos.

Deodată, din ceață se iviră siluete cu glugi pe cap. Agitau bâte ghintuite, arme simple, dar redutabile în mâinile celui care știa să le folosească. Bidiviul se cabră și puțin lipsi să nu arunce șareta în hău. Piatra alunecă pe scândura ei, gata s-o strivească pe Marion.

— Stați pe loc! răcni cel care comanda trupa. Sunt fratele Denunzio și acționez în numele lui Jome le Noir, din Sfânta Inchiziție. Am misiunea să fac ordine pe drumul pelerinajelor.

Își dădu gluga pe spate, arătându-și fața ciupită de vărsat, dinții știrbi din cauza pâinii cu cocoloașe tari ca piatra. Oamenii lui, în număr de șase, se deplasară în așa fel încât să-i încercuiască pe Malestrazza și pe primii pelerini, tăindu-le calea. Bătele ghintuite vizau inima prin hainele ude de transpirație. Denunzio se ducea de la unul la altul, privindu-i pe pelerini cu o

insistență halucinantă. Din când în când, atingea un nas, o ureche, vrând parcă să se asigure că nu era o mască de ceară.

— Pe acest drum se petrec lucruri ciudate, mormăi el. N-ai văzut nimic?

Puțea; rasa lui, rigidă din cauza jegului, ar fi putut să stea singură în picioare.

— Lucruri rele, continuă el. Umblă diavolii și sugrumă oameni nevinovați.

Malestrazza catadicsi să-i spună că, într-adevăr, găsiseră un păstor asasinat în acest fel, cu două zile în urmă.

Denunzio nu-l mai asculta însă, fiind foarte interesat de acele obiecte votive pe care pelerinii le purtau fie în jurul gâtului, fie în bandulieră. Mâini din lemn, majoritatea cioplite de Marion.

— *Mâini*, spuse el cu o voce șuierată. Iar mâini. Sunt prea multe pe drumul ăsta.

Apoi se apropie de șaretă și tresări când descoperi membrele din piatră sculptate de Marion. Tânăra se văzu obligată să-i arate ordinul de misiune scris de Diodore cel Bătrân ca să-l convingă că nu era vorba despre o acțiune satanică.

Cu o duritate intolerabilă, călugărul o prinse pe Marion de mâini și o forță să-i arate palmele, ca și cum acolo s-ar fi putut găsi semnul unei crime.

— Prea mici, constată el cu regret. Prea subțiri.

Apoi se întoarse spre ceilalți și spuse:

— Avem desenul mâinilor asasinului, luat după gâtul victimelor. Suferă de o anumită deformare a falangelor care îl va trăda când îl vom întâlni. Aliniați-vă! Arătați-vă mâinile!

Acum striga. Venele îi deveniseră proeminente la tâmpile. Pe obraji, barba se străduia să crească între cicatricile lăsate de vărsat. Dacă n-ar fi fost tonsura, ai fi zis că e un tâlhar. Fără îndoială că era unul dintre acele suflete înfierbântate căroră religia le conferea prea des libertatea să-și cultive exaltarea dincolo de limita rezonabilă.

— Tu, nu, nici tu, nici tu, bâigui el, trecând de la unul la altul.

Măinile lui Andresis, fostul arcaș, îl făcură un moment să ezite din cauza nodozităților provocate de reumatism care le deformau contururile. Le examinează mai cu atenție. Marion interveni și îi spuse că fostul soldat lucra pentru congregația Sfântului Gaudemon. Aceste cuvinte stârniră o exclamație ironică din partea lui Denunzio.

— Și tu, fato, crezi că asta e o recomandare valabilă? Stăpânul meu, Jome le Noir, a introdus o cerere de examinare care ar putea duce la contestarea sfințeniei lui Gaudemon. Știi că martirul tău are un trecut încărcat? Magician, necromant, spagirist, plămădea aur... Se spune că a lucrat în casele de îmbălsămat ale ultimilor faraoni. Ce să crezi despre un om care trăia printre cadavre?

Se înfierbânta. Marion lăsă ochii în jos. Deodată, tot ceea ce făcuse i se păru monstruos. Încercând să șteargă trăsăturile lui Malestrazza, îi conferise sculpturii sale o fizionomie demonică, ce nu-i scăpă lui Denunzio. Acolo, în partea din spate a șaretei, nu mai zăcea un sfânt creștin, în stare de eboșă, ci un idol barbar, un totem cum adorau probabil canibalii în țările populate de căpcăuni, care se întindeau dincolo de frontierele lumii cunoscute. O astfel de greșeală putea s-o coste viața, să facă din pelerini adepții unei divinități diabolice, un avatar al lui Baphomet. Templierii pieriseră pentru asta.

— Gaudemon, Gaudemon, repetă Denunzio pe un ton ironic. Vă așteaptă acolo, nu? Dincolo de munți. O să vă prosternați în fața membrelor lui, manifestându-vă astfel supunerea față de acest magician...

Continua să întoarcă palmele pelerinilor, să le sucească degetele, să se enerveze pentru că nu găsea ceea ce căuta.

— Dacă ați fi cu adevărat buni creștini, ați simți mirosul de pucioasă care plutește peste acești munți! răcni el. Fiara e aici, dă târcoale. Așteaptă să vă tragă în sarabanda ei, iar celor care vor refuza s-o urmeze le va suci gâtul. Așa procedează. Așa dispar pelerinii, pentru că sunt prea lași ca să prefere moartea damnațiunii.

Deodată, păru speriat că vorbise atât de tare și coborî glasul. Se uită peste umăr, ca și cum s-ar fi temut de o ambuscadă.

— Bieți oameni, spuse el, oftând, după ce se liniști. Nu știți unde puneți piciorul. Sunteți conștienți cum arătați cu mâinile astea agățate de gât? În locul vostru, mi-ar fi teamă ca nu cumva puterile rele să pună stăpânire pe aceste obiecte votive și să le dea viață, împingându-le să vă stranguleze!

Pelerinii se uitară unul la altul, înspăimântați.

— Aceste mâini, insistă Denunzio, seamănă prea mult cu niște mâini adevărate. Mai adineauri, prin ceață, am crezut că se apropie de mine o hoardă de barbari, purtând la gât trofee oribile luate de la cadavrele dușmanilor lor.

În mod instinctiv, pelerinii își scoaseră de la gât obiectele sculptate și le aruncară jos. Călugărul puse un genunchi în pământ să le examineze mai îndeaproape. Marion se temea că va identifica marca de fabricație pe care tatăl ei o aplica cu fierul roșu pe lemnul moale al palmelor. „Dumnezeule, probabil că am cioplit mai bine de jumătate din mâinile care zac în acest moment printre pietre!”, își spuse ea.

Își aminti îngrozită de exagerările făcute ca să se răzbune pe Antonin: mâinile cu șase degete sau schițând gesturi ușor obscene. Dacă Denunzio dădea peste una dintre ele, vai de pelerini!

Tremurând ușor, tânăra se uită cu atenție la călugării-soldăți care țineau în mână bâtele ghintuite. Erau tineri, hotărâți, cu o sclipire rea în ochi, convinși deja că încercuiseră o ceată ivită din iad. N-ar fi ezitat să le spargă piepturile, burțile... Furia lor răzbunătoare le-ar fi venit ușor de hac tuturor.

— Ați fost prost sfătuiți, spuse Denunzio. Aceste fetișuri sunt periculoase. E posibil ca, noaptea viitoare, demonul să le insufle viață. Vă apropiați de locul unde dispar de obicei pelerinii. Cum să știi ce s-a întâmplat? Poate că mâinile de lemn i-au sugrumat și i-au aruncat în prăpastie!

Se ridică. Unul dintre oamenii lui se apropie, ducând un sac mare din piele în care puse toate acele ex-voto.

— Le iau cu mine, îi anunță Denunzio. Dacă sunt blestemate, degeaba le-aș arde, pentru că ar fugi de pe rug. Vom lega sacul cu un lanț și un lacăt zdravăn.

Văzând ezitarea pelerinilor, călugărul răcni:

— Înțelegeți că vă salvez viețile mizerabile!

În acest timp, Malestrazza nu scosese nicio vorbă, rămânând distant. Ceața, care devenea tot mai deasă, îl învăluia din ce în ce mai mult, conferind siluetei sale o alură fantomatică.

Denunzio se agită brusc și ridică brațele.

— Vedeti! șopti el, cu o voce schimbată de angoasă. Ceața ne înconjoară... demonul o trimite ca să ne piardă. Monștrii se deplasează la adăpostul acestei păcle... Repede, trebuie să formăm cercul! Grăbiți-vă!

Îi îmbrânci pe pelerini, forțându-i să se lase pe vine, apoi scoase o sticlură cu apă sfințită din veșmintele lui de călugăr și stropi pământul astfel încât să contureze un cerc aproximativ în jurul pelerinilor adunați. În cele patru puncte cardinale, călugărul așează în grabă o ostie sfințită.

— Gata, îi anunță el, închinându-se. Protecția divină e asupra noastră. Să ne rugăm, fraților, să ne rugăm împreună ca să respingem ce vine din ceață.

Capetele se lăsară în jos și dinspre grup se auzi un murmur înăbușit. Ceața umedă și rece pătrundea hainele tinerei Marion. Pâcla aceea producea o atmosferă fantasmagorică stranie care ascundea peisajul și estompa sunetele. Marion se gândi la sora ei. Se deplasa oare la adăpostul perdelei de ceață? Era vinovată de asasinatelor săvârșite pe drumul defileurilor?

Neliniștea ei era atât de mare, încât uită să se roage.

Călugării-soldați și pelerinii, încovoiați, erau uniți acum de aceleași temeri. Denunzio arunca deseori priviri spre sacul plin cu ex-voto, ca și cum mâinile din lemn urmau să înceapă să lovească pielea.

— Se apropie, ne dă târcoale, se târăște, șopti el. *E tot în preajma noastră. Ați avut noroc că ați ajuns vii până aici.*

Călugărul scoase un pergament dintr-un tub din lemn agățat la centură. Îl desfăcu și le arătă contururile unei mâini reproduse cu stângăcie.

— Palma sugrumătorului, le explică el în șoaptă. Observați nodozitățile, aici și aici... pe degetul gros și pe arătător.

— S-ar zice că e mâna unui arcaș, spuse cu naivitate Andresis. Tot ținând de coada săgeții, degetele se deformează în acest fel.

— Știu, răspunse cu o voce șuierată Denunzio, aruncându-i o privire bănuitoare.

— E posibil să fie vorba de un accident, interveni Marion. Întreaga palmă pare deformată.

— Oamenii de arme au mâinile pătrate, mormăi călugărul, din cauză că țin sabia. Dar se poate spune același lucru despre pietrari, care lucrează toată ziua cu ciocanul.

O apucă brusc pe Marion de mâna dreaptă și o întoarse ca să le arate tuturor cât era de musculoasă, bătătorită și aspră.

— E nevoie de forță ca să sugrumi pe cineva în acest fel, cu o singură mână, insistă el.

Tânăra își trase mâna. Călugărul îi zâmbi răutăcios.

— Îl voi găsi, spuse el. Asta e misiunea mea. După ce îl vom încercui, îl vom lapida. Eu și oamenii mei știm să aruncăm bine cu piatra. Fratele Anselme este ceea ce se poate numi un redutabil mânător de praștie. Cu o singură piatră bine ținută, poate să spargă capul criminalului.

Marion încercă să-și ascundă îngrijorarea. Și-o imagina pe Yolande, cu spatele sprijinit de o stâncă și brațele ridicate ca să se apere de pietre. Proiectilele îi rupeau oasele, îi striveau nasul, umerii obrajilor, îi sfărâmau dinții. Cădea în genunchi, dar călugării nu se opreau, continuau să o lapideze până când era acoperită de pietre. Pedeapsa biblică...

— Pe drumul ăsta se petrec lucruri ciudate, murmură Denunzio. Farmecele schimbă peisajul. Noaptea, drumurile își schimbă locul, traseul lor se modifică. Se mișcă aidoma unor șerpi. Așa se rătăcesc pelerinii.

— Asta spun călăuzele nepricepute, zise Malestrazza, zâmbind ironic, deloc impresionat de tirada călugărului. Când nu ești în stare să găsești drumul, e mai ușor să acuzi diavolul decât să recunoști că te-ai rătăcit.

— Nu! se răsti Denunzio. Știu ce spun. Sunt obișnuit cu aceste călătorii. Drumurile se pun în mișcare noaptea, se reorganizează. Lucrurile nu mai sunt acolo unde credeai că le găsești. Drumul defileurilor e bătut. Diavolul îl modelează după voia lui, așa cum olarul prelucreează lutul. Încă nu știți, dar curând se va distra cu voi și vă va face să vă învârtiți în loc. Veți crede că înaintați deoarece peisajul se va schimba, dar, în realitate, va fi același, modificat de mâna Celui Viclean.

Pelerinii se uitară din nou unul la altul, îngroziți. Malestrazza își reținea cu mare greutate zâmbetul ironic. Atitudinea lui o liniști pe Marion. Călugărul intui că ghidul nu îl lua în serios și se simți jignit.

— O să vezi, mormăi el. Mergeți, duceți-vă încotro vreți; la urma-urmelor, nu mă aflu aici ca să vă asigur protecția. Pentru treaba asta, adresați-vă dragului vostru Gaudemon!

Urmă un moment de tăcere. Când ceața se risipi în sfârșit, călugării se traseră deoparte ca să stabilească planul de bătaie. Marion văzu că cei mai tineri făceau provizii de pietre rotunde. Denunzio, cu un cărbune de lemn, trasă o cruce pe fiecare proiectil și îl binecuvânta.

„Se pregătesc să-l lapideze pe sugrumătorul din munți, își spuse Marion. Măcar să nu fie Yolande.”

Desigur, Yolande pe care o cunoscuse cândva nu ar fi fost în stare de un asemenea act. Dar femeia sălbatică ce băntuia piscurile?

După ce își umplură traistele, călugării-soldați se îndepărtară. Denunzio le lansă un ultim avertisment pelerinilor, cerându-le să coboare neîntârziat în vale, după care dispăru în labirintul stâncilor. Apoi auzi mult timp descrescând zgomotul încălțărilor lui care călcau pe pietrele cărării. Apariția lui stârnise îndoiala în inimile pelerinilor.

Malestrazza le spuse:

— Dacă unii dintre voi vor să facă acum cale întoarsă, n-au decât să se oprească la primul sălaș al Domnului și să aștepte întoarcerea altei coloane, dar s-ar putea să dureze și ar fi destul de prostesc să renunți la jumătatea drumului după ce ai suferit atât de mult.

— Dar sugrumătorul, interveni Mahaut. Cine ne va proteja de sugrumător?

— Noi înșine, replică Malestrazza. Va fi de ajuns să facem pe rând de strajă. Andresis a fost soldat, sunt sigur că ar putea să tragă o săgeată în pieptul acestui asasin într-o noapte fără lună.

— Adevărat, se lăudă fostul arcaș. Sigur, nu mai sunt în stare să trag cele zece săgeți cât ai număra șaiszeci de bătați de inimă, dar mâna mea e încă sigură.

— Mâna.... mâna, bombăni Mahaut. Mereu ne întoarcem la ea.

Intervenția lui Denunzio încetinise mersul coloanei, astfel încât se făcuse noapte mai înainte ca pelerinii să fi ajuns la următorul sălaș. Se văzură obligați să înnopteze pe munte. Se făcuse frig, ceața se lăsase din nou. Constance se trânti pe pământ, tremurând de oboseală. Era lac de nădușeală și Marion, temându-se să nu se îmbolnăvească, o ajută să urce în șaretă ca s-o dezbrace la adăpostul pânzei folosite pentru noapte.

— Călugării din după-amiaza asta... băigui baroana. Erau plini de ură... Ai văzut? Mă sperie mai mult decât acest sugrumător cu mâna deformată de care tot vorbeau.

Marion îi scoase cămașa. Tânăra strânse din dinți când o văzu cât era de slabă. Femeia aceea fusese frumoasă pe vremuri, înainte de a porni pe drumul pelerinajului; totuși, astăzi avea un corp costeliv cu pielea plină de cicatrice.

— Cine ți-a făcut astea? întrebă Marion, atingând ușor o rană roșiatică de sub omoplatul stâng.

— Târsânele, răspunse Constance, oftând. Purtam în fiecare zi, ca să mă pedepsesc. Centuri sau jartiere cu țepi pe fața internă. La un moment dat, duhovnicul chiar mi-a sugerat să-mi cos pe piele relicve de pânză prelevate din veșmântul nu știu cărui sfânt.

— Și i-ai dat ascultare? întrebă Marion.

— Da, mărturisi baroana. Pipăie aici, sub șold, și vei simți urmele lăsate de ac.

Sculptorița se grăbi să îmbrace corpul slab cu o cămașă uscată.

— De ce te torturezi astfel? întrebă ea.

— Ca să sufăr la fel de mult ca soțul meu, murmură Constance. Îi datoram asta.

— Să încercăm să dormim, hotărî Marion. Starea în care ești nu te va ajuta deloc să ajungi la capătul drumului. Nu mănânci destul. Nimeni din grup nu se torturează ca tine.

— Pentru că nimeni nu e la fel de vinovat ca mine, conchise Constance de Hurault, închizând ochii.

Pe la mijlocul nopții, se treziră cu toții din cauza unor urlete îndepărtate. Nu erau urlete de lupi, ci de oameni. Oameni care erau asasinați. Constance și Marion se ridicară în capul oaselor. Inima le bătea cu putere din cauza trezirii bruște. Toți erau foarte tulburați. Chiar și Malestrazza se ridicase, cu pumnalul în mână și cămașa desfăcută. Andresis își căuta arcul. Dar vântul își schimbă direcția și țipetele se stinseră.

— Lupii, spuse Jehan geamgiul, ca să se liniștească.

— Bineînțeles că nu, băigui Mahaut, cu părul răvășit. Lupii nu invocă numele lui Hristos când mor.

— Atunci, călugării, bombăni fostul arcaș. Călugării din după-amiaza asta.

— Da, confirmă Malestrazza, punând la loc arma. S-ar zice că și-au căutat moartea cu lumânarea.

La lumina focului, Marion avu impresia că zărește o umbră de zâmbet pe buzele lui. Bărbatul adăugă:

— Nu vă faceți griji pentru ei, tovarăși de drum. Erau pătrunși de atâta sfințenie, că la ora asta au ajuns deja în rai.

Nimeni nu îndrăzni să răspundă insolenței acestor vorbe. Marion se pomeni trăgând cu ochiul la părul de pe pieptul călăuzei prin cămașa desfăcută. Cât de mult i-ar fi plăcut să-și lipească buzele de pielea aceea bronzată!

„Călugării au fost asasinați și eu mă gândesc să mă culc cu acest bărbat! își spuse ea. Cred că mi-a făcut farmece.”

Rămaseră aproape treji restul nopții, moțâind din când în când. Constance avu un coșmar și se zbatu în somn. Când Marion o scutură s-o trezească, ea îi spuse:

— Am visat că soțul meu mă urmărea prin munți și încerca să mă sugrume ca să mă pedepsească. Dar eu eram prea lașă ca să-mi accept pedeapsa și fugeam printre stânci...

— Nu el i-a ucis pe călugări, șopti Marion. Nu-ți fie teamă.

— Știu, răspunse baroana. N-ar putea. La ora asta, probabil că lepra i-a luat și ultimul deget.

Pelerinii priviră cu ușurare ivirea zorilor. Totuși, le era teamă de ce îi aștepta în cale. Denunzio și călugării-soldați plecaseră înaintea lor pe același drum și își găsiseră moartea. Ce se va întâmpla cu cei care veneau după ei? Jumătate din coloană ezita. Unii își declarară intenția de a se întoarce din drum.

— O să vă rătăciți, le prezise Malestrazza. Terenul e instabil. E de ajuns să pornești pe un drum greșit ca să provoci o avalanșă de pietre. Nu aveți habar de capcanele nenumărate de care v-am ferit ca să ajungeți până aici.

Dar revoltații se încăpățânară. Își luară boccelele și făcură pe loc cale întoarsă, refuzând, spuneau ei, să se arunce în brațele morții.

Malestrazza dădu din umeri și continuă să se pregătească de plecare, fără să manifeste nici cea mai mică nervozitate, dar Marion intui că era doar o aparență. Nepăsarea lui era invers proporțională cu îngrijorarea pe care nu voia s-o recunoască.

„Încep să ghicesc ce simte, își spuse ea. Ceva se țese între noi, fără să schimbăm o vorbă, fără să ne atingem... Prea se străduiește să nu se uite la mine ca să-i fiu total indiferentă.”

În clipa următoare, tânăra se convinse că bătea câmpii.

— Să mergem, le spuse călăuza. Dacă nu mai sunt și alți lași care să alerge degrabă la adăpost! Când am plecat din oraș, nu v-am ascuns că veți avea de înfruntat încercările cele mai grele. Folosind cuvântul „încercări”, nu mă refeream la dureri

musculare și la picioare pline de bășici; asta l-ar fi insultat pe sfântul la care vreți să vă rugați. Simt că ezitați... Credeți atât de puțin în el?

Rușinați, pelerinii se cramponară de toiag și, cu desaga la umăr, porniră pe drumul spre piscuri. Amploarea peisajului avea ceva strivitor, inuman. În acel loc, muntele evoca mai mult ca niciodată coloana unui animal colosal, ale cărui cap și coadă se pierdeau undeva la celălalt capăt de lume. Merseră așa o oră. Apoi ajunseră la locul măcelului. Denunzio zăcea de-a latul drumului, cu veșmântul ridicat pe coapse, într-o poziție obscenă. Din gură îi atârna o limbă enormă și ochii îi ieșeau din orbite. Pe gâtul lui se putea vedea urma albăstruie lăsată de mâna asasinului. Ceilalți călugări aveau ceafa ruptă. Unii muriseră cu fața la atacator, alții cu spatele la el, ca și cum spaima ar fi fost mai tare decât hotărârea lor și încercaseră să se salveze fugind.

Nimeni nu supraviețuise. În mijlocul drumului, găsiră sacul mare din piele, spintecat. Măinile din lemn se împrăștiaseră în toate direcțiile, ca și cum ar fi fost aruncate cu furie, de necaz că în acel sac bine legat la gură și tentant pentru un tâlhar nu se găsea nimic important de furat.

Strigătul grăsanei Mahaut îi făcu pe toți să tresară.

— Priviți! Călugărul avea dreptate. Măinile de lemn i-au ucis! Nu vedeți? Au spart sacul ca să iasă... apoi s-au aruncat asupra călugărilor ca să-i sugrume. E clar ca lumina zilei! Zadarnic s-au apărat. Nu te poți lupta cu niște mâini de lemn.

Pelerinii își făcură semnul crucii, cu pupilele dilatate de spaimă.

Apoi, cu un zâmbet plin de răutate, Mahaut se întoarse spre Marion, arătând-o cu degetul, strigând:

— Trebuie să știți ceva ce târfa asta nu v-a spus. *Chiar ea ciopește aceste obiecte votive ale diavolului!* Știu, puteți să mă credeți. Ea e vinovată. E o vrăjitoare! O vrăjitoare! Trebuie să ducem la bun sfârșit treaba călugărilor! Trebuie s-o lapidăm! Cât va fi în viață, va comanda mâinile de lemn prin puterea minții.

Și se aplecă să ia de jos o piatră. La fel și ceilalți.

XI

În timp ce prima piatră şuiera prin aer, Malestrazza se așează între Marion și grupul plin de ură al pelerinilor. Piatra îl lovi în cap, dar buclele dese ale părului amortizară șocul. Nu făcu niciun gest ca să-și șteargă firișorul de sânge care curse de la frunte până la sprânceană. Pelerinii încremeniră, cu mâna ridicată, cu degetele crispate pe piatra pe care nu mai îndrăzneau s-o arunce. Malestrazza se lipise de Marion ca s-o ascundă celorlalți, iar tânăra simți mișcându-se lângă pieptul ei mușchii dorsali ai bărbatului, îi simțea mirosul, hainele jilave, mișcarea corpului. Crezu că își va pierde cunoștința și se sperie de puterea dorinței sale. Dar se și disprețui, descoperindu-se atât de aproape de supunere, ea, care fusese întotdeauna considerată o rebelă. Dori să-l dea la o parte, dar Malestrazza, ghicindu-i mișcarea, o obligă să rămână lângă el. Pântecele tinerei Marion se lipi de șalele lui.

— Lasă-ne s-o ucidem, e o vrăjitoare! strigă Mahaut. Ea comandă mâinilor de lemn.

— Destul! se răsti călăuza. Marion nu e vinovată de ce s-a întâmplat. Credeți că acei călugări ai Sfântului Gaudemon i-ar fi încredințat misiunea de a sculpta statuia martirului dacă ar fi suspectat-o de vrăjitorie? Nu vă pierdeți mintea. Nu știu ce anume a provocat acest măcel, dar niciun ex-voto nu are vreun amestec.

Pelerinii lăsară pumnii în jos, mai puțin Mahaut, care încă se mai încăpățâna, cu degetele încheștate pe piatră.

— Bine, spuse ea în cele din urmă. Vorbești frumos, dar viitorul ne va arăta care dintre noi doi are dreptate.

Lăsă piatra să-i cadă din mână și întoarse spatele, bosumflată, fiindcă fusese nevoită să renunțe la răzbunarea ei.

— Pentru că tot voiati să adunați pietre, le spuse Malestrazza, ar fi bine să continuați. Adunați destul de multe ca să-i acoperim pe acești bieți călugări. Și repede, altfel vom dormi iar afară.

Pelerinii îi dădură ascultare, uşuraţi că îşi puteau ascunde jena în spatele unei exces de activitate.

— Mulţumesc, mormăi Marion, când călăuza se întoarse cu faţa la ea. Fără tine aş fi fost pierdută.

— Nu e genul meu să fac astfel pe salvatorul, răspunse Malestrazza, zâmbind ironic. Dar părinţii din congregaţie m-ar fi urât de moarte dacă n-ai fi putut preda statuia. Oricum, ai grijă, femeia asta te urăşte. E mai proastă decât o scroafă şi are capul plin de superstiţii. Cu prima ocazie, va încerca din nou.

Apoi se îndepărtă imediat ca să supravegheze îngroparea călugărilor şi să le arate pelerinilor cum să facă tumuluşii să nu se surpe la prima aversă.

— Eu sunt de vină, murmură Constance de Hurault.

— Cum aşa? întrebă Marion, mirată.

— Da, şopti baroana. Mahaut face asta din gelozie. Voia să devină prietena ta, dar ai preferat să te ocupi de mine. Nu te va ierta niciodată. Malestrazza are dreptate. Poate deveni periculoasă. Cred că faci parte dintre aceia care nu ştiu să-şi aleagă tovarăşii de drum.

Aliniară cadavrele pe marginea drumului şi începură să le acopere cu pietre. „Au avut un sfârşit foarte ciudat pentru nişte oameni a căror misiune era să lapideze demonii”, îşi spuse Marion, golindu-şi şorţul plin de pietre peste picioarele lui Denunzio. Ca şi ceilalţi, tânăra nu se putea abţine să nu privească la gâtul înnegrit al călugărului, încercaseră să-i închidă ochii, dar pleoapele se ridicaseră singure. Cât priveşte limba albăstruie care îi atârna pe bărbie, aceasta rămăsese aşa, deoarece nimeni nu avusese curajul să i-o împingă în fundul gurii.

— Dacă nu mâinile de lemn au făcut asta, atunci poate că mâinile de piatră ale sfântului, şopti Mahaut. Sunt mari, aspre, în stare să strivească gâtul unui om. De unde ştim noi că n-au sărit din şaretă, s-au târât prin iarbă şi au pornit în urmărirea călugărilor? V-aţi gândit la asta?

— Malestrazza a spus că tânăra n-are niciun amestec, obiectă Jehan, meşterul de vitralii.

— Pe Dumnezeu! exclamă Mahaut. Ce ar fi putut să spună dacă i-a făcut vrăji! Nu înțelegeți că e în puterea ei? Eu am văzut statuia. Avea trăsăturile lui Malestrazza... Vi se pare normal să arate așa o statuie a sfântului? Fata asta nu folosește păpuși de ceară, ci le sculptează în piatră. De aceea vrăjile ei sunt atât de puternice.

Bărbații dădură din cap, impresionați de logica fără cusur a unei astfel de argumentații.

Marion se lupta cu teama și cu muștele care o necăjeau. Soarele încălzea stâncile ca și cum ar fi vrut să le lichefieze. În mod ostentativ, Mahaut împinse mâinile din lemn până pe marginea prăpastiei cu un băț și le lăsă să cadă în gol. Toți încremeniră, trăgând cu urechea, dornici să audă cum ricoșau acele ex-voto pe pereții stâncoși.

— Dacă nu erau vrăjite, asta o să ne coste, șopti Jehan. Câțiva dădură din cap, fiind și ei de părere că era o mare ofensă adusă Sfântului Gaudemon. O ofensă pe care vor trebui s-o plătească într-un fel sau altul.

Marion simțea că teama, gelozia, oboseala acestui pelerinaj care nu se mai sfârșea dezbinau grupul. Entuziasmul de la început nu mai era decât o amintire.

După ce terminară de ridicat tumulușii, își dădură seama că mureau de sete. Apa lor se stricase, mirosea urât.

— Puțin mai departe e un torent, le spuse Malestrazza. Dacă veți catadicsi să porniți la drum, putem ajunge înainte de amiază.

Calul suferea și el de căldură. Puțin obișnuit cu mersul pe munte, animalul începea să dea semne de epuizare.

„Ce se va întâmpla dacă moare? se întrebă Marion. Va trebui să ne înhălmăm la statuie și s-o tragem după noi.”

Andresis o va ajuta, bineînțeles, dar nu va fi de ajuns. Sigur, blocul de piatră nu era enorm, dar pe o pantă atât de abruptă ar fi constituit un pericol sigur.

„Dacă îl scăpăm, își mai spuse Marion, dacă sforile ne alunecă printre degete, statuia îi va secera pe pelerini în căderea ei, răsturnându-i ca pe popice.”

Totuși, trebuia să urce în șaretă și să-și continue treaba, altfel n-ar fi reușit să sfârșească efigia votivă. Pe când se pregătea de lucru, o auzi pe Mahaut șuierând printre dinți:

— E clar că asta n-o să-și rablagească picioarele azi. E ușor să pleci în pelerinaj când ești plimbată ca o regină în rădvan!

Ajunseră la torent într-o mare stare de epuizare. Vântul nu bătuse toată dimineața și soarele încinsese pielea pelerinilor. Calul simți primul prezența apei și grăbi pasul. Pârâul cobora panta cu un zgomot amplificat de ecou. Apa care venea direct din vârf era rece ca gheața; totuși, pelerinii își scoaseră ținutele să se ude. Luară hotărârea să facă un popas ca să profite de răcoarea apei. Soarele era la zenit; nu găseai nicăieri nici cea mai mică pată de umbră unde să te adăpostești de fierbințeala lui. Pelerinii se stropeau, își spălau picioarele, lăsau apa rece să le amortească rănilor de care unii sufereau. Marion se depărtă de ceilalți să-și facă toaleta. În genunchi pe malul torentului, își spălă fața, umerii și sânii. Apoi începu să clănțane din dinți, dar avu impresia că se calmase. Trăise în ultimele ore într-o mare tensiune. Amenințările se îngrămădeau în jurul ei: ura grăsanei Mahaut, neîncrederea tovarășilor ei de drum, prezența invizibilă a sugrumătorului care bântuia probabil prin labirintul de stânci, așteptând momentul să atace o nouă victimă.

Pe când își slăbea corsajul, auzi un chicot de femeie în spatele ei. Crezând că e vorba de o glumă proastă, se ridică și se lipi de o stâncă. Nu voia să se lase înecată în torent înainte de a-și apăra cu înverșunare viața.

Chicoteala se amplifică, înăbușită, profundă, devenind geamăt. Marion făcu trei pași și ceea ce văzu aproape că o sufocă de stupoare. Mahaut era acolo, în cămașă, răsturnată pe pietre, cu coapsele ei roz petrecute după șalele bărbatului care o poseda cu ardoare. Tocmai își trăia orgasmul, cu gura căscată și capul bălângănindu-se... iar cel de deasupra ei nu era altul decât Males-trazza.

Preț de o secundă, Marion vru să ia de jos o piatră și să le spargă capul amândurora. Ura năprasnică îi întuneca mintea.

Malestrazza se împreuna cu Mahaut... Se culca cu cea care voise s-o lapideze pe Marion cu trei ore mai devreme, deși spusese că o considera pe acea cumătră plină de ură „o scroafă lovită de idioțenie”!

Suferința o țintui pe tânără de stâncă. Marion deschise gura, încercând cu greu să-și recapete suflul.

Mahaut... Grăsana Mahaut tresărind sub asalturile călăuzei. Un bărbat atât de frumos și o femeie atât de vulgară! Cum era cu puțință? Oare își pierdea mințile?

O mână rece o prinse de braț și o trase în spate. Era Constance de Hurault. Baroana duse un deget la buze, cerându-i tinerei să nu provoace scandal.

Încetișor, ferindu-se să facă pietrișul să scârțâie sub picioare, cele două femei se îndepărtară cu mare grijă. După ce ajunseră destul de departe ca să nu mai audă gemetele cumetrei, Marion se aruncă în brațele baroanei. Suferea atât de mult, încât nu putea rosti niciun cuvânt.

— Știu ce simți, șopti Constance. Dar cred că interpretezi greșit scena pe care ai surprins-o. Malestrazza îți salvează viața. Face asta pentru tine.

— Ce? bâigui Marion.

— Da, insistă Constance de Hurault. A înțeles că trebuia să pactizeze cu această scroafă, să dezamorseze ura pe care o are față de tine. Astfel, va avea impresia că s-a răzbunat și nu va mai încerca să ațâțe furia celorlalți contra ta. Recunosc că e o manevră foarte bună.

Marion se uită la ea ca și cum și-ar fi pierdut judecata.

— Te asigur că nu există altă motivație, insistă baroana, scuturând-o de umeri. E un șiretlic.

Tânăra lăsă capul în jos.

— Probabil că ai dreptate, spuse ea cu o voce fără timbru. Își face treaba cu conștiinciozitate. De fapt, a și spus-o: vrea neapărat ca statuia să fie predată la destinație. Nu pe femeie o protejează, ci pe sculptoriță. Dacă aș fi terminat statuia, nu i-ar mai fi păsat deloc dacă Mahaut mi-ar fi scos ochii.

Constance zâmbi cu tristețe.

— Poate că ceea ce spui e adevărat, admise ea. Întotdeauna am fost prea romantică. Hrănindu-mi tinerețea cu povestiri curtenești, e greu să uit lucrurile astea.

Se întoarseră la ceilalți. Marion încerca să-și ascundă suferința.

„Acum e rândul meu să fiu geloasă, își spunea ea. Asta doar pentru că n-am lăsat-o pe târfa asta grasă să urce în șaretă.”

Știa că e stupidă, dar nu avea ce face. Malestrazza nu-i adresase niciodată vreun semn de complicitate sau de încurajare. Poate îi părea prea tânără? Probabil îi plăceau doar țărâncile grase, cărnose, experte în jocurile așternutului! Cantiniere dure care însoțeau armatele în marile campanii și nu reușeau deloc să epuizeze asalturile repetate ale soldățimii.

Porniră din nou la drum. Marion rămase într-un fel de stare secundă, fără să mai acorde atenție celor întâmplare în jur. Îi veni brusc să ia peste picior sugrumătorii, demonii și capcanele muntelui. Se strădui să se concentreze asupra muncii sale ca să n-o vadă ceilalți că plângea. Mahaut mergea acum cu un pas tanțos. Uneori, își mângâia șalele și schița o grimasă languroasă ca să arate că era sătulă. Bărbații îi aruncau priviri mirate. Prin urmare, putoarea asta grăsană reușise să mulgă sămânța semețului ghid? Îl făcuse să geamă și să se golească în ea, ca oricare student înfierbântat care băntuia bordelurile. Dintr-odată, Mahaut, cumătra cu păr spălăcit, căpăta un prestigiu ciudat... și toți o doreau.

Pe la mijlocul după-amiezii, ajunseră la sălașul Domnului din Paragon. Călugării împărțiră tuturor vin îndoit cu apă, pâine și felii subțiri de jambon de munte, afumat chiar de ei.

— Trebuie să te străduiești să mănânci, îi spuse Constance tinerei Marion, care stătea retrasă. Haide. Nu te mulțumi doar cu zeama aia chioară!

Paragon nu era deloc un schit frumos. Era o șandrama făcută din pietre îngrămădite la întâmplare. În deschizătura

ferestrelor, fusese pusă hârtie unsă cu ulei și pictată în chip de vitralii.

Marion se lăsă împinsă, total indiferentă. Călugării, amabili, le oferiră balsamuri contra bășicilor și cărceilor. Dar și mici medaliile din plumb de cusut pe haine sau pălării. Nu emanau acea austeritate înfrigurată pe care Marion o simțise la fratele Gilbert. Totuși, mulți purtau gluga trasă pe ochi, cum era regula, ceea ce îi făcea să semene cu niște călăi. Dar compensau această înfățișare înspăimântătoare printr-o amabilitate care urmărea să-i liniștească pe pelerini.

Marion încerca zadarnic să întâlnească privirea lui Malestrazza; călăuza își recăpătase nepăsarea lui trufașă. Deoparte, așezat pe marginea fântânii, își curăța toiagul cu pumnalul.

Când se uita la el, tânăra simțea o durere în adâncul pântecelui. Ar fi vrut să roage un călugăr să-i primească spovedania, apoi își aminti că își strigase deja păcatele în fața lumii... fără să simtă în schimb vreo ușurare.

Trebuia să plece. Malestrazza nu voia să-i lase să doarmă acolo.

— Asta o să vă moleșască, le spuse el pelerinilor. Nu vă aflați aici ca să fiți răsfățați ca la han.

Oamenii bombăniră nemulțumiți. Gândul de a petrece noaptea în munți nu entuziasma pe nimeni. Toți aveau încă proaspătă în minte imaginea lui Denunzio, cu limba scoasă, neagră și plină deja de muște.

— Haideți! le ordonă călăuza pe un ton insistent. N-am să mă răzgândesc. Trebuie să ajungem la defileul Blandier înainte de asfințit. Acolo sus ne așteaptă o grotă frumoasă, unde veți putea să vă faceți în voie rugăciunile.

Când vorbea astfel, nu știa niciodată dacă era sau nu ironic. Cuvintele lui frizau constant necuviința.

— Calul e la capătul puterilor, protestă Andresis. Ar fi fost mai bine să-l lăsăm să-și tragă sufletul până în zori.

Din păcate, Malestrazza pornise deja la drum, fără să mai întoarcă privirea.

Mahaut alergă prima în urma lui. Ceilalți se supuseră bombănind.

Șareta se puse în mișcare ultima, deoarece bidiviul dădea semne de împotrivire. Spuma îi uda pieptul și ținea capul în jos.

— În ritmul ăsta, peste nici două zile va muri, bombăni fostul arcaș.

— Să mergem mai încet, spuse Marion, oftând. Lasă-i pe ceilalți să ne depășească.

O imploră pe Constance să urce lângă ea, dar baroana refuză.

— Ți-am adus deja destule necazuri, răspunse ea. Dacă Mahaut are impresia că-ți întorc spatele, poate că-ți va da pace. Și apoi, n-am venit să trișez. De fiecare dată când vrei să mă ajuți, îmi sporești și mai mult păcatul.

Apoi strânse cu strășnicie toiagul și porni spre culme.

Lucrurile începură rău chiar de la plecare. Pe la prima treime a coastei, șareta se opri, una dintre roți refuzând să se mai învârtă. Andresis se văzu obligat să coboare, în timp ce coloana se îndepărta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Marion.

— Nu știu, bombăni arcașul. Nu m-ar fi mira să fie ceva pus la cale contra noastră. S-ar zice că cineva a profitat de oprire ca să strice osia.

„Mahaut! își spuse tânăra. A hotărât să mă îndepărteze definitiv. Știe că, izolându-ne de coloană, vom fi o pradă ușoară pentru sugrumător.”

— La dracu' și la toți dracii! izbucni Andresis. Acum se face noapte și am rămas singuri sub cerul liber. Ce-am putea face?

Marion ezită. Nu putea să abandoneze piatra cioplită, totuși, nici ea nu voia să rămână izolată în labirintul de stânci.

Calul necheză, ca la apropierea unei fiare sălbatice.

— Semn rău, spuse arcașul. Asta e curată uneltire. Ne-au aruncat în gura Fiarei. Nu îndrăznește încă să atace, dar e aici, undeva în spatele blocurilor de piatră.

— Dezleagă calul, îi ceru Marion. Se ne urcăm pe el și să ne întoarcem la schit. Călugării de la Paragon ne vor adăposti peste noapte.

— Da, încuviință fostul soldat. E o idee bună.

Andresis se apucă să deshame repede animalul, își luă tolba cu săgeți, arcul și o ajută pe Marion să se urce pe cal. Tânăra se înfioră de spaimă. I se părea că vântul aducea o duhneală ciudată, neumană. Un iz pe care nu-l mai simțise niciodată. „*Porțile iadului*, își spuse ea. Așa zicea fratele Guillaume: porțile iadului care se întredeschideau.”

Andresis dădu pinteni calului, dar bietul animal nu mai era în stare să galopeze și doar spaima îl împingea să grăbească pasul.

„O să ne rătăcim, își spuse Marion. Sau ne vom duce de-a dura într-o prăpastie. Curând nu vom mai vedea la nici zece pași.”

Odată cu venirea serii, ceața ieșea din pământ, ascunzând drumul. Nu peste mult timp, avea să ajungă până la burta calului și atunci vor înainta pe băjbăite. Sculptorița trase cu urechea, încercând să se ghideze după sunetul clopotului de la schit. Vecernia trecuse, dangătul urma să se audă din nou la ultima slujbă a zilei. În acel moment, întunericul va fi învăluit întregul munte.

Calul mergea într-un trap scurt.

„N-aș fi crezut că suntem atât de departe de Paragon”, își spuse Marion.

Își dădu seama că, prăbușită în disperarea ei amoroasă, pierduse noțiunea timpului.

În sfârșit, din ceață apăru silueta rudimentară a sălașului Domnului. O lumină slabă licărea în spatele hârtiei unse cu ulei care acoperea ferestrele. Împrejurimile clădirii erau pustii; totuși, nu era deloc surprinzător, deoarece nimeni nu mai zăbovea pe afară după apusul soarelui.

Andresis și Marion descălecară în grabă. Tânăra se aștepta să găsească totul încuiat. Dar nu, ușa care ducea la marea sală comună se deschise imediat ce puse palma pe ciocănel.

Intimidată, strigă. Poate că toți călugării erau la rugăciune. Bolta era luminată doar de lumânările altarului din fundul criptei. Această lumină dansa prin hârtia plină de ulei a ferestrelor. Marion avu un presentiment. Un instinct îi șopti că acolo nu mai era nimeni. Făcu câțiva pași în interior. Pe masa mare din trapeză se înșirau străchini cu supă pe jumătate pline. Cănila răsturnate formaseră o băltoacă între străchini.

— Aici nu mai e nimeni, murmură Andresis. Unde s-au dus? În urmă cu trei ore erau toți aici, iar acum...

— S-a întâmplat ceva, răspunse tânăra. Nu-i normal. S-ar zice... S-ar zice că au fugit.

Arcașul se grăbi să aprindă una dintre torțele înfipite în zid și o ridică deasupra capului. Lumina făcliei alungă întunericul din jur. Totuși, explorară zadarnic adăpostul, căci nu găsiră nici urmă de călugări.

Marion ieși afară să examineze solul.

— Privește, îi spuse ea arcașului. Urme de pași... Ai zice că se îndreaptă spre prăpastie.

Se lăsă în genunchi să vadă mai bine urmele. I se părea că vede acolo un amestec confuz. O fugă, o înghesuială... O luptă, poate. Urmele se suprapuneau, dispăreau. Călugării fugiseră... Sau fuseseră alungați din adăpostul Domnului ca...

Ca să fie aruncați în hău?

Andresis ajunse la aceeași concluzie și se apropie de marginea prăpastiei, cu torța ridicată.

— E prea adâncă, spuse el. Dacă au fost împinși să sară, probabil că și-au frânt oasele două sute de coți mai jos.

Marion se gândi la ereticii catari care fuseseră deseori pedepsiți în acest fel, fiind aruncați de pe culmea zidurilor, murind cu capul spart în șanțurile cu apă din jurul cetăților rebele. Agățându-se de crengi, Marion se apropie de marginea prăpastiei. Ceața, urcând din vale, te împiedica să vezi mai departe de o zvârlitură de piatră.

„Sunt toți acolo, e sigur, își spuse ea. Creatura care merge pe urmele noastre de la începutul pelerinajului a intrat în schit imediat ce l-am părăsit... și i-a ucis pe călugări.”

Își imagina scena: dușmanul necunoscut forța ușile gata să fie ferecate, îi apuca pe călugări și îi împingea spre prăpastie. Probabil că slujitorii Domnului fuseseră atât de surprinși, încât nu avuseseră timp să se apere. Oricum, ce-ar fi putut să facă? Nu erau soldați antrenați să reacționeze în caz de atac.

Marion se lăsă în genunchi.

— Aici, spuse ea, simțind un nod în gât. Privește.

Descoperise o fâșie din rasa unui călugăr agățată în creanga unui arbust spinos. Dovada de netăgăduit că toți călugării fuseseră aruncați în prăpastie.

„Cineva se ține după noi, își spuse Marion. Un animal... o bandă de exaltați, nu știu exact, dar un lucru e sigur: acești asasinii fac curat în urma noastră. Imediat ce părăsim un sălaș, se năpustesc asupra lui ca să-i ucidă pe călugării care ne-au găzduit. Dacă așa stau lucrurile...”

— Dacă așa stau lucrurile, continuă ea cu voce tare, toate adăposturile unde ne-am găsit refugiu au fost atacate în același fel.

— Exact la asta mă gândeam și eu, mormăi Andresis. Peste tot unde mergem, aducem moartea. Pacostea se deplasează în urma noastră și face gol pe unde trecem. Toți cei care ne acordă ospitalitate sunt condamnați de îndată ce ne luăm rămas-bun de la ei.

— E îngrozitor, șopti Marion. Dar de ce?

Arcașul nu răspunse.

— Vino, îi spuse el. Nu trebuie să stăm aici. Să ducem calul înăuntru și să ne baricadăm în noaptea asta.

Dar Marion se dezlipi cu greu de marginea prăpastiei. Era obsedată de o viziune: cea a călugărilor căzând în genune și murind cu oasele rupte o sută de metri mai jos. Cine hotărâse acest măcel? Voia să nu mai vină nimeni în pelerinaj la Sfântul Gaudemon?

„Dumnezeule mare! își spuse ea. Ar putea fi opera unor mercenari plătiți de Inchiziție. Soldați care acționează la ordinele lui Jome le Noir. Face tot ce-i stă în putință ca să submineze rațiunea de a fi a congregației. Când oamenilor le va fi mult prea frică de ceea ce vor găsi în munți, nimeni nu va mai porni spre sanctuar.”

Îi știa pe inchizitori în stare de mașinațiuni abile, iar Jome avea o reputație foarte proastă. Ca să lupte contra demonului, era în stare să folosească o strategie care să acrediteze prezența lui Satan în munți.

Într-o seară, în timp ce postul era pe sfârșite, Constance de Hurault șoptise: „Oamenii Bisericii pretind că luptă contra diavolului, dar el nu există decât prin ei. Dacă ar fi cu adevărat învins, ar pierde dintr-odată orice rațiune de a exista. Se prefac că îl urăsc, deși, în realitate, el le asigură mâncarea și băutura, ca și toate privilegiile de care uzează și abuzează. Uneori te-ai putea întreba dacă nu cumva sunt în slujba lui!”

Marion își făcu semnul crucii ca să se protejeze de gândurile rele pe care le simțea mișunând în mintea ei.

Andresis luă calul de căpăstru și îl duse în adăpost. Tânăra îl urmă.

În momentul în care se pregăteau să închidă ușile, un zgomot de pietre răsună la mică distanță. Amândoi rămaseră țintuiți locului.

„E aici, își spuse Marion. A revenit să ne asasineze.”

Și, brusc, între stânci apăru un licorn.

Un licorn alb, care privea spre schit, cu coama în bătaia vântului.

— Sfântă Fecioară! exclamă Andresis. Credeam că astfel de creaturi există doar în povești...

Marion rămăsese fără glas, incremenită. Animalul era incredibil de grațios, cu cornul lui lung, care ieșea din mijlocul frunții. Ca și arcașul, și ea crezuse întotdeauna că licornii erau doar personaje de legendă, că nimeni nu-i văzuse vreodată.

— Trebuie să mă duc să-l văd mai de aproape, bombăni Andresis, apucând arcul. Nu pot lăsa să-mi scape o astfel de ocazie.

— Nu! strigă Marion. Nu te duce, e o capcană, ca să ne atragă afară.

Încercă să-l prindă de braț pe fostul soldat, dar acesta își trase mâna și o luă la fugă spre intrarea în labirintul stâncos. Licornul, simțindu-se amenințat, se întoarse în loc. Copitele lui răsunară clar pe pietre. Alb, în ceața care urca, părea o fantomă.

— Andresis! Întoarce-te! strigă Marion.

Din păcate, arcașul pornise în urmărirea animalului fabulos și nu mai auzea nimic.

Tânăra hotărî să închidă ușa dublă și să pună bara de siguranță, pe care o ridică cu destul de multă greutate.

Era foarte tulburată de tot ce se petrecuse. Avea impresia că visa trează. Alergă spre altar, reaprinse lumânările care se stinseseră și îngenunche să se roage.

Încercă să-și pună ordine în gânduri ca să-și stăpânească spaima, își amintea că citise o traducere în limba profană a faimosului bestiar divin al lui Guillaume le Clerc din Normandia. Lucrare inspirată în mare parte de clasicul *Physiologus*. Animalul, numit inițial *monocheros*, era desemnat acolo ca prădătorul cel mai feroce care exista pe pământ. Era în stare, spunea le Clerc, să atace și să ucidă un elefant. Copitele erau atât de dure, încât puteau să spargă piatra lovind-o o singură dată. Ca să-l capturezi, trebuia să așezi o tânără fecioară la intrarea în grota lui. Animalul venea imediat să-și așeze capul pe genunchii fetei și adormea. Specialiștii în heraldică vedeau în licorn simbolul unității divine, Dumnezeu și Hristos fiind unul și același lucru.

Calul necheză. Marion se ridică. Unde era acum Andresis? Ce nebunie îl apucase să alerge la căderea nopții, după animalul fabulos? Era o reacție masculină! Probabil văzuse doar profitul pe care l-ar fi putut obține de pe urma cornului magic din fruntea monstrului. Se spunea că putea să alunge efectele oricărei otrăvi. Era de ajuns să razi puțin din el pe fundul unui pahar. Se mai spunea că redă virilitatea bătrânilor. Toate aceste motive îl făceau foarte scump pe piața alchimiei. Andresis nu se gândise la altceva. Dacă reușea să ucidă licornul, ar fi devenit bogat!

Marion se plimba prin trapeză nervoasă. Calul se agita, lovind cu copitele în dale. Oare Andresis se întorcea sau nu? Era sigură că avusese dreptate refuzând să-l însoțească. Dacă licornii existau cu adevărat, nu se temeau de săgeți, iar arcașul risca foarte mult.

— Idiotul! exclamă Marion, înfășurându-se în haina lungă.

Ca întotdeauna, se folosea de mânie ca să alunge teama.

Se așeză în cele din urmă pe una dintre băncile trapezei. Afară era întuneric. Animalele urlau în depărtare, dovadă grăitoare a miilor de mici asasinate care se săvârșeau în natură.

„Se va întoarce, își spuse ea. Se va întoarce cu buza umflată și va inventa o poveste, așa cum fac întotdeauna bărbații când vor să-și scuze eșecul.”

Își așeză capul pe brațele îndoite și adormi.

Un junghi o trezi cu puțin înaintea zorilor. Liniștea care domnea în adăpostul pustiu o înspăimântă. I se părea că fantomele călugărilor asasinați se deplasau pe lângă cripte – umbre alburii stăpânite de o tristețe infinită. Lumânările se stinseseră și nu îndrăznea să se miște de teamă să nu-și rupă ceva lovindu-se de obstacolele din drumul spre altar. „Aici nu poate să mi se întâmple nimic, e un loc sfânt”, își spuse ea. Dar nu reușea să se convingă de asta. Ceea ce dădea târcoale afară i se părea mai puternic decât voința lui Hristos. O forță care venea din noaptea timpurilor.

Dacă existau licorni, atunci de ce nu și ciclopi, căpcăuni, giganți, toți acei monștri amintiți de călătorii greci din Antichitate?

Se ridică abia după ce zorii intrară prin hârtia unsă cu ulei a ferestrelor, aruncând asupra criptei o lumină cenușie. Se îndreptă spre intrare, ridică bara și împinse ușa dublă. Afară era frig și umezeală. Ceața stăruia la nivelul genunchiului.

Calul, căruia îi era foame, ieși să pască. Marion îl urmă și dădu ocol sălașului. Andresis nu se vedea nicăieri. După ce-l strigă de vreo zece ori, tânăra hotărî să intre în labirintul de stânci. Fiecare mișcare agita ceața și o făcea să se ridice câte

puțin. Se învârti în cerc, mult timp, explorând faliile, redutele naturale ale câmpului de stânci.

În sfârșit, se împiedică de ceva. Un corp zăcând de-a latul drumului. Se lăsă în jos să vadă mai bine.

Era arcașul. Zăcea pe spate, cu gura căscată și ochii larg deschiși. În piept, în dreptul inimii, avea înfiptă jumătatea unui corn rupt.

XII

Marion nu putea să facă nimic pentru bietul om. Cornul rupt în urma violenței șocului o înspăimânta. Presupunea că animalul fabulos, sătul să fie urmărit, se întorsese brusc să-și străpungă vânătorul. Andresis se pomenise ținut lângă o stâncă, cu lancea de fildeș înfaptă în piept. Malestrazza, cu ironia lui obișnuită, ar fi spus cu siguranță că era o moarte dreaptă pentru un arcaș care își petrecuse viața străpungând cu săgeata bieții oameni.

Marion se trase înapoi. Nu voia să suporte și ea furia licornului, care, la acea oră, probabil că era turbat pentru că își lăsase singurul instrument de apărare în corpul celui nefericit.

Se întoarse la schit cu intenția de a pleca de acolo cât mai repede. Amintindu-și că șaretă rămăsese pe marginea drumului, tânăra începu să caute scule de reparat.

„E stupid, își spuse ea după câteva momente. Nu vei reuși singură.”

N-ar fi putut să schimbe o osie fără ajutorul lui Andresis. Singurul mod de a merge mai departe era să lege statuia cu o frânghie și să pună calul s-o tragă. Sigur, frecarea continuă de pietre risca să aducă stricăciuni sculpturii, dar nu vedea cum ar fi procedat altfel.

Se urcă pe spatele bidiviului și îl lovi în coaste cu călcâiele ca să-l facă să se grăbească. Nu voia să mai zăbovească în acel loc blestemat care mirosea a capcană. Spaima îi făcuse pe brațe pielea ca de găină. Nu dorea decât să alerge spre soarele care îi va risipi temerile. În timp ce calul pornea voinicește pe cărare, ea se forță să nu întoarcă deloc capul înapoi. Dacă ar fi făcut greșeala să se uite peste umăr – i se părea ei –, ar fi surprins o imagine de coșmar care i-ar fi albit părul într-o secundă.

— Di, di, imploră ea, lovindu-l ușor cu palma pe grumaz.

Treptat, panica se risipi. Liniștea de pe munte avea ceva neuman. În câmpie auzeai întotdeauna dangătul clopotelor, zgomotul unei șarete sau al ciocanului de fierar. Căinii lătrau, marmotele plângeau, cocoșii cântau. Aici, degeaba îți încordai

auzul, percepeai doar vântul sfâșiat de colțurile ascuțite ale stâncilor. Un vuiet care până la urmă îți punea nervii la grea încercare.

În sfârșit, apăru și șaretă rămasă pe marginea drumului. Marion sări jos de pe cal, își adună lucrurile și sculele într-o desagă, apoi, cu ajutorul unei frânghii, legă statuia de gât. Brațele și picioarele detașabile constituiau o problemă, deoarece erau prea grele ca să le ducă ea însăși. Le legă pe burta sfântului, sperând să nu se împrăstie din cauza zdruncinăturilor.

Când consideră că legase totul bine, înnodă sfoara de hamul calului și îl bătu pe crupă. Bidiviul porni, trăgând statuia care începu să lase în urma ei o dără în mijlocul pietrișului.

Marion consultă codexul rutelor, dar se încurcă în miniaturile hărții și se întrebă dacă va fi în stare să ajungă singură la următorul sălaș.

Rătăci astfel întreaga zi. Vacarmul făcut de statuie, care lovea stâncile, stârnea ecouri ce se răspândeau dintr-un pisc în altul. De câteva ori, surpările o făcură să-i fie teamă de declanșarea unei avalanșe.

Degeaba deschisese codexul, nu reușea să se orienteze, dar asta nu era deloc surprinzător, deoarece Malestrazza avea obiceiul să nu folosească drumul cunoscut. Călăuzea pelerinii pe rute ce nu figurau pe planurile copiate în carte.

Marion credea că se rătăcise de-a binelea. Deodată, după o grămadă de stânci, se ivi clopotnița sălașului Venzome. După codex, era cel mai frumos adăpost al itinerarului, dar și cel mai mare. Călugării aveau aici o bibliotecă cu toate scrierile despre Sfântul Gaudemon. Era mai mult decât o trapeză și un dormitor comun; se putea vorbi despre un centru spiritual fără a încerca să exagerezi importanța locului.

Marion coborî de pe calul istovit și străbătu ultima parte a drumului ținându-l de căpăstru. Tămbălăul stârnit de statuie îi făcu pe călugări să iasă din schit. Spre deosebire de cei întâlniți până atunci, aceștia purtau gluga trasă ca o cagulă pe față, respectând cu strictețe preceptele congregației. Numai ochii ră-

mâneau vizibili prin golurile decupate în material, iar acest mod de a se prezenta le conferea o înfățișare sinistă care impresiona vizitatorul. Ieșiră în întâmpinarea călătorei și îi cerură să înceteze zarva, deoarece acum se afla într-un loc de rugăciune. Vorbeau cu răceală, fără să le pese că păreau dezagreabili. Unul dintre ei smulse hățul din mâinile tinerei și forță calul să se oprească. Ceilalți examinară piatra cioplită afectată de drum. Tânăra le explică despre ce era vorba.

— Și astfel te porți tu cu sfântul nostru ocrotitor? întrebă cu o voce șuierată unul dintre cei cu cagule negre. Crezi că te porți cu respect față de el târându-l cu funia de gât și prin praful drumului?

Marion protestă și încercă să explice, dar călugării nu-i acordau atenție. Se văzu nevoită să ridice tonul ca să se facă ascultată.

— E un lucru și mai grav, le spuse ea. Acolo de unde vin, la Paragon, toți călugării au fost asasinați. Sunteți în primejdie, va trebui să luați măsuri de precauție. Ceva mă urmărește. Ceva sau cineva. Căruțașul meu a fost ucis și el.

— Haide! o întrerupse cel care părea conducătorul grupului. Ce tot spui, fato? Delirezi. Soarele ți-a copt creierul. Haide să bei un pahar cu apă rece în trapeză.

Marion insistă zadarnic, în cursul orei următoare; nu reuși să-i facă să renunțe la tonul ironic cu care primiseră de la început dezvoltările ei. Le dădu numeroase detalii, fără să le capteze atenția. Îi vedea cum dădeau din umeri, neîncrezători.

— Te aprinzi prea tare, fato, conchise starețul, cu o umbră de agasare. Cred că ți-au împuiat capul cu povești în cursul drumului și probabil că faci parte dintre acele minți credule care înghit scornelile fără să-și pună vreo întrebare. Sunt convins că există o explicație simplă pentru „disparația” călugărilor. Dacă lăcașul era gol, înseamnă că aveau de făcut o treabă afară sau se reculegeau. Poate au urcat pe o creastă să se apropie de cer și să se roage mai aproape de Domnul nostru Iisus! Nu ai motive să fii îngrijorată.

Până la urmă, Marion le vorbi despre licorn. Asta se dovedi a fi o greșeală. Își pierdu pe loc întreaga credibilitate, îi auzi pe călugări chicotind sub cagule. Când starețul luă din nou cuvântul, o făcu pe tonul cu care se adresa celor slabi de minte. Îi mulțumi pentru că îl prevenise și o asigură că se vor gândi la toate acestea, apoi se ridică, o prinse de braț și o conduse în grădină.

— Frații se vor ocupa de cal, spuse el. Nu-ți face nicio grijă. Mai bine privește apusul soarelui. Vei găsi acolo unul dintre tovarășii tăi de drum.

După care o lăsă la intrarea pe o alee și îi întoarse spatele, ca un om care nu are timp de pierdut cu înapoiții mintal.

Furioasă, Marion abia se abținu să nu-i strige vorbe urâte. Prostănacul nu-și dădea seama de pericolul la care îi expunea pe cei din jurul lui. Diseară – sau mâine? –, criminalii care îi aruncaseră în prăpastie pe călugării de la Paragon vor face același lucru și aici.

O voce familiară îi alungă deodată gândurile. Era Jehan, meșterul de vitralii, ucenicul trimis pe drumuri de stăpânul lui. Lucra în grădină, aplecat peste o masă pe care întinsese bucățile de sticlă formând vitraliul transportat în ladă.

— Ai hotărât să te oprești? întrebă Marion, mângâind cu vârful degetelor fragmentele colorate care reflectau lumina soarelui.

— N-am avut încotro, răspunse tânărul. Aici trebuia să livrez marfa. Acum trebuie să urc totul sus, în clopotniță, ca să înlocuiesc vitraliul spart de furtună toamna trecută.

Marion ridică încet capul, în direcția indicată de degetul meșterului. Văzu gaura neagră deschisă în piatră, filamentele de plumb golite de prețioasele ochiuri de geam.

— Se pare că un vultur speriat de furtună s-a lovit de vitraliu, mormăi Jehan. A spart totul.

Marion observă că era îngrijorat. Și îl întrebă de ce.

— Pentru că nu mă încântă deloc să mă urc acolo într-un fel de leagăn, șopti el. Călugării nu vor să lucrez pe dinăuntru. S-ar părea că asta ar tulbura concentrarea copiștilor care lucrează în

bibliotecă. Sunt acolo și cărți sacre pe care profanul nu trebuie să le vadă... Rezultatul: va trebui să atârî într-un scrânciob ca să fixez geamul pe afară, agățat de fațadă ca un păianjen de firul lui.

Nemulțumit, tânărul arată cârligul și scripetele fixate în vârful turnului. Nacela în care trebuia să urce ca să lucreze aștepta în iarbă, legată cu o frânghie interminabilă încolăcită ca un șarpe.

— Călugării mă vor spânzura, conchise el, încercând să glu-mească. Tot bătând clopotele, și-au dezvoltat mușchii. Oricum, n-am mai făcut asta în viața mea.

Marion împărtășea revolta tânărului și considera încăpățânarea starețului prostească. De ce să impună un astfel de risc unui ucenic, când ar fi putut lucra în siguranță în interiorul clădirii? Liniștea copiștilor era mai importantă decât viața unui om?

Ca să destindă atmosfera, hotărî să-i ceară vești despre tovarășii lor de drum. Jehan dădu din umeri.

— Au plecat mai departe, răspunse el, cu ochii în jos. Grăsana Mahaut era ca o cățea în călduri. Se freca de bărbați și le spunea tuturor că s-a culcat cu Malestrazza și că îl satisfăcuse ca nimeni alta. O târfă afurisită! Mi-a părut bine că n-am mers mai departe. Am un presentiment rău. Am impresia că niciunul dintre ei nu va ajunge la capătul călătoriei. Știu că n-ar trebui să spun asta, dar așa simt.

Marion se întrebă dacă să-i povestească ultimele ei aventuri. Nu avu însă timp, pentru că un călugăr cu cagulă veni să-i ia la slujba de seară.

— Țștia mă sperie cu deghizarea lor în călăi, șopti tânărul, acoperindu-și masa de lucru cu o pânză groasă. Ceilalți erau mai amabili.

„Da, își spuse Marion. Dar cu siguranță că la ora asta toți sunt morți.”

Urmară vecernia și ultima slujbă a zilei. Masa se derula într-o tăcere austeră. Călugării mâncau fără să-și scoată cagula

și își strecurau cocoloașele de pâine pe sub glugă. Niciunul nu folosea acel limbaj al semnelor, la care călugării recurgeau deseori ca să nu încalce regula tăcerii, care transforma sălile de mese într-o reprezentație de grimase și de pantomime dintre cele mai grotești².

Marion nu se simțea în largul ei în mijlocul acelor bărbați. Venirea nopții o speria. Se gândea la cadavrul bietului Andresis abandonat între stânci. Dacă n-ar fi fost cornul rupt înfipt în pieptul arcașului, acum s-ar fi îndoit că văzuse cu adevărat licornul.

După masă, călugării o duseră într-o chilie joasă, unde se văzu nevoită să se deplaseze aplecată, ca să nu se lovească de tavan.

Se culcă fără să se dezbrace, convinsă că va trebui să fugă în mijlocul nopții ca să scape de asasinii-fantomă.

Tresări la dangătul clopotului de la miezul nopții, la trei și la șase dimineața, și de fiecare dată auzi lipăitul încălțărilor pe culoare. Zgomotul o surprindea chiar în momentul în care ațipea, astfel încât văzu luminându-se de ziuă fără să fi închis ochii.

Starețul, pe nume Mazolas de Caradoz, îi ceru să-l ajute pe meșterul de vitralii care părea „puțin stângaci”. Când tânăra îi spuse că ucenicul ar fi fost cu siguranță mai sigur pe el dacă ar fi fost lăsat să pună vitraliul din interior, cum se obișnuia, călugărul îi răspunse că liniștea copiștilor nu trebuia în niciun fel să fie tulburată. Marion se uită la el, arătând după expresia feței că nu era deloc convinsă de spusele starețului. Știa că unele congregații, dintr-o mare prudență, foloseau copiști care nu știau să citească și doar „desenau” cuvintele de sub ochii lor.

Înainte de a se duce la Jehan, Marion examinează sculpturile în relief din galeria superioară, acel mezanin care se întindea în jurul clădirii. Codexul rutelor le lăuda finețea. De jos, nu puteai să-ți dai bine seama, dar când dori să se îndrepte spre scara care ducea la etaj, un călugăr cu cagulă îi ținu calea și îi spuse că nu

² Această uzanță a fost, în cele din urmă, condamnată de Biserică, văzând în ea un fel de blasfemie (n.a.).

avea ce face în acel loc. Tânăra se trase înapoi, cu ochii la lintouri, ornamentele de marmură, nișele unde se aflau cutiile cu moaște și statuile sfinților. Mai ales pe acestea din urmă ar fi vrut să le vadă ca să se inspire în munca ei. Codexul spunea că erau de o mare frumusețe.

Schitul de la Venzome era cu siguranță un important lăcaș de cultură, iar Marion era foarte furioasă că fusese îndepărtată de aceste comori. Îi reproșau probabil că era femeie! Femeile, prea marcate de animalitate, nu știau să aprecieze arta, era lucru cunoscut.

Posacă, tânăra ieși în grădină. Jehan lucra deja în vârful turnului, legănându-se în coșul lui ciudat. Teama îl albise la față. Patru călugări cu umeri lați trăgeau de frânghia legată de grinda de sus, ridicând nacela prin tracțiuni succesive. Cu unghiile înfipite în răchita coșului, Jehan părea că suferă de rău de mare și era gata să vomite.

Când nacela ajunsese în dreptul ferestrei sparte, călugării fixară frânghia de un inel și plecară.

— Anunță-ne când vrea să coboare, i se adresă unul dintre ei tinerei Marion, înainte de a dispărea în galeria joasă.

Jehan lucră un timp. După ce îl dădură jos, tânărul părea și mai preocupat decât cu o zi în urmă.

— Amețești? îl întrebă Marion. Nu-i o crimă. Dacă ar trebui să-ți iau locul, cred că aş țipa de spaimă.

— Nu-i asta, mormăi ucenicul. Ceva nu e în regulă. Am greșit dimensiunile.

Apoi, fără s-o mai bage în seamă pe Marion, se aplecă peste masa de lucru și mângăli, cu un cărbune, niște calcule complicate. Socotea lent, ajutându-se de degete. Marion ar fi putut să-l ajute, dar se temea să nu-l umilească.

Tânăra își concentra atenția asupra bucăților de sticlă. Fuseseră pictate în așa fel încât să reprezinte supliciul Sfântului Gaudemon în arenă. Se îmbinau foarte exact unele cu altele. Era o sticlă căreia i se dăduse o tentă de culoare în întregul ei, neregulată, prin adăugare de ruginiu, culoarea răspândindu-se în ploaie de paiete. Această tehnică, la prima vedere grosolană,

permitea jocuri de reflexe excepționale în bătaia soarelui. Marion îl auzi pe Jehan bombănind:

— Nu e bine, nu e bine deloc...

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Vitraliul e prea mare! bâigui tânărul. Meșterul meu s-a înșelat. Nu intră în deschizătură. Încă o dată, n-a ținut cont de ce i se spunea, a vrut să-i impresioneze pe călugări și uite ce-a ieșit! Acum sunt eu în rahat. Cum se vor uita la mine?

— Nu poți să mai reduci din dimensiuni?

— Voi încerca, dar e riscant. Dacă sparg o bucată de sticlă încercând s-o micșorez, se strică totul, nu-mi mai rămâne decât să mă întorc acasă și să aduc alta.

Era gata să izbucnească în lacrimi. Înduioșată, Marion îl prinse în brațe. Dar tânărul se trase repede în lături.

— Ești nebună! izbucni el. Ce faci? Vrei să ne pună călugării să ne flagelăm în genunchi în fața schitului? Aici nu te joci cu lucrurile astea, cred că ți-ai dat seama. E normal, e ultimul sălaș al Domnului înainte de sanctuar, așa că sunt foarte aspri cu pelerinii.

Descumpănită, Marion încercă să schimbe subiectul.

— Cât ai fost acolo sus, ai putut să arunci o privire în afurisita lor de bibliotecă? întrebă ea.

— Mda, mormăi Jehan. Sunt mii de cărți înghesuite pe etajere, dar e atât de întuneric în sală, încât mă întreb cum le pot citi. Poate că nu le deschid niciodată. În fond, e ca un cimitir. Un cimitir de cărți.

„Sau o închisoare, își spuse imediat tânăra. O închisoare pentru lucruri interzise, pentru manuscrise eretice. *Și dacă acesta e motivul pentru care călugării ne împiedică să ajungem la gale-ria de sus? Și dacă le e teamă că am putea descifra un titlu compromițător?*”

Marion intuiti că se afla pe punctul de a descoperi adevărul. Poate că ceea ce se spunea despre Sfântul Gaudemon nu era lipsit de temei, caz în care neîncrederea lui Jome le Noir se dovedea îndreptățită. În sânul ordinului existau cu adevărat

elemente perverse, care lucrau în secret ca să stabilească contacte cu Satan.

„Dumnezeule mare! își spuse ea. Când mă gândesc că Diodore cel Bătrân m-a trimis aici ca să-l pot asigura de credința nezdruncinată a preoților care oficiază în lăcașurile de primire...”

Nu trebuia să vorbească nimănui despre aceste bănuieli, cel puțin dacă voia să ajungă înapoi în viață. Multe lucruri se limpezeau în acest fel.

„Călugării au fost aruncați în hău pentru că se pregăteau să denunțe erezia fraților lor de la Venzome, își spuse ea. Diavolul nu avea niciun amestec.”

Da, o neînțelegere. O neînțelegere între facțiuni rivale. Tradiționaliștii și ereticii. Schismaticii aleseseră acțiunea brutală ca să-și păstreze clandestinitatea. Trebuia să fie foarte vigilentă și să nu dea dovadă de o curiozitate deplasată.

Se strădui să fie calmă. Poate că era urmărită. Jehan continua să se chinuiască făcând calcule. Examina bucățile de sticlă ca să evalueze amploarea ajustărilor pe care trebuia să le facă.

— E o diferență de două degete, mormăi el. Ușor de spus, dar greu de făcut.

Apoi întoarse capul spre Marion și se răsti la ea:

— Hei! Ia nu mai sta în picioarele mele! N-ai nimic de făcut? Parcă trebuia să cioplești o statuie.

Ofensată, Marion plecă de lângă el. Apoi înțelese că asprimea lui era provocată de teamă și îi veni să se întoarcă la ucenic. Totuși, tânărul avea dreptate, se afla acolo oficial ca să sculpteze un sfânt Gaudemon destinat sanctuarului, ce urma să fie așezat deasupra moaștelor. Nu putea să tragă de timp la nesfârșit.

În genunchi în fața efigiei din piatră, Marion se strădui să-i redea fața omenească.

Lucră la blocul de piatră până la amiază. În timp ce degetele ei mânuiau ciocanul și dalta, se gândea la Malestrazza. Nu se putea împotrivi. Îi lipsea. Simțea nevoia să-l vadă, să-l aibă alături, chiar și după cele întâmplare cu Mahaut. Fără el, parcă îi

lipsea aerul. Era absurd, dar nu avea nicio putere. În timp ce lucra la statuie, prin minte îi treceau gânduri necurate. Se imagina în locul cumetrei, cu picioarele desfăcute, cu bărbatul peste ea și duritatea stâncii în spate. Se aprinse în obraji, simți un foc în pânțele și vederea i se tulbură.

Deodată, pe când se lăsa în voia acestor reverii lascive, un tipăt răsună în spatele ei, făcând-o să tresară. O bufnitură înăbușită făcu solul să vibreze până sub genunchii ei. Se întoarse și îl văzu pe Jehan întins în iarbă, pe jumătate ieșit din nacela de răchită a cărei frânghie se rupsesse. Preț de câteva secunde, tânăra rămase ținută locului, năucită, cu sculele în mână. În vârful turnului, frânghia se legăna de scripetele ruginit. Probabil că acea roată secționase frânghia din cauza ritmului oscilațiilor impuse de munca geamgiului!

Marion lăsă ciocanul și alergă la tânăr. Îngenunche lângă el, fără să îndrăznească să-l atingă. Murise? Se spunea că-ți sare inima când cazi de la mare înălțime.

Jehan se uita ținută la cer, cu ochii larg deschiși și puțin sânge în colțul gurii. Încă mai trăia și sculptorița răsuflă ușurată. Înțelese că nacela groasă de răchită amortizase în parte șocul impactului.

— Cum te simți? îl întreabă ea, atingându-i ușor fruntea. Te doare?

Tânărul își întoarse privirea spre ea. Ochii lui erau plini de o stupeoare plină de groază, de parcă ar fi privit un spectru la care muritorii de rând nu au acces.

— Mă auzi? insistă Marion. Poți să vorbești?

Jehan întredeschise buzele. Sângele îi curse într-o parte a feței.

— Lume... Poartă... bâigui el.

— Ce? insistă tânăra. Ce spui?

— U... Poartă... Lume... repetă ucenicul.

Nu putu să spună mai mult, căci călugării interveniră și o îmbrânciră într-o parte pe Marion.

— Stați puțin! protestă ea. Voia să spună ceva.

— Am auzit, replică starețul. Cânta amețit de băutură când s-a produs accidentul. Nu mă miră; meseriașii ăștia sunt înclinați spre excese prin natura lor. Cu siguranță că a luat vin cu el. În orice caz, asta l-a făcut să-și piardă echilibrul.

Apoi, fără să se mai ocupe de sculptoriță, dădu ordin călugărilor să-l ia de acolo pe nefericit și să-l ducă în trapeză. Când Marion se oferă să-i ajute, îi atraseră atenția că era peste puterile ei, așa că tânăra se uită în urma călugărilor care îl transportau pe Jehan.

Marion era un pachet de nervi; Jehan nu era amețit de băutură, era sigură de asta. Când se aplecase asupra lui, nu simțise miros de vin.

„Sigur că da! își spuse Marion. Avea gura plină de sânge, pronunța greu cuvintele. A vrut să spună *volume!* Se referea la cărțile din bibliotecă. Probabil că a aruncat o privire la ele aplecându-se înăuntru pe fereastră.”

Bineînțeles! În timp ce zidea rama, privirea îi căzuse probabil pe un codex deschis, o lucrare uitată de un copist pe o masă din *scriptorium*. Probabil că miniaturile i se păruseră uluitoare, eretice. Ce se întâmplase atunci? Făcuse o mișcare bruscă... sau caligraful, surprinzându-i privirea, îl aruncase în gol?

Marion strânse pumnii. Era din ce în ce mai convinsă că biblioteca din Venzome adăpostea o colecție de scrieri demonice pe care călugării o păzeau cu strășnicie. De aceea interziceau accesul pelerinilor. Cei mai mulți călători nu știau să citească, dar miniaturile i-ar fi putut face să ghicească caracterul satanic al volumelor pe care le reproduceau cu asiduitate frații copişti.

Ridică apoi capul ca să privească frânghia ruptă care se legăna și acum în bătaia vântului. Simți atunci cum e cuprinsă de o spaimă bruscă: și dacă acei călugări luaseră hotărârea să-l ucidă pe ucenic ca să nu vorbească? Prăbușirea de la înălțime nu-i adusese sfârșitul, lucru supărător, dar puteau să-l sufocă cu o pernă, un cocoloș de cârpă.

De aceea nu fusese lăsată să-l îngrijească. Se repezi spre clădire, dar ușa era încuiată. Se văzu nevoită să dea ocol schitului ca să găsească altă intrare. În timp ce alerga în galerie,

călugării îi barară calea și îi cerură să fie mai reținută. Se deschise o ușă și apărură starețul. Slujitorul Domnului porunci cu o voce tăioasă să înceteze odată vacarmul, pentru că un om își dăduse sufletul.

— Da, adăugă el, întorcându-se spre Marion. E mort de beat, n-a putut să se căiască. E supărător. Măcar dacă ar fi avut timp să fixeze vitraliul! Prin asta ar fi obținut iertarea Domnului nostru.

— A spus ceva de o poartă, zise Marion, fără să vrea.

— Da, adevărat, recunosc starețul. Cred că vorbea despre poarta raiului. Probabil că a întrezărit-o un moment în clipa morții, dar mă îndoiesc că Sfântul Petru îl va primi acolo fără să-i impună mai întâi un timp de zăbavă în purgatoriu.

Marion înțelese că ar fi fost o greșeală din partea ei să insiste. Prea multă curiozitate s-ar fi putut dovedi periculoasă, iar ea avea tot interesul să facă pe proasta. Își ascunse fața în mâini și se prefăcu că plânge. Starețul plesni din limbă, agasat.

— Haide, haide, îi spuse el. Acum nu servește la nimic să hohotești. Ar fi trebuit să nu-l lași să bea cât mai era încă timp.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Ar trebui să-ți strângi lucrurile și să te pregătești de drum. Cu cât zăbovești mai mult aici, cu atât ai mai puține șanse să-ți prinzi din urmă tovarășii de drum, și nu e bine ca o fată să cutreiere singură munții. Îți vom împrumuta o șaretă în care vei putea încărca statuia; ne-o vei da înapoi la întoarcere. Voi da dispozițiile necesare. Fii liniștită, ne vom ocupa de funeraliile acestui tânăr.

„Vor să scape de mine, își spuse Marion. Dacă mai întârzii aici, cu siguranță că voi avea și eu un accident. E mai bine să nu insist.”

Marion se supuse. Nu încerca să-și ascundă că îi era teamă. Călugării cu cagule emanau o ostilitate ușor perceptibilă. Acolo era în pericol. Trebuia să plece neîntârziat.

Îi aduseră calul înhamat la o șaretă veche. Frații ridicară statuia neterminată și o legară. Economul îi aduse un coș cu de-ale gurii. Apoi îi spuseră că putea să plece.

Marion apucă hățurile și mână calul pe drumul defileurilor. Hotărâse să intre în jocul lor – cel puțin în aparență –, dar să se întoarcă la căderea nopții ca să se lămurească. Nu asta aștepta de la ea Diodore cel Bătrân? Informații clare despre ceea ce se întâmpla în munți. Le va da acele informații, le va dovedi că o femeie putea să înțeleagă destul de bine lucrurile ca să nu se lase înșelată de o ceată de călugări eretici.

XII

După ce ieși din raza lor vizuală, Marion părăsi drumul și mână calul prin labirintul stâncilor. Acolo se opri și așteptă să vină noaptea. Călugării nu o puteau zări din înălțimea turnului. Voia să stea ascunsă acolo până când se va ivi ocazia să se strecoare în sălașul Domnului. Spera să găsească o rasă de călugăr și să-și ascundă fața sub glugă. Regula tăcerii o ferea de întâlnirile stingheritoare. Echipată astfel, poate că va reuși să urce până la bibliotecă și să fure una dintre cărțile de rugăciuni eretice zărite de tânărul geamgiu.

Ciuguli puțin din pesmeții subțiri și din fâșiile de carne afumată. În așteptarea nopții, se culcă în partea din spate a șaretei și încercă să doarmă. Din păcate, era prea încordată ca să poată adormi. Încă mai auzea țipătul lui Jehan. Se gândea la sensul primului cuvânt rostit de el: *poartă*... Auzise bine? Oare nu voise să spună mai curând *moartă*?

În poziția în care se afla, exact înaintea accidentului, ucenicul putuse, din înălțimea turnului, să vadă ceva căruia nu-i puteai bănuî prezența de la nivelul solului.

„Și dacă asta e? se întrebă Marion. Dacă a zărit un dușman care se apropia... un grup de asasini ascuns între stânci și așteptând noaptea ca să treacă la acțiune?”

Sau... Dacă văzuse animalul sugrumător? Monstrul care răsucea gâtul pelerinilor și călugărilor? „Dumnezeule mare! își spuse ea, înfiorându-se. Dacă l-a văzut de sus târându-se spre sălaș? S-a speriat rău de tot, și-a pierdut echilibrul și a căzut în gol. Da, s-ar putea să nu-l fi împins nimeni. Spaima l-a făcut să cadă. Spaima provocată de vederea monstrului.” Se ridică fără grabă, având tâmpile jilave și furnicături în căușul palmei. Devenea conștientă că făcuse o mare greșală de interpretare. Poate că tânărul geamgiu nu se referea la cărți, ci voia să atragă atenția asupra unei creaturi monstruoase conduse de o vrăjitoare.

„Yolande! își spuse ea imediat. Ea ține în lesă fiara sugrumătoare. Ca o îmblânzitoare din târguri. Știa cum să se

facă ascultată. O folosea ca pe o armă ca să ucidă călugări și pelerini.”

Marion sări din șaretă. Ceva îi șoptea că se apropie de adevăr. Yolande, sora ei, își pierduse mințile, cutreiera crestele, crezându-se regina lor blestemată, făcând să domnească teroarea.

„Poate nici măcar nu mai e în stare să mă recunoască, își spuse cioplitoarea în piatră. Nu ar ezita nicio secundă să asmută fiara contra mea și să-i poruncească să mă sugrume.”

De altfel, chiar era vorba despre un animal? Cu cât se gândea mai bine, cu atât era mai înclinată spre ipoteza unui „prost al satului” foarte solid, cum prezintă șarlatanii la bălciuri. Incesturile duceau deseori la nașterea unor indivizi debili la minte, diformi, purtând pe fizionomie pecetea păcatului din care se născuseră. Yolande reușise să îmblânzească una dintre aceste creaturi detestate de preoți și s-o dresese să-i asculte ordinele.

„Și-a pierdut judecata, își spuse sculptorița. Crede că are drept de viață și de moarte în munți, ca un senior.”

Acest gând o împiedică să-și găsească odihna și aștepta noaptea într-o stare de mare oboseală.

Remarcă în curând că bidiviul devenea nervos. Ca să-i înăbușe nechezatul, îi legă botul cu o cârpă. Nu voia să riște să fie reperată de ucigașul care mergea chiar în acel moment spre lăcașul Domnului.

Când ceața începu să urce dinspre vale, atmosfera deveni și mai apăsătoare și Marion simți curajul părăsind-o. Una era să te streкори într-o mănăstire plină de călugări adormiți, alta să înfrunți un cretin obișnuit să ucidă cu sânge rece tot ce întâlnea în cale.

Singură și pe jos, n-ar fi avut nicio șansă de scăpare. Trebuia să ia calul; numai el putea, lovind din copite, să-l țină la distanță.

„Dar dacă se cabrează, mă va arunca la pământ, își spuse ea. Nu voi fi în stare să mă mențin pe spatele lui fără șa. Și nici nu sunt o călăreață pricepută.”

Nu mai rămânea decât soluția șaretei. Din ea, Marion putea să-l respingă pe ucigaș cu biciul, apoi să îndemne calul la galop.

Ezită. Manevra se anunța periculoasă, dar trebuia să știe dacă Yolande rătăcea pe drumul defileurilor, vrăjitoare fără milă, masacrându-i pe cei care îi violau hotarele domeniului.

Mângâie grumazul calului ca să-l calmeze, apoi urcă în șaretă, strângând în mână vâna de bou. Se apropia momentul adevărului.

Încet, străduindu-se să nu facă nici cel mai mic zgomot, scoase șareta pe drum și porni spre sălașul Domnului.

Ceața devenea din ce în ce mai deasă, ascunzând peisajul. Marion trase de hățuri la jumătatea drumului și își încordă auzul. Vântul îi aducea zgomote găfâite de alergare... Ajungea prea târziu? I se păru că aude țipete, chemări. Alergări și busculade, ca și cum panica ar fi pus stăpânire pe schit. Apoi, brusc, nu se mai auzi nimic.

Marion nu știa dacă trebuia să meargă mai departe sau să se întoarcă. Spaima o țintuia locului pe banca șaretei. Avea mâinile reci ca gheața și tâmplele asudate.

În sfârșit, ajunsese în fața clădirii învăluite în ceață. Niciun zgomot, niciun cântec. Tânăra avu impresia că în clădire nu se mai afla nimeni. Cu degetele crispate pe bici, coborî și se apropie de intrarea principală. Se aștepta la ce era mai rău. Ajunsă în fața ușii grele, îi veni brusc s-o ia la sănătoasa. Se temea ca nu cumva, deschizând ușa, să se pomenească nas în nas cu sugrumătorul, care i-ar fi sucit pe loc gâtul.

Oare era bine să se încăpățâneze?

Marion strânse din dinți și întredeschise ușa. Sala mare era cufundată în întuneric. Doar un muc de lumânare licărea pe altar. Pe băjbăite, tânăra luă o lampă cu ulei și o aprinse la flacăra care veghea asupra ostiei sfințite închise în caseta ei. Apoi începu să exploreze locul. Sălașul Domnului era pustiu. Călugării dispăruseră, la fel ca la Paragon. Marion trase concluzia că fuseseră aruncați în gol.

Străbătu totuși galeriile cu speranța că va descoperi un supraviețuitor, un călugăr care ar fi putut avea reflexul de a se ascunde. Totuși, nu-și făcea nicio iluzie; acei oameni meniți meditației, izolați de lume, nu erau deloc obișnuiți cu violența. Apariția bruscă și furioasă a ucigașului îi stupefiase. Nu erau instruiți să se apere, iar dacă cineva luase hotărârea să-i omoare, mai mult ca sigur că nu opuseseră rezistență!

Marion se opri la cotul unui coridor, simțind o mare apăsare. Își încordă auzul. Oare asasinul mai era acolo? Aștepta să se arunce în brațele lui?

Tot trăgând cu urechea, credea că surprinde respirații, foșnete ușoare. Reveni grabnic în centrul clădirii. Acolo, cu capul în sus, cu lampa ridicată, examinează galeria superioară: acel mezanin lung se întindea de jur-împrejurul sălii și era locul unde îi fusese interzis să pășească. Biblioteca se afla acolo, la capătul acelor arcade de marmură, unde nișele adăposteau statui prețioase. Citise destul de atent codexul rutelor și cunoștea pe de rost minunile artistice care se aflau la Venzome. Sculpturile o interesau mai mult decât orice altceva. Dorea foarte mult să le pipăie ca să vadă cum fuseseră lucrate. În Asia, în Africa, piatra nu era cioplită ca aici, în regatul Franței. Celelalte rase aveau secrete disprețuite în aparență de cei de aici, dar care confereau lucrurilor o finisare excepțională. Spre deosebire de tatăl ei și de Antonin, Marion era convinsă că era esențial să cunoști bine popoarele numite „barbare”. Realizările maurilor eretici în domeniul miniaturii erau cu adevărat stupefiante și nimeni în Occident nu le ajungea nici până la gleznă!

Emoția artistică domolise teama tinerei Marion. O porni imediat pe scara în spirală care ducea la galeria deschisă. De prea mult timp trăgea cu ochiul la acele minunății din sala comună de la parter, cu capul în sus, încercând să-și strecoare privirea între coloanele mezaninului interzis.

Treptele trosneau sub picioarele ei, stârnind un ecou disproportionat în liniștea clădirii. Marion păși în galerie, aproape ținându-și respirația. Ca o sculptoriță înrăită, întinse mâna într-un prim reflex să mângâie marmura pereților, dar

degetele îi transmisera un mesaj neașteptat. Nu atingea marmură. *Peretele era din lemn.* Lemn pictat, care semăna cu marmura.

Marion respira cu greu. Acum, când se afla la mezanin, își dădu seama că fusese victima unui miraj, un miraj întreținut de lumina proastă și de distanță. Întinse mâna în încercarea de a deschide o ușă, dar ușa aceea era și ea pictată... Nu avea altă existență decât cea conferită de pensula pictorului.

La fel și statuile plasate în nișe. Nu aveau volum. Erau doar niște imagini abil realizate, concepute ca să înșele privirea. O șmecherie înfăptuită prin munca pictorilor. De jos, de la nivelul trapezei, nu erai conștient de înșelătorie, iar obiectele, texturile păreau reale.

Marion merse de-a lungul galeriei. Totul era la fel de fals: draperiile, ușile, sculpturile antice. Nimic nu exista.

Foarte mirată, tânăra încercă să rememoreze cuvintele codexului. Capitolul consacrat descrierii aceluia sălaș erau oare mincinoase de la un capăt la altul sau cel care scrisese fusese și el victima subterfugiului călugărilor?

Știa că pelerinii aveau tendința să înfrumusețeze; exaltarea le deforma amintirile, îi împingea să dea o amploare mult mai mare faptelor și peisajelor.

„Poate că asta s-a întâmplat și aici”, își spuse ea, ca să se liniștească puțin. Călugării voiseră să pară bogați ca să impresioneze pelerinii obosiți și să le insufle, prin etalarea acelor minunății, convingerea că făcuseră o alegere bună. Acele simulacre nu aveau altă funcție decât să redea strălucire unei congregații pe cale de destrămare. Doriseră să se creadă că Ordinul Sfântului Gaudemon era puternic, glorios, pentru liniștirea celor care se îndoiau.

Și martorii fuseseră lăsați să glorifice această bogăție imaginară prin relatări naive colportate prin taverne și în piețele publice.

Poarta... bâiguise Jehan geamgiul, înainte de a fi luat de călugări. Făcea oare aluzie la aceste uși pictate? Încercase să deschidă una dintre ele?

„Era preocupat, își spuse Marion. Observasem că ceva îl tulbura, ceva despre care nu îndrăzneam să vorbească.”

Dar Jehan mai rostise și cuvântul *volume*...

O picătură de ulei fierbinte căzută din fitilul care sfârâia îi arse mâna, aducând-o la realitate. Se orienta, căutând intrarea în bibliotecă. Grăbi pasul, dornică să sfârșească. De data aceasta, ușa era reală și putu să apese pe clanță. Nu-i trebui mult să înțeleagă despre ce era vorba. Pe etajere, cărțile erau din lemn sculptat și pictat. Adevăratele codexuri costau prea mult, așa că fuseseră înlocuite cu niște simulacre cioplite și mânjite cu culoare, în colțurile cele mai întunecoase, cărțile fuseseră pictate chiar pe perete, creându-se aparența înșelătoare a unor teancuri de ceasloave atunci când le priveai de departe.

„Asta văzuse Jehan în timp ce lucra la vitraliu, își spuse Marion. De aceea era atât de întuneric aici. Tot din acest motiv îi impuseseră călugării să repare fereastra din afară. Se temeau să nu le fie dezvăluită înșelătoria.”

Își făcuse tot felul de gânduri, nu exista nicio carte blestemată, niciun pergament demonic. Doar volume false, bucăți de lemn dreptunghiulare pe care fuseseră pictate titluri în latină și scoarțe cu cinci nervuri.

Totul era fals, la fel de false precum accesoriile necesare unei trupe de saltimbanci, care își cărau decorurile din oraș în oraș ca să dea spectacole în piața publică.

O înșelătorie pentru pelerini. Probabil că li se permitea să arunce o privire rapidă în bibliotecă, de la o fereastră, ca să fie convinși că se aflau în pragul unui receptacol de cunoștințe spirituale. Existau alte etajere false și la parter? Probabil.

Luminând cu lampa de jur-împrejur, Marion își dădu seama cât de mult mințea codexul. Chiar și proporțiile sălii de lectură erau false. Fuseseră truate ca să creeze doar aparența și fusese folosit și un panou mare din cupru lustruit pe post de oglindă. Reflexul sporea suprafața locului.

În mod paradoxal, în loc să o liniștească, această dorință de șarlatanie o tulbura și o speria. Nu se spunea că diavolul e regele

minciunii? Iar sălaşul Domnului din Venzome nu era altceva decât o minciună de piatră. O minciună în trei dimensiuni.

Nu întrezărea foarte bine dedesubturile acestei înscenări. Moartea – asasinatul? – tânărului Jehan complica totul.

Simţi nevoia să părăsească rapid biblioteca. Ceaţa intra prin vitraliul spart şi bucata de frânghie atârnată de scripetele ruginit continua să se lovească de faţadă, făcând-o pe Marion să tresară.

Se hotărî se revină la parter, să aducă şi calul înăuntru şi să se baricadeze acolo.

Pe când punea piciorul pe dalele sălii comune, auzi calul nechezând. Era un nechezat de spaimă atât de evident, încât tânăra simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

Nu se mai gândi la nimic şi se repezi la uşă s-o zăvorască. După care puse şi bara de siguranţă. Tremura toată. Corpul ei percepea apropierea ameninţării cu acel instinct de animal pe care îl are orice femeie. *Afară era ceva...* şi acel ceva voia să-i ia viaţa. Auzi scârţâind şareta, calul nechezând. Urmă un adevărat vacarm, ca şi cum cineva zgâlţâia şareta. Acum animalul urla în-continuu de spaimă. Marion şi-l imagina cabrat, bătând aerul cu copitele. Auzi zgomotul înăbuşit pe care îl făcu căzând pe picioarele din faţă. Cineva îl ataca şi încerca să se apere. După scârţâitul roţilor, tânăra înţelese că bidiviul se îndepărta în galop, trăgând şareta după el. Dacă se răsturna la următorul viraj, s-ar fi rostogolit în prăpastie după ea.

Un şoc cumplit zgudui uşa şi Marion nu-şi putu reţine tipătul. Se trase înapoi. Lampa îi tremura în mână şi picăturile de ulei îi frigeau braţul. Se întrebă dacă uşa va rezista asalturilor furioase ale agresorului care lovea scândurile. Apoi se gândi la ferestrele de la parter. Erau destul de mari ca asasinul să poată intra?

Nu, probabil că nu; erau nişte deschizături destul de înguste. Monstrul nu ar fi putut să pătrundă în clădire.

Orele trecură fără ca agresorul să renunţe. Dădea târcoale pe afară, lovind, distrugând obiectele întâlnite în cale cu o furie oarbă. De fiecare dată când trecea prin faţa uşii, o izbea cu o

violență neumană. Marion se ghemuise sub altar și își acoperise urechile. Se temea să nu-și piardă judecata, de spaimă, înainte de răsăritul soarelui. În sfârșit, după o noapte cumplită, cu puțin înainte de ivirea zorilor, monstrul nu-și mai semnală prezența în niciun fel și se reinstală tăcerea.

Tânăra femeie așteptă mult timp. Trebuia totuși să ia o hotărâre, nu putea să stea acolo, să aștepte ca acea creatură demonică să revină la atac în noaptea următoare.

Adunându-și curajul, ridică bara care bloca ușa și descuie ușa. Când ieși, crezu că va muri de spaimă. Un cadavru dezmembrat, plin de noroi, zăcea în fața ei. Brațele smulse fuseseră aruncate pe prag. Spectacolul era cumplit, totuși nu se vedea în jur nici-o urmă de sânge.

Deodată, Marion înțelese că nu se uita la un corp uman, ci la statuia neterminată a Sfântului Gaudemon, statuia căzută din șaretă când calul o luase la goană.

Marion o ocoli, cu inima bătându-i cu putere. Totuși, ceva nu-i dădea pace. Dacă alunecase din șaretă, efigia sfântului martir n-ar fi trebuit să se afle acolo, ci mai curând de cealaltă parte a clădirii.

Tânăra întoarse capul și gemu când descoperi creștăturile adânci din lemnul ușii. Abia atunci înțelese ce se petrecuse cu adevărat.

Statuia... statuia prinsese viață sub efectul unei vrăji. Sărise din șaretă și încercase să intre în clădire. De aceea n-o răniseră copitele calului. Efigia din piatră se învărtise în jurul sălașului, lovind în ușă cu pumnii ei de granit, încercând să-și croiască un drum ca s-o pedepsească pe fata aceea care o umilise dăltuindu-i trăsăturile bărbatului pe care și-l dorea iubit. Da, Sfântul Gaudemon, nemulțumit, insuflase imaginii sale puterea de a se mișca și de a ucide. Și statuia șontăcăise toată noaptea pe picioarele neterminate. Zorii alungaseră vraja, membrele se dislocaseră și reveniseră la adevărata lor natură.

Marion se clătină, cu ochii dilatați de teroare. Mahaut avusese dreptate. De la început. Statuia ucidea. Iar urmele negre

din jurul gâtului victimelor erau amprentele mâinilor sale de granit.

Neputând să mai suporte tensiunea, tânăra o luă la fugă. La prima serpentină, Marion se împiedică de una dintre roțile șaretei. Înnebunit de spaimă, calul luase cotitura cu o viteză prea mare, șareta se răsturnase și îl trăsese după ea în fundul prăpastiei.

XIV

Alerga, așa cum alergase cu o lună în urmă în munți fratele Guillaume, cu mintea răvășită de spaimă și nedumerire. Epuizarea nervoasă, viziunile imposibile, senzația că și ea căzuse într-o capcană pusă la cale de Satan o împingeau la un pas de nebunie. Alerga printre stânci fără o țintă anume. Părăsise totul în urma ei: alimentele și apa, codul rutelor și cuvertura cu care se învelea noaptea, își zdrelea picioarele pe pietre, se lovea la umeri când își pierdea echilibrul și se izbea de pereții stâncoși. În cele din urmă, căzu în genunchi, gâfâind, cu gura uscată. Abia atunci deveni conștientă că alergase toată dimineața și că se rătăcise. Știa că se putea muri ușor în cursul unei nopți, din cauza frigului de la înălțime, dacă nu puteai să-ți găsești un adăpost. Soarele îi încălzea acum pielea, dar lucrurile se vor schimba atunci când se va lăsa întunericul. Peisajul oferea în toate direcțiile o perspectivă lipsită de repere. Pentru cine nu era născut acolo, toate crestele, toate defileurile semănau între ele. Ceața înrăutățea și mai mult lucrurile. Vântul o împingea de ici-colo ca o mare impalpabilă ale cărei valuri succesive asaltau piscurile.

Marion hotărî să urce pe un bloc de piatră ca să se orienteze. Poate va zări în depărtare sanctuarul. Își juli genunchii escaladând stânca. Ajunsă sus, văzu mișcându-se o siluetă. O formă masivă se deplasa într-un ghem de ceață. Era ceva prea mare ca să fie om și se gândi imediat la un urs, deoarece creatura părea acoperită de o blană închisă la culoare. Vântul îi aduse un miros de usuc, neplăcut, și percepse ecoul unei respirații îndepărtate.

Nu era o fantomă, nici o statuie care prinsese viață, ci o ființă vie. Enormă și vie!

Se ghemui în vârful stâncii, sperând că ceața o va ascunde și că vântul va bate în altă direcție, ducând mirosul ei departe de animal.

Auzi zgomotul unei surpări de pietre, apoi, brusc, creatura apăru în plină lumină. Era un gigant cu pieptul incredibil de

dezvoltat și ale cărui brațe atingeau pământul. O creatură de o urâtenie înspăimântătoare, cu o fizionomie turtită, pielea neagră și plină de păr. Mormăia cu o voce înăbușită, legănându-se de pe un picior pe altul, fixând-o pe tânăra femeie cu ochi mici și negri.

Un demon? Un demon ivit din iad?

Un gigant? Un căpcăun?

La asta se gândise fratele Guillaume zărindu-l, dar Marion își aminti că întrezărise un animal asemănător într-o baracă de bălci, când saltimbancii se opriseră în oraș, cu un an în urmă.

Chestia asta avea un nume, se numea, *maimuță*. Da, se spunea că seniorii cereau să le fie aduse de dincolo de mări și țări ca să-și facă menajerii, unde duceau doamnele drăguțe și se amuzau de țipetele lor speriate.

Aceasta era mult mai mare; probabil că făcea parte dintr-o rasă superioară. În orice caz, era mai înaltă decât un om, dar, ca și el, avea mâinile cu cinci degete, scurte și puternice – mâini de sugrumător.

„Asta e asasinul, își spuse Marion, cuprinsă de spaimă. A sugrumat oile, păstorii și inchizitorii. Tot el a aruncat călugării în prăpastie.”

Ce căuta acel animal de pe țărmurile africane acolo, în munții Franței?

Tânăra femeie se ghemui și mai mult, sperând să nu fie văzută, dar era absurd. Monstrul o văzuse deja. Adulmeca, prost dispus, hotărât să fie violent.

Mârâi, se apucă să strângă pietre și să le arunce cu o putere prodigioasă în direcția stâncii.

„Dumnezeule mare! își spuse Marion. El dădea târcoale sălașului noaptea trecută. A furat statuia Sfântului Gaudemon din șaretă și a lovit cu ea ușa, sperând s-o spargă. Am crezut într-o vrajă, dar am fost atacată de o maimuță.”

Animalul începuse să se învâртеască în jurul stâncii, ezitând să urce. Marion ar fi vrut să-l sperie, să-l bombardeze cu pietre, dar nu găsi niciuna. Simțea că animalul va porni curând la asalt. Deocamdată, se lovea cu pumnii în piept, ca și cum ar fi vrut să-și spargă cutia toracică.

Această demonstrație de furie era cu adevărat înspăimântătoare, iar tânăra își dădu seama că urina fără să se poată reține. Se temea să nu-și piardă cunoștința și să se rostogolească de pe stâncă, aterizând astfel în brațele maimuței.

Animalul începu să escaladeze stâncă. Înainta cu prudență, dar toate mișcările dovedeau o agilitate incredibilă. Ca și cum acea grămadă de mușchi nu ar fi avut nicio greutate. Marion vedea cu groază micșorându-se distanța dintre ea și monstru. Nu era în stare să imagineze vreo strategie. Mârâielile o paralizau.

Deodată, după un vârf stâncos, îl văzu pe Malestrazza. Avea în mână un arc cu o săgeată și observa cu atenție scena, ezitând parcă să tragă.

„Bate vântul, își spuse Marion. Îi e teamă să nu mă nimerească pe mine.”

Apoi se întrebă dacă nu cumva, în realitate, voia să cruțe monstrul.

Poate că avea pică pe ea pentru că scosese maimuța din ascunzătoare! Poate că acel animal valora mai mult pentru el decât o cioplitoare de piatră prea curioasă! Era supărat pe Marion că provocase o astfel de situație, o situație care îl obliga pe el, Malestrazza, să sacrifice monstrul din munți.

Preț de câteva secunde, Marion crezu că nu va trage și va prefera să lase maimuța s-o sugrume. Apoi trase coarda armei spre piept, încordă arcul din lemn de tisă și dădu drumul săgeții. Animalul percepu șuietul slab, se întoarse și primi săgeata drept în inimă. Se cabra, unghiile lui zgâriară piatra cu un scrâșnet insuportabil, apoi se rostogoli pe spate, provocând o avalanșă de pietre.

Malestrazza pusese deja în arc a doua săgeată. Ieși din ascunzătoare cu un pas prudent. Se vedea după fața lui că era într-o dispoziție proastă. De data asta, Marion nu se mai îndoi că bărbatul regreta că fusese nevoit să ucidă animalul. Ajuns la cincisprezece pași de animal, trase în el și a doua săgeată. Monstrul nu făcu nicio mișcare; prima săgeată fusese de ajuns.

Marion rămăsese ținută locului. Groaza îi epuizase întreaga energie. Se murdărise și putea a urină. Rușinea îi alungă stupoarea.

— Ce mai aștepți? De ce nu cobori? bombăni călăuza. Vrei să-ți aduc o scară?

Fără să-i acorde vreo atenție, bărbatul examina maimuța, lovind-o cu piciorul. Tânăra femeie se lăsă să alunece de pe stâncă, julindu-și pielea de pe șale. Când să deschidă gura, un grup de oameni se ivi din labirintul de piatră. În fruntea lor se afla fratele Gilbert, care o împinsese să se spovedească public. Nu purta rasa de călugăr, ci niște haine obișnuite. Printre cei care îl urmau, Marion recunoscă câțiva călugări întrezăriți în diferitele sălașuri unde se opriseră pelerinii. Îl identifică îndeosebi pe economul de la Paragon. Ce căutau acolo? Animalul nu-i aruncase în prăpastie? Instinctul îi șopti că erau prezenți și călugării de la Venzome.

— Puneți mâna pe ea! răsună vocea lui Mazolas de Caradoz, starețul de la Venzome. Ne-a făcut destule necazuri.

Mai înainte ca tânăra femeie să fi avut timp să schițeze vreun gest, foștii călugări se năpustiră asupra ei s-o lege. Marion nu avea putere să se apere. Mazolas de Caradoz se apropie de maimuța și dădu din cap cu supărare.

— Tare păcat, mormăi el. Un animal care ne-a costat mult. La ce va mai folosi acum femela? Știi bine că stăpânul nostru vrea doar cupluri. Chiar era nevoie s-o ucizi ca s-o salvezi pe fata asta de nimic? Ar fi trebuit să lași maimuța s-o strângă de gât. Animalul era mai important. Am fi putut să-l prindem.

— De o lună de zile încercați degeaba! replică tăios Males-trazza. De când și-a rupt cușca, bântuie întreg ținutul. A făcut praf toate preținsele voastre capcane. E un miracol că n-a reușit să ne asasineze. Atrăsese deja asupra noastră atenția inchizitorilor; lucrurile nu mai puteau continua astfel. Mai devreme sau mai târziu, ar fi coborât în vale și autoritățile ar fi ordonat vânarea ei. Nici eu și nici voi n-am fi avut interesul ca armata să treacă prin sită locurile astea, *nu-i așa?*

Caradoz lăsă capul în jos. Înainte de a se îndepărta, se aplecă să mângâie blana maimuței, ca și cum ar fi regretat că abandona un astfel de monstru fără să-i ofere un mormânt.

— Totuși, mormăi el. Fără mascul, nu mai există cuplu. Stăpânul va fi nemulțumit. Ținea la gorilele astea.

Malestrazza dădu din umeri. „Călugării” o traseră după ei pe Marion fără menajamente. Își pierduseră masca de amabilitate și se comportau ca niște soldațoi. Într-o scobitură de stâncă, pelerinii așteptau, ghemuiți, toți legați cu lanțuri de gât, asemenea prizonierilor de război. Mahaut și Constance de Hurault se aflau și ele acolo, precum și toți cei care îl urmaseră pe Malestrazza după ce plecase de la Paragon. Marion se prăbuși la pământ alături de ei, fără să mai înțeleagă nimic. Grasa Mahaut arăta jalnic. Constance părea resemnată.

Profitând că bărbații se întorceau la Mazolas de Caradoz, Marion se târî spre cele două femei.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea în șoaptă. Ce fac călugării? De ce se comportă în felul ăsta?

— Biata de tine! murmură Constance. Cred că am căzut într-o capcană. Această călăuză este o canalie. Presupun că intenționează să ne vândă barbarilor. Celălalt versant al acestei creste coboară în pantă lină spre mare. Acolo ne duc. Corăbiile maurilor ne vor aștepta într-un golfuleț și ne vor urca la bord ca să fim vânduți.

„Iată de ce dispar pelerinii, își spuse Marion. La jumătatea drumului, sunt predați negustorilor de sclavi. De aceea îi alegea Malestrazza pe cei mai rezistenți. Voia să supraviețuiască drumului peste mare.”

Se chinui să se așeze în fund. Mahaut plângea încetișor. La crimile lăsaseră urme albe în praful care îi acoperea obraji. Mai jos, pe cărare, Marion zări o aliniere ciudată de măgari care trăgeau niște cuști așezate pe șarete. În acele cuști se aflau animale ciudate pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Ce au acolo? o întrebă ea pe baroană.

— Probabil animale de menajerie, răspunse Constance, oftând. Sunt acum la modă. Fiecare senior vrea să se

mândrească în fața altora că are o grădină plină cu animale aduse de departe, necunoscute la noi. După câte am înțeles, câteva cuști s-au răsturnat la trecerea unui defileu. Barele s-au rupt și unele animale au fugit. Maimuța care era gata să te omoare făcea parte dintre ele.

Marion dădu din cap. De acolo provenea licornul. Un convoi... Un convoi de animale sălbatice, ca acelea care puteau fi văzute uneori la bălciuri.

„Totuși, ceva nu se potrivește, își spuse ea. Aceste animale provin din Orient. De ce le-ar duce în Franța dacă scopul acestei mașinațiuni este să ne transporte cu corabia la Alger? Ar fi fost mai simplu să le lase acolo.”

Ilogic.

— Totul s-a petrecut foarte repede, continuă Constance de Hurault. În noaptea care a urmat plecării noastre de la Venzome, Malestrazza ne-a obligat să stăm sub cerul liber. Când abia adormisem, falșii călugări s-au năpustit asupra noastră să ne lege.

— Așadar, toți sunt complici? întrebă Marion, mirată. Toți călugării din toate sălașurile?

— Cred că doar ăștia, murmură baroana, arătând cu bărbia spre grupul de bărbați. Am avut permanent de-a face cu aceleași persoane, de la un adăpost la altul. Nu înțelegi? Se deplasau pe măsură ce înaintam. Îndată ce părăseam un sălaș, plecau și ei de acolo și se repezeau pe o scurtătură spre următorul, unde trebuia să ne oprim. De aceea ne impunea Malestrazza atâtea ocolișuri, nopțile petrecute afară, ca să le dea timp să se instaleze în acele locuri, să se deghizeze și să joace teatru.

— *Mereu aceiași?* băigui Marion.

— Da, de aceea, la urmă, nu-și mai dădeau cagulele jos și nu mai vorbeau. Ar fi riscat să fie descoperiți. Sunt doar câțiva, așa că au fost nevoiți să fie vicleni și să joace toate rolurile. Ciobanii cocoșați de la prima oprire erau tot ei. Se deplasează rapid și știu să se deghizeze de minune.

— Dar de ce?

— Habar n-am. Un lucru e însă sigur: vor să ne facă să credem că mergem pe drumul oficial al pelerinajului. Nu știu ce au

făcut cu adevărații călugări. Pentru că au fost nevoiți să scape de ei ca să pună stăpânire pe sălașurile Domnului, nu?

Marion se gândi la bizareriile de la Venzome, la galeria pictată în așa fel încât să înșele ochiul, la cărțile din lemn... În minte îi veni o altă explicație.

— Ne-au tras pe sfoară, spuse ea cu un glas șuierat. Nu ne-am oprit niciodată în adevăratele sălașuri ale Domnului descrise de codexul drumurilor.

— Cum așa?

— Încă de la început, ne-am îndepărtat de drumul principal, dacă îți amintești, sub pretext că trebuie să suferim și să merităm binefacerile Sfântului Gaudemon. În realitate, Malestrazza făcea tot ce-i stătea în putință ca să ne facă să pierdem simțul orientării. Oboseala l-a ajutat. Când ne punea să coborâm, la venirea serii, spre drumul consacrat ca să ne odihnim la adăpostul sălașurilor Domnului, el ne ducea în realitate spre alte clădiri, construite după imaginea adevăratelor refugii. Niște dubluri! Copii aproximative! Tot timpul ne-am îndepărtat de drumul principal al pelerinajului. Niciun moment nu am pășit în direcția sanctuarului Sfântului Gaudemon. Probabil că am mers în direcția opusă. Itinerarul pe care am fost călăuziți este o amăgire, un miraj. Sălașurile Domnului erau false sălașuri, călugării, falși călugări grimați ca să semene cu cei descriși în codexul drumurilor.

Se înfierbânta, iar Constance o imploră să vorbească mai încet.

„Da, așa s-au petrecut lucrurile, își spuse ea. De aceea găseam sălașurile pustii când mă întorceam din drum. Călugării nu fuseseră uciși, ci pur și simplu plecaseră în grabă, uitând să stingă lumânările. Am crezut că fuseseră aruncați în prăpastie, în timp ce ei se lăsaseră probabil să alunece de sus ca să ajungă la o cărare pe care nu o puteam vedea din locul în care mă aflam. Ceața m-a derutat. Am văzut o prăpastie acolo unde, în realitate, șerpuia o cornișă...”

Marion încerca să se adapteze noii situații. Evenimentele căpătaseră o turnură neprevăzută și ar fi vrut să ghicească ce

urma să li se întâmple. Mahaut suspina într-un colț, cu fața buhăită de plâns. Constance de Hurault își păstra aerul demn și distant, ca de obicei.

— Nu pari deloc îngrijorată, îi spuse Marion. Oare de ce?

— O, e simplu! răspunse baroana. Mi-am spus că nu puteam visa o pedeapsă mai potrivită. Suferințele pelerinajului erau prea mici pentru mine, trebuia să ispășesc într-un fel mult mai aspru. A fi vândută ca sclavă este probabil cea mai frumoasă pedeapsă pe care și-o poate imagina o nobilă obișnuită să trăiască înconjurată de servitoare.

Marion dădu din umeri. Nu avea deloc chef să capituleze. Drumul era lung până la mare și trebuia neapărat să găsească ocazia să scape.

„Călugării” pusese răcapăt discuțiilor și formară din nou coloana. Li se ceru prizonierilor să se ridice. Marion își ocupă și ea locul în șir. Îi pusese la gât un inel din fier, legat cu un lanț, la fel cum avea Constance. Trebuia să-ți potrivești cu grijă pasul după cel al vecinilor, dacă voiai să nu te pomenesti strânsă de gât de cercul de metal. Când unul cădea, îi trăgea și pe ceilalți după el. Puteai foarte ușor să-ți rupi gâtul în felul ăsta sau să fii tăiat la gât de inel.

Catării trăgeau cuștile, provocând spaima și furia animalelor închise în spatele gratiilor. Uneori, una dintre fiare scotea laba afară, încercând să-l zgârie pe călugărul care conducea atelajul. Marion se întreba dacă această mascaradă avea un sens sau căzuse în mâinile unei bande de nebuni!

„Am fost o proastă, își spunea ea. Ar fi trebuit să bănuiesc ceva când Denunzio a vorbit despre drumuri care se deplasau în timpul nopții. Sălaşuri ale Domnului care își schimbau locul... Sesizase anomalii ale itinerarului. Intuise că drumul pe care mergeam nu era cel bun, chiar dacă prezența sălaşurilor părea să dovedească contrariul.”

Ceața persistentă favorizase din plin înșelătoria, împiedicându-i pe pelerini să-și fixeze repere.

„Oricum, își spuse ea, toți eram prea epuizați ca să ne permitem să fim bănuitori. L-am urmat pe Malestrazza ca oile.”

Prezența falselor sălașuri liniștise pe toată lumea. Dacă erau acolo, la fiecare oprire, însemna că nu se abătuseră de la drumul bun. Marion, deși consultase deseori codexul rutelor, se lăsase și ea înșelată de acele decoruri aproximative. Suspiciunea ei apăruse abia la Venzome, odată cu galeria interzisă.

„Acesta era motivul pentru care vitraliul adus de tânărul Jehan nu intra în cadrul ferestrei! înțelese ea. Construind acea replică a adevăratului lăcaș, călugării au fost constrânși să reducă proporțiile. Falsa fereastră era, așadar, mai îngustă decât cea adevărată!”

Oare din acest motiv fusese împins în gol ucenicul? Pentru că descoperise înșelătoria? Probabil.

„Făcuse poate greșeala să-l informeze pe Mazolas de Caradoz că dimensiunile nu corespundeau schiței, își spuse Marion. Sau a trecut peste pervazul ferestrei ca să examineze biblioteca mai de aproape și a constatat că totul era fals, chiar și perspectivele.”

Oricum, starețul considerase că era prea periculos ca să-l lase în viață și tăiase frânghia care susținea nacela îndată ce tânărul își reluase lucrul.

Exploră peisajul cu privirea. Unde se aflau? Probabil că foarte departe de adevăratul drum care ducea la sanctuarul Sfântului Gaudemon. Nimeni nu-i va căuta într-un astfel de loc. În felul acesta dispăreau pelerinii. Malestrazza era totuși destul de viclean ca să nu predea barbarilor toate grupurile călăuzite de el. De cele mai multe ori, își făcea cu scrupulozitate treaba de ghid și nu se îndepărta deloc de drumul principal. Dar, alteori, când primea o comandă de la mauri, deturna un grup de pelerini aleși cu grijă și îi ducea la negustorii de sclavi. Prin urmare, proporția celor dispăruți nu era mare în comparație cu sutele de pelerini călăuziți de el anual până la sanctuarul Sfântului Gaudemon și care, în caz de necesitate, puteau să susțină onestitatea ghidului. Câți „pierdea”? Cinci la sută? Era acceptabil, ținând cont de greutatea drumului și de pericolele unei astfel de călătorii. Nimeni nu putea să-i reproșeze mare lucru.

Din cauza acestei perfidii, Yolande nu se mai întorsese niciodată acasă... Fusese vândută unui nobil african. De doi ani, era prizonieră într-un harem pierdut în mijlocul nisipurilor. Marion auzise că maurii erau înnebuniți după femeile blonde cu ochi albaștri. Va avea și ea aceeași soartă. Nu va mai vedea niciodată regatul Franței.

Se opriă pe culmea unei trecători, deoarece catării dădeau semne de neliniște. Animalelor din cuști le era frig. Se înfiorau, privind speriate în jur. Mazolas de Caradoz dădu ordin să fie acoperite cuștile cu o pânză groasă, ca animalele să nu se îmbolnăvească. Părea mai preocupat de sănătatea lor decât de cea a oamenilor. Marion profită ca să smulgă fâșii din rochie și să le pună între gât și fierul inelului care îi rănea gâtul. Caradoz se apropie de captivi și le spuse:

— Înțeleg ce simțiți – teamă, îngrijorare. Dar greșiți. Nu vrem să vă facem niciun rău. În realitate, deși nu vă dați seama, suntem salvatorii voștri. Da, repet, v-am salvat viața. Vă amenința moartea. O moarte cumplită, îngrozitoare. Veți supraviețui datorită nouă. Veți face parte dintre aleși. Dacă vă veți arăta demni de încrederea noastră, dacă vă veți strădui să fiți merituoși, veți intra în legiunea supraviețuitorilor. Nu ne considerați dușmani. Peste puțin timp, va cădea perdeaua de pe ochi și veți înțelege. Deocamdată, nu pot să vă spun mai mult. Nu se cade ca eu să vă dezvălui destinele lumii. O va face stăpânul nostru. Aveți încredere. Sunteți pe drumul cel bun. Fiți mândri că ați fost aleși.

Captivii se priviră uimiți. Omul acela era cumva nebun? Te puneă în lanțuri, te mânia ca pe sclavi și te implora să-i mulțumești?

Marion nu se miră deloc. Știa că ereziile erau foarte răspândite. Masacrul catarilor din Languedoc îi obligase pe schismatici să intre în clandestinitate. Culte misterioase înfloreau ici și colo, biserici inspirate de religii orientale. Isis, Mithra... idoli cărora nu li se cunoșteau prea bine pretențiile și cutumele.

După ce Mazolas de Caradoz coborî de pe stîncă, „călugării” trecură printre prizonieri ca să le împartă hrană. Renunțaseră la comportamentul de soldățoi și zâmbeau blajin, îndemnându-i pe toți să se însenineze la față. Marion îl văzu cu surprindere pe Malestrazza apropiindu-se de ea. Puse un genunchi în pământ și îi întinse o cutie din corn care conținea o pomadă.

— Unge-te cu ea pe gât, o să-ți aline iritația, îi spuse el.

Tânăra femeie vru să-i mulțumească, dar se abținu. Luă puțină alifie, își masă gâtul, apoi întinse cutia baroanei, care, fără s-o folosească, o trecu mai departe grăsanei Mahaut.

— A, uitasem! exclamă el, zâmbind. Uitasem că prietena noastră baroana nu vrea să fie scutită de nicio suferință.

Apoi se întoarse spre Marion, adresându-se ei ca și cum ceilalți nu existau, ceea ce o puse pe tânăra femeie într-o poziție foarte jenantă. Nu-i plăcea să fie o interlocutoare privilegiată. Toate privirile se îndreptaseră spre ea. Curând aveau să creadă toți că îi va urma grăsanei Mahaut în așternutul frumosului ghid. O vor disprețui că obținea astfel mici favoruri ca să-și ușureze condiția de prizonieră.

— Am crezut de mai multe ori că ai înțeles totul, spuse Malestrazza. Aveai o privire prea iscoditoare. Și, apoi, consultai mereu codexul rutelor. Îmi tot spuneam că ai remarcat ceva.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— N-am vrut să te iau cu mine. Mazolas a insistat. Știam că ești o iscoadă a congregației, dar îndepărtarea ta ar fi atras atenția asupra noastră.

— De ce ați ales pelerinii Sfântului Gaudemon? întrebă Marion.

Malestrazza dădu din umeri.

— Dintr-un motiv simplu, răspunse el. Din cauza cagulelor pe care le poartă călugării din ordin. Ele reprezentau pentru noi un accesoriu comod. Nu suntem mulți și le permite fraților să joace mai multe roluri fără a risca să fie descoperiți. Încercăm să reproducem cât mai mult posibil ceea ce se întâmplă în adevăratele sălașuri ale Domnului. Dacă un stareț e destul de

celebru pentru ca efigia lui să apară în codex, îl grimăm pe unul de-al nostru astfel încât să-i semene. Ai înțeles toate astea.

— Da, răspunse Marion. Dar la Venzome ați făcut o greșeală. Mărimea ferestrei.

— Adevărat, recunosc Malestrazza. Venzome e punctul nostru slab. Schitul e prea bogat, nu aveam mijloace să construim unul la fel. A trebuit să recurgem la trucuri, să reducem din dimensiuni, să apelăm la iluziile picturii. Când o furtună a spart vitraliul mare de la adevăratul sălaș, a trebuit să-l spargem și noi pe cel al copiei. Mai ales când am aflat că un meșter s-a alăturat coloanei ca să-l repare. Ca și în cazul tău, îndepărtarea lui din grup ar fi părut suspectă. Trebuia să-l lăsăm să vină.

— Dar l-ați asasinat! izbucni tânăra femeie.

— Nu eu, o corectă cu blândețe Malestrazza. Mazolas. Eu nu ucid pe nimeni, mă limitez să-i călăuzesc pe aleși. Sunt un salvator. Și apoi, asta nu are importanță. Peste câțva timp, milioane de oameni vor muri. Așa că unul în plus sau în minus...

— Și maimuța, licornul? întrebă Marion. Ce voiati să faceți cu ei?

— Vei afla curând, răspunse Malestrazza. Totuși, licornul era fals. Era doar o iapă tânără pe fruntea căreia fusese fixat un corn de narval. Traficantul care ne-a vândut-o a încercat să ne înșele.

— Cine l-a ucis pe Andresis?

— Călugării lui Mazolas. Arcașul i-a surprins în momentul în care capturau animalul. Au rămas în mână cu cornul fals. Au acționat fără să gândească, deoarece s-au crezut descoperiți și nu voiau să lase martori în viață. L-au înjunghiat pe Andresis cu cornul fals, care s-a rupt. Asta a fost tot. Animalele scăpate ne-au făcut mari necazuri. Mai ales gorila. Singurătatea o înnebunea, distrugea tot ce întâlnea în cale. Ea ți-a speriat calul când vântul i-a adus mirosul până în tabăra noastră.

Malestrazza îl văzu pe Mazolas de Caradoz privind spre el și se ridică în picioare.

— Ai încredere, mai spuse el înainte de a se îndepărta. La capătul drumului te aşteaptă salvarea. Ți se oferă astfel o mare şansă. Mulți ți-ar dori locul.

Starețul dădu semnalul de plecare și porniră la drum. Marion observă că nu coborau spre mare, ci urcau mai departe spre culme. Ipoteza barbarilor părea acum mai puțin credibilă. Dacă nu aveau de gând să-i vândă ca sclavi, de ce îi duceau atât de departe?

Cu cât înaintau, cu atât temperatura era mai scăzută. Tânăra femeie zărea, prin ceață, zăpadă pe versanți.

„Curând vom intra până la glezne, spuse ea. Nebunii ăștia ne vor face să murim de frig.”

Era o cu totul altă lume, căreia Marion nici măcar nu-i bănuise vreodată existența. Un peisaj a cărui frumusețe era egalată doar de ostilitatea lui. Zăpada împodobeă totul cu un înveliș ireal. Muchiile, ieșindurile, crestele, toate asperitățile drumului dispăreau dintr-odată sub un strat moale care te îndemna să te culci pe el, să te ghemuiești în acel cuib alb. Din păcate, nu le trebuiră mult timp ca să-și dea seama că acea frumusețe „mușca” picioarele, că vântul rece le pătrundea până la oase. Era o frumusețe mortală, care nu admitea prezența omului și se străduia să-l ucidă dacă făcea greșeala să intre pe teritoriul ei.

Deodată, tânăra femeie crezu că își pierde mințile. În fața ei, între două creste stâncoase, zări o corabie... O cocă mare din lemn, o epavă eșuată în piscul lumii, ca și cum potopul o împinsese acolo, peste vechi recife care, de-a lungul secolelor, după retragerea apelor, se preschimbaseră în munți. Marion se frecă bine la ochi, dar halucinația persistă. În spatele ei auzi strigăte de stupoare. Atunci se linișți. Asta însemna că și ceilalți zăriseră spectacolul acela ciudat.

Preț de câteva minute, Marion nu mai simți frigul. Curiozitatea și uimirea făcură să dispară totul în jurul ei. Totul, în afară de corabia eșuată, înfiptă în pisc. Era oare cu puțință ca într-o zi, în timpuri îndepărtate, nivelul mării să fi urcat la o astfel de înălțime? Să fi fost Arca lui Noe?

Începu să clănțâne din dinți, cuprinsă de o spaimă mistică. Arca domina prăpastia, prinsă între două creste, înfruntând vântul și zăpada care intrau prin coca spartă. Sub chilă se deschideau hăurile care formau valea. Să fi fost oare corabia grație căreia omenirea, fauna și flora supraviețuiseră potopului? Tânăra femeie înainta, cu ochii mijiti, scrutând carcasa prin vârtejul de fulgi. Și-i imagina pe supraviețuitorii dezastrului părăsind lent flancurile epavei ca să ajungă în vale după retragerea apelor. Îi vedea ieșind perechi și...

Brusc, în minte îi veniră vorbele rostite de Mazolas de Caradoz. Ce spusese, uitându-se la cadavrul gorilei? „Știi foarte bine că stăpânul vrea doar perechi...” Da! Asta spusese. Deveni atunci conștientă că animalele transportate de caravană erau toate câte două.

„Dumnezeule mare! își spuse ea. Nu te uiți la epava unei arce, ci *e o arcă în construcție!* Nu-i terminată, de aceea are găuri în cocă.”

Sigur că da! Mazolas de Caradoz și complicii lui construiau în munți, fără știrea cuiva, o altă Arcă a lui Noe, o replică, în așteptarea unui nou potop. O umpleau cu bărbați, femei și animale, așa cum făcuse ilustrul lor predecesor. De aceea avea grijă ca animalele să fie perechi: trebuiau să se reproducă și să repopuleze pământul după retragerea apei.

Pe măsură ce coloana se apropia de pisc, devenea evident faptul că nava nu era eșuată, ci fixată în centrul unei rețele de schele și propte. În pofida fulgilor de zăpadă, oamenii lucrau la șarpantă, înfodoliți în piei de capră, legați cu frânghii ca să nu cadă în gol. Era un șantier incomod, periculos, pe care o avalanșă putea să-l măture în orice moment.

Dimensiunile corăbiei păreau considerabile. Un astfel de plan făcuse probabil tăietorii de lemne să pună la pământ multe păduri.

Furtuna se întetea și Marion se văzu obligată să lase capul în jos. Tremura în vântul rece și nu putea să-și oprească dinții din clănțănit.

Îi împinseră spre ceea ce ei i se păru o grotă, dar se dovedi a fi o casă fără ferestre, acoperită de zăpadă. Adăpostul era format dintr-o imensă sală comună, împărțită în sectoare prin pânze prinse pe șasiuri. Acolo domnea o căldură apăsătoare din cauza mirosului de jeg. Trei țarcuri fuseseră amenajate pentru capre, catări, precum și vreo șase vaci. Absența unor deschizături spre exterior menținea o căldură constantă. Marion își aminti că vikingii procedau în acest fel: puneau pământ peste acoperișul

locuinței lor și lăsau să crească iarba, astfel că, de departe, dușmanul nu putea s-o repereze.

Îi păru atât de bine că se putea încălzi, încât uită repede de miros. Călugării, redeveniți amabili, scoaseră lanțurile prizonierilor. Cărbuni de pământ ardeau într-o sobă mare aflată în centru. Pelerinii se înghesuiră în jurul ei. Când ajunseră aproape de flăcări, călugării le împărțiră o supă și pâine. Marion examina locul. Paturi de scândură suprapuse se înălțau lângă perete, ca niște schele. Peste scânduri fuseseră puse saltele pline cu iarbă uscată. Paravane din pânză despărteau sectorul bărbaților de cel al femeilor. Tavanul era foarte jos și lumina era puțină. Cei care dormeau când captivii își făcuseră intrarea se ridicaseră și stăteau pe marginea cușetelor, cu picioarele atârinate în gol.

După ce consideră că pelerinii își reveniseră îndeajuns, Mazolas de Caradoz le spuse:

— Aici nu purtați lanțuri. Niciodată nu veți mai fi legați. E timpul să spunem lucrurilor pe nume. Nu sunteți prizonierii noștri. Obligându-vă să veniți până aici, v-am salvat viața. Rezistând încercărilor prin care Malestrazza, recrutorul nostru, v-a forțat să treceți, ați dovedit că aveți tăria supraviețuitorilor. Ați câștigat dreptul de a fi printre noi și, poate, să faceți parte din echipajul nostru.

— Corabia! strigă cineva. La ce folosește? Ce mai e și drăcia asta?

Mazolas ridică mâinile, cerând să se facă liniște.

— Nu e vorba de nici-o drăcie, răspunse el. Unii dintre voi cred că au înțeles deja: construim o arcă, pregătindu-ne astfel pentru următorul potop. În cer au apărut semne care anunță catastrofa iminentă. Stăpânul nostru al tuturor, Noctus, a fost anunțat în vis despre acest pericol care va costa viața a două treimi din omenire. Datorită lui, câțiva vor supraviețui, și vă veți număra printre ei dacă veți lucra cu sârg la construirea corăbiei. Vi se oferă o șansă nesperată. Jos, văile vor fi acoperite, și câmpiile, și colinele joase. Grație viselor stăpânului nostru, am putut stabili la ce altitudine să construim cu precizie arca. Pentru că

fluviile vor ieși din matcă, și oceanele la fel. Va ploua luni în șir, până când toate apele amestecate vor urca atât cât să atingă chila navei. Atunci, arca va începe să plutească singură, permițând aleșilor să supraviețuiască.

Acum murmura, privind fix un spectacol invizibil care îl umplea de beatitudine. Ingenuncheați lângă foc, pelerinii îl ascultau cu ochii holbați, în timp ce hainele, uscându-se, emanau vapori urât mirositori.

— Nu vom reține pe nimeni cu forța, continuă Mazolas. Cei care vor refuza să fie salvați vor putea să plece liberi în ajunul potopului. Nu-i voi împiedica să ajungă în vale ca să se înece, dacă asta doresc. Dar vă cer să vă gândiți bine înainte de a lua această hotărâre. Pericolul e aproape. Noctus însuși vă va explica. Nu veți avea o a doua șansă. Această zăpadă care cade afară anunță aversele diluviene ce vor veni. Va ploua atât de mult, încât peștii vor ieși din râuri ca să înoate în aer fără a fi incomodați. Oamenii se vor îneca pe ulițele satelor, tot deschizând zadarnic gura să respire. Nivelul fluviilor va crește continuu, puțurile, izvoarele, bălțile vor clocoti; cea mai mică băltoacă va deveni ocean.

Mazolas continuă astfel un lung moment, când ridicând glasul, când vorbind în șoaptă. Fiind un bun orator, pelerinii s-au lăsat seduși de viziunile lui. În semiobscuritatea casei fără ferestre, evocările sale căpătau un relief impresionant care îi făcea pe cei mai puțin creduli să-și facă semnul crucii sau să-și ascundă fața în mâini. Călugării, care probabil că auziseră aceste profeții de mii de ori, dădeau din cap ascultându-l. Chiar și Mahaut părea impresionată de revelație; cu mâinile împreunate la piept, grăsansa mormăia rugăciuni interminabile.

Mazolas de Caradoz se trezi în cele din urmă din transă. Era tras la față din cauza oboselii.

— Odihniți-vă, le spuse el. Măine voi face repartizarea sarcinilor. Timpul ne zorește și arca nu e încă gata. Mâncați, dormiți; din zori se așteaptă mult de la voi.

Schiță o binecuvântare rapidă și ieși, urmat de călugări. Se lăsă tăcerea; nimeni nu îndrăznea să vorbească primul. În

sfârșit, un bărbat cu barbă și părul grizonant se lăsă să alunece de pe patul de scânduri. Numele lui era Matthieu și era dulgher de corăbii. Se afla acolo de trei ani, și el victimă a capcanelor pelerinajului trucat. Atunci începură întrebările, stârnind o zarvă căreia meșteșugarul îi puse capăt ridicând pumnul.

— O să vă spun ce le-am spus tuturor celor care sosesc, zise el. Munca e grea. Trebuie să coborâți pe pante ca să doborâți copacii, apoi să urcați trunchiurile până aici. E periculos, epuizant. Se produc multe accidente. De aceea au nevoie în permanență de muncitori noi. Apoi, se taie scândurile și se trece la cocă. Acolo trebuie să lucrezi atârând în gol, pe schele care se clatină. Un pas greșit și cazi în prăpastie. Unii reușesc, alții, nu. Asta e munca pe care o fac bărbații. Femeile se vor ocupa de animale, deoarece menajeria e instalată în interiorul corăbiei, la nivelul punții a doua, în boxe și cuști. Și asta e periculos. Cele mai multe animale sunt sălbatice, nu suportă să fie închise și lovesc ușor cu laba. Și așa, te trezești ușor că-ți smulg un braț.

Vorbea cu ochii în jos, cu un arțag înăbușit, pe care se străduia să-l ascundă.

— Nu sunt călugăr, mormăi el. Așa că nu știu ce să spun despre pretinsul potop care ne paște. Aici, unii cred, alții nu cred. Ni se tot spune că suntem viitorii supraviețuitori ai lumii înghițite de ape, dar, până atunci, mulți vor muri înainte de a urca pe afurisita asta de corabie.

— Nu huli! strigă o femeie grasă, legată la cap cu un batic cenușiu. Eu am încredere, știu că Noctus ne va salva pe toți.

Răsunară și alte voci, aprobând intervenția femeii. Dulgherul dădu din umeri. Avea mâinile noduroase, pline de cicatrice, și unghiile mai groase decât ghearele unui urs.

— E adevărat că ne vor lăsa să plecăm dacă nu vrem să urcăm în arcă? întrebă Constance de Hurault.

— Poate, dacă mai sunteți în viață în acel moment, răspunse Matthieu, oftând. Nu trebuie să-ți faci iluzii, domniță. Fără călăuză, e aproape imposibil să găsești drumul spre vale. După ce zăpada acoperă totul, cărările dispar și te învârti în loc. Cei care au încercat să fugă au murit de frig sau au fost măturați de

o avalanșă. Și mai sunt și crevasele, urșii, lupii. Călugării n-au nevoie să pună santinele, animalele sălbatice sunt la fel de eficace. Le veți auzi zgâriind ușa, noaptea, când sunt atrase de mirosul hranei.

— Nu-l asculta, interveni din nou femeia. E un laș, un necredincios. Dacă n-am fi avut nevoie de priceperea lui, de mult l-ar fi trimis Noctus acolo de unde a venit!

Drept răspuns, dulgherul scuipă în foc.

— Și încă ceva, mormăi el. După cum ați putut să vă dați seama, bărbații și femeile dorm aici, unul lângă altul. Călugării nu fac de pază și știu că unii flăcăi își freacă deja mâinile gândindu-se la frumoasele împreunări care îi așteaptă. Dar nu vă bucurați prea repede. Petrecăreții și petrecărețele trebuie să cunoască regula după care ne conducem aici înainte de a se strecura în același pat ca să se împerecheze cum doresc. Numărul supraviețuitorilor a fost hotărât de Noctus însuși. Nu se va schimba. În plus, mai e și problema hranei. Totul a fost calculat cu scrupulozitate o dată pentru totdeauna. S-a admis așadar că vor fi luați doar cei mai tineri, iar fiecare nouă naștere va condamna un adult să rămână la chei, dacă mă pot exprima astfel. Un bebeluș care se naște înseamnă unul mai în vârstă care pierde șansa de supraviețuire. Vă spun asta ca să nu vă coțăiți ca iepurii.

— Noctus este cel care formează perechile de supraviețuitori, spuse femeia. El decide împerecherea masculilor și femelelor după calitățile și defectele pe care le descoperă la ei. Personal, voi avea grijă să nu se curvăsărească aiurea în casa asta și n-am să ezit să le frec cu zăpadă pe nerușinatele în călduri!

— Să vorbim să n-adormim, o întrerupse Matthieu. Seara veți fi atât de obosiți, încât nu veți dori decât un singur lucru: să dormiți.

Discuția continuă pe același ton, dulgherul și femeia ținându-l fiecare pe a lui. Grăsana, care se numea Perrine, îi reproșa lui Matthieu lipsa de credință. Ea era convinsă de temeiurile profețiilor misteriosului Noctus. Când Marion încercă să afle mai

multe despre acest personaj, Perrine murmură cu o voce ciudată:

— Nu-i din lumea noastră. E un înger. Un înger căruia i s-au tăiat aripile. A venit să ne salveze, dar e delicat, foarte delicat.

Marion, Mahaut și Constance se duseră în sectorul femeilor, dincolo de linia paravanelor, primind cușete care trosneau și duhneau a sudoare. Piei de capră țineau loc de cuverturi. Perrine le spuse că treaba femeilor era și să confecționeze haine calde din blănurile aduse de vânători.

— Vânam de toate, spuse ea în șoaptă. Lupi, vulpi și urși, uneori. De jur-împrejurul taberei noastre sunt gropi cu țărushi ascuțiți. Trebuie să le știi locul, altfel cazi în țeapă.

Marion înțelese avertismentul. „Asta nu ne va ajuta să evadăm, își spuse ea. Nu trebuie să uit.”

Oboseala nu-i lăsa timp de gândire și, îndată ce-și scoase hainele umede, adormi, indiferentă la urșii care băteau în ușă, la lupii care dădeau târcoale și la apocalipsele iminente.

A doua zi, Matthieu, dulgherul, dădu semnalul de sculare, deși afară încă mai era întuneric. Grasa Perrine împărți bolurile cu supă și bucăți de pâine tare ca piatra. Se îmbrăcară ca să înfrunte frigul de afară cu un veșmânt lung umplut cu câlți și jiletci din piele de iepure. Toate aceste haine puteau a jeg și a mizerie corporală extremă. Punându-le pe ea, Marion se întrebă câți „supraviețuitori” pieriseră deja pe șantierul corăbiei. Perrine îi adună pe toți în fața casei lungi ca să rostească o rugă de mulțumire către Noctus. Îi învăță pe nou-veniți cuvintele ce trebuiau reținute, apoi se despărțiră. Bărbații într-o parte, femeile în alta.

Mahaut, Constance și Marion suflau din greu, cu plămânii „arși” de frigul înălțimilor. Înghețul, alungând sensibilitatea poameților, le dădea impresia că purtau o mască din lemn.

— Nu trebuie să vă îndepărtați prea mult, spuse Perrine. Gropile pentru urși nu sunt departe. Învățați să vă orientați. Mai întâi, vom cerceta capcanele. Pe urmă, vom scoate măruntaiele animalelor și...

Femeia enumeră o listă de treburi, de la prepararea supei la tăbăcirea pieilor.

— Nu vă mocăiți, domnișoarelor, le recomandă ea cu un glas puțin șuierat. Avem multă treabă și zilele sunt scurte.

Marion încercă zadarnic să se orienteze. Ceața și zăpada reduceau la zero orice speranță de fugă.

În timp ce o ajuta pe Perrine să desfacă fâlcile unei capcane, cedă unui impuls și întrebă:

— Poate că și sora mea Yolande a trecut pe-aici. Ți amintești de ea? O blondă înaltă și drăguță. Semăn puțin cu ea. A dispărut în timpul pelerinajului.

Femeia se încruntă. Pe fața ei se citea vădit nemulțumirea.

— O, *aia!* răspunse ea printre dinți.

Și când Marion insistă, bombăni:

— N-ai decât să-l întrebi pe Noctus. El e stăpânul nostru acum, el are răspunsurile.

După refacerea capcanelor, femeile făcură o pauză pe platou. Perrine evocă încă o dată clocotul apelor pornite la asaltul versanților. Arată cu degetul nivelurile succesive ale inundației. Gâfâia și privirea ei căpătase o fixitate neliniștitoare. Mahaut îi sorbea cuvintele.

— Noctus a văzut totul în vis, repetă femeia. El e mesagerul Apocalipsei. *Ira Melanox*, Furia Tenebrelor!

Marion tresări. *Ira Melanox*... Acest amestec de greacă și latină de bucătărie îi trezea o amintire îndepărtată. Mai auzise această expresie la un negustor ambulant. Era... era cu mult înainte de dispariția Yolande. Îi revedea pe tatăl ei și pe negustor vorbind despre scandalul provocat de acel fals mesia care bântuia prin sate. Se spunea că arăta tuturor spatele plin de răni la nivelul omoplaților. Discipolii lui afirmau că Inchiziția îi tăiasе aripile și că era un înger căzut din cer într-o noapte cu furtună. Un înger doborât de trăsnet.

Da, Noctus! Fusese hăituit în trei provincii, fără să fie prins niciodată. Apoi oamenii uitaseră, dar unii pretindeau că făcuse o sută de miracole demne de Sfintele Scripturi. Un înger mutilat.

— Da, un pui de găină! exclamase tatăl ei, zâmbind ironic. Un pui de găină căruia i-au tăiat aripioarele!

Așadar, acolo își găsise refugiu. În vârful acelor munți, cei mai înalți din regiune.

Tânăra femeie întoarse capul să privească arca prinsă între cele două piscuri stâncoase. Mijind ochii, zărea munca de furnică a dulgherilor agățați de coca bombată. Mai jos, descoperi tăietorii de lemne, târându-se pe pante ca să tragă trunchiurile doborâte. Eforturile lor păreau derizorii în comparație cu scopul urmărit. Marion ar fi vrut să fie sigură că toată acea suferință va folosi cu adevărat la ceva.

— Uneori, frânghiile se rup, trunchiurile o iau la vale și mătură oamenii în drumul lor, murmură Perrine. Alunecarea stârnește o avalanșă și în prăpăstii dispăre un grup întreg de muncitori iscușiți. De aceea am întârziat. Arca ar fi trebuit să fie acum terminată. Nu știu cât timp va trebui să mai așteptăm înainte de imbarcare. Șase luni, un an? E posibil ca lucrurile să se accelereze. Unii murmură că situația ar putea să se degradeze foarte repede, în câteva săptămâni.

Femeile se întoarseră în casă cu brațele pline de vânat. În timp ce depozitau animalele, Perrine le împuia capul cu sfaturi celor care abia veniseră: nu trebuiau să aibă relații trupești mai înainte ca Noctus să le fixeze un partener. Numai el era în stare să vadă în adâncul sufletelor și să decidă cu cine... Dacă nu vor fi destui bărbați, li se va acorda o dispensă călugărilor ca să-și poată lua o femeie. Era un caz de forță majoră, deoarece era vorba de repopularea lumii! Nu trebuiau să fie leneșe, ci să-și facă în mod sânguincios treaba de femei. Chiar ea, Perrine, deși avea o vârstă, spera să poată aduce pe lume vreo cincisprezece copii înainte de a-și da ultima suflare. Noctus prevăzuse totul. Dispensele, indulgențele, totul... Nu va exista păcat mortal chiar dacă, pentru înmulțirea supraviețuitorilor, mamele ar trebui să se unească cu fiii, în lipsa altor genitori disponibili.

— Mamele cu fiii și surorile cu frații, repetă pe un ton doct, dând din cap.

Totul va dura un timp, trebuia să se obișnuiască cu gândul ăsta, insistă ea. După ce diferitele clanuri vor fi produs destule ființe omenești apte să se unească, se vor putea întoarce la tradiționalele practici exogamice și totul va intra în ordine. Până atunci, femeile nu trebuiau să facă nazuri, ci să lucreze cu zel în așternut; să fie niște pânțecce ce erau umplute de la an la an, și asta de la prima menstruație.

— E o foarte mare responsabilitate, mormăi ea, cu privirea fixă. Aș vrea să fiu mai tânără ca să am forța de a aduce pe lume cât mai mulți copii.

Se întoarse spre Mahaut, Constance și Marion, le cântări cu privirea și spuse:

— Aveți noroc, sunteți tinere toate. Pânțeccele voastre vor produce douăzeci și cinci-treizeci de copii înainte de a se usca. Ce mult mi-ar plăcea să fiu în locul vostru!

Expresia ei exaltată nu admitea replică. Cele trei captive se feriră să facă vreo observație.

— Noi, femeile, vom face partea noastră de treabă, continuă Perrine. Nici nu mă îndoiesc de asta. Cu bărbații e altă poveste. Ducem lipsă de sânge tânăr. Matthieu și ceilalți nu mai au sevă în ei. Anul trecut, am avut câțiva cocoși tineri gata să se împerecheze, dar ni i-a luat o avalanșă. Asta e! Va trebui să ne descurcăm cu ce avem. Totuși, mă feresc de preoți, mă îndoiesc că au în ei o sămânță destul de groasă ca să lase grele o armată de fete sănătoase.

Din acel moment, Marion nu mai acordă nicio atenție delirurilor femeii. Știa că susținea ideile lui Noctus și o trecuse deja în rândul dușmanilor potențiali.

— Carnea nu e pentru noi, le explică Perrine. Trebuie mai întâi să hrănim jivinele din arcă. Apoi, dacă mai rămâne ceva, avem dreptul să ne înfruptăm, dar asta se întâmplă rar, pentru că animalele din menajerie sunt mândcioase. Acum haideți să vă arăt cum să le dați de mâncare. Și în privința asta trebuie să respectați niște reguli dacă vreți să nu rămâneți fără un braț.

Ieșiră, cu coșurile pline de carne crudă. Mersul prin zăpadă era obositor. Te poticneai mereu și aveai impresia că nu

înaintezi. Perrine se îndreaptă spre corabie. Cu cât se apropiau mai mult de peretele de granit, cu atât arca prinsă în mijlocul schelelor devenea mai impresionantă. Era o navă pântecoasă, fără catarg, un fel de cochilie mare răsturnată, o carapace de țestoasă care se rostogolise pe spate. Ea evoca pentru Marion o cochilie mare de melc marin plină de ecouri bizare. Câteva pasarele duceau la arcă. Femeile se deplasară pe lângă carenă, care tocmai era călăfătuită la tribord cu câlți și smoală. Bărbații lucrau în tăcere, cu fața marcată de oboseală. Ici și colo, mai rămăseseră breșe mari de colmatat.

— Lemnul pentru construcțiile marine nu este ca lemnul din care se fac case, bombăni Perrine. E complicat. Trebuie să se umezească, apoi trebuie să-l fierbi ca să-l poți îndoi, după care e lăsat să se usuce în forme. Asta ia timp, adică exact de ce ducem lipsă.

Intrară în arcă printr-un sabord ce se deschidea la nivelul punții a treia. Aerul mirosea a rășină, bitum și grajd. Marion rămase surprinsă de dimensiunile acelui loc, care i se păru prea mare. Era cu puțință ca o astfel de corabie să poată pluti? Oare nu se va scufunda sub propria greutate?

De o parte și de alta a traveei, se aflau cuștile, boxele. Toate animalele creației se aflau acolo, două câte două, perechi. Oi, capre, porci stăteau alături de maimuțe, pantere, lei, cămile. Pereți de lemn le izolau unele de altele, împiedicând fiarele sălbatice să-și atace vecinii. Totul era un behăit, un răget, un mormăit, un vacarm de sfârșit de lume, teama unora incitând poftele altora. Din când în când, caprele intrau în panică și loveau pereții, sporind și mai rău zarva. Corabia amplifică totul asemenea unui clopot.

— Le e greu să întrețină relații de bună vecinătate, comentă Perrine. Trebuie să te asiguri că toate cuștile sunt bine închise. Viitorul lumii se bazează pe ele. Dacă iapa moare, nu vor mai exista niciodată cai pe pământ. La fel stă treaba cu fiecare cuplu. E o mare responsabilitate menținerea lor în viață.

Se prefăcu strivită de greutatea acestei sarcini supraomenești, dar se simțea că, în realitate, era mândră și n-ar fi renunțat pentru nimic în lume la acest privilegiu.

Le arată ucenicilor cum să hrănească animalele, mai exact cele sălbatice, de care era bine să nu te apropii. Claustrarea prelungită le făcuse foarte irascibile pe feline. La cel mai mic gest, loveau cu laba printre gratii. Ghearele lor smulgeau așchii din lemnul punții.

— De unde luați destulă carne ca să le alimentați? întrebă Constance. Am impresia că animalele astea au o poftă de mâncare infernală.

— Au loc accidente, răspunse Perrine. Când un muncitor cade de pe schelă și moare, nu-l îngropăm. Îl tăiem bucăți pe care le dăm jivinelor. E o mare onoare să sfârșești astfel. Animalele din jurul nostru vor fi în câteva săptămâni ultimele reprezentante ale speciei lor. Sunt mai valoroase decât pietrele prețioase.

Marion se simți amețită. Un recipient metalic în care ardeau cărbuni întreținea o căldură grea în spațiul celei de a treia punți. Sabordurile fuseseră ferecate ca să nu răcească animalele, și de aici o atmosferă plină de miasme care îți provoca amețeală. Tânăra femeie își imagina cadavrele umane tăiate în bucăți și aruncate drept hrană la fiare. Va trebui să vină aici într-o zi ca să aducă un coș plin cu mâini și picioare tranșate de grășana Perrine? Crezu că e gata să leșine și ieși la aer pe pasarela care se clătina, cramponându-se deasupra hăului, în vijelia care îi biciuia fața. O mână o prinse de talie ca s-o susțină. Era Matthieu, dulgherul.

— Trebuie să fii atentă, micuțo, șopti el. Dacă nu ești obișnuită, cazi foarte ușor. Perrine cu poveștile ei te-a adus în starea asta?

— Da, recunosc Marion.

— Și la ea trebuie să fii atentă, murmură dulgherul. Are febra religioasă în sânge. Dacă dragele ei animăluțe nu ar mai avea ce mânca, n-ar ezita să-l împingă pe unul dintre oamenii mei de pe scară ca să le poată sătura. De altfel, n-aș băga mâna în foc că

n-a făcut-o deja. Și chiar de mai multe ori. Asta pentru că e mai ușor să-ți procuri oameni decât animale aduse de la capătul lumii.

Zâmbi cu tristețe, apoi, după ce o forță pe Marion să stea jos, porni pe pasarelă spre puntea superioară.

Vocea femeii răsună pe un ton acru, reamintindu-i tinerei îndatoririle pe care le avea. Marion se văzu obligată să revină în menajerie ca să-și facă treaba. Perrine îi aruncă o privire plină de răutate și bombăni:

— Nu vă faceți iluzii, fetelor. Încă nu sunteți salvate. Am și eu un cuvânt de spus. Când va trebui să se facă lista aleșilor, Nectus îmi va cere părerea și nu voi ezita să le numesc pe femeile leneșe, netrebnice, de nimic, toate acele ființe cu care noua omenire ar trebui să nu se mai încurce. Voi alegeți! Ați înțeles? Azi trebuie să despărțim grâul de neghină ca să repopulăm pământul în cele mai bune condiții. Vai de cele care vor face mutre, pentru că vor rămâne pe loc când arca se va îndepărta. Și vor fi înghițite de ape.

Mahaut, Constance și Marion munciră fără să schimbe o vorbă până când Perrine dădu semnalul de plecare. Următoarea sarcină: să aducă supa și s-o împartă muncitorilor.

Sculptorița părăsi cu ușurare sectorul menajeriei care o înspăimânta. Cu câteva clipe înainte, înfigând furca într-o grămadă de paie putrezite, Mahaut descoperise niște oseminte umane parțial roase.

„Așa am putea sfârși dacă nu-i vom fi pe plac grăsanei Perrine, își spuse Marion. Matthieu are dreptate. Oricând se poate întâmpla un accident.”

XVI

Și astfel au trecut trei zile, ritmate de înlănțuirea sarcinilor care începeau în zori și se opreau la căderea nopții, când întunericul și lipsa iluminatului te împiedicau să vezi. Marion, în pofida oboselii, continua să observe mica lume a „aleșilor”. Matthieu, dulgherul, grupa în jurul lui suspiciosii, cei care refuzau să se înhăiteze cu ereticii. În partea adversă se aflau speriații, pelerinii pe care perspectiva potopului îi împingea să se convertească la ciudatele teorii ale lui Noctus. La cea mai ușoară cădere de zăpadă, începeau să se roage, convinși că aversele diluviene erau pe cale de a îneca valea. Aceștia erau gata să accepte totul pentru a supraviețui, chiar și perspectiva de a se uni cu fiii sau fiicele lor ca să procreeze fără răgaz și să repopuleze noul pământ. Marion nu era deloc surprinsă. Catarii îmbrățișaseră și ei dogme ciudate, bazate pe transmigrația sufletelor, teorii obscure de care unii s-au folosit ca să legitimeze practicarea incestului.

Sculptorița se străduia să pară supusă. Mahaut trecuse de partea clanului condus de Perrine. Iar Constance de Hurault se menținea distantă, străină de toate dezbaterile. Când Marion o întrebă, baroana se mulțumi să răspundă:

— De ce m-aș plânge? Nu puteam visa o încercare mai potrivită. Am vrut să fiu pedepsită și mi se impune potopul. Nu voi face nimic ca să fiu aleasă, voi aștepta în liniște. Dacă Dumnezeu hotărăște să mă înece, mă voi supune dorinței Sale. Până la urmă, catastrofa asta mă dezleagă de toate torturile și îl binecuvântează pe Malestrazza că m-a condus aici. Aștept să fiu judecată, asta e tot.

De când ajunseseră la casa fără ferestre, numitul Malestrazza se făcuse nevăzut. Marion înțelese în cele din urmă că exista o mică fortăreață construită pe coasta muntelui, ceva mai sus. Un adăpost troglodit construit la intrarea unei grote. Acolo locuiau călăuza, călugării... și Noctus, îngerul mutilat care, în fiecare noapte, visa ultimele ore ale vechii lumi.

— Are coșmaruri cumplite, murmura Perrine. Pur și simplu, urlă în beznă, iar când vântul suflă în direcția noastră, îi aud suspinele. Voi, bineînțeles, dormiți, dar eu îl aud.

În marea locuință, oamenii vorbeau puțin. Toți se observau, neștiind în ce tabără să treacă. Să aleagă erezia și să supraviețuiască astfel catastrofei? Să rămână fideli adevăratei credințe și să accepte pedeapsa divină a dispariției sub ape?

Nimeni nu îndrăznea să-și mărturisească îndoielile, să argumenteze. Privirea grăsanei Perrine îi cerceta pe rând. Se știa că făcea lista finală, uitând înadins să-i treacă pe cei pe care nu-i voia în noua lume. Trebuia să-i placi, s-o lingusești, să-i faci curte, să-i cerșești aprobarea. Așa făcea Mahaut. În plus, epuizarea slăbea voința. Treptat, oamenii capitulau, se lăsau convinși.

Marion știa că era „prost văzută”, prea rebelă, prea curioasă. Deseori, când lucra aplecată peste marginea prăpastiei, tremura de teamă ca Perrine să nu se ivească în spatele ei și să-i facă un vânt puternic ca s-o trimită în hău. Din fericire, era tânără, sortită să aducă pe lume mulți prunci, iar Perrine nu-și putea permite să se lipsească de o astfel de femelă reproducătoare.

A patra zi, dis-de-dimineată, Mazolas de Caradoz își făcu din nou apariția; venise s-o ia pe Marion și s-o ducă la Noctus. Nou-veniții trebuiau să se spună. Astfel le cerceta sufletul ingerul căzut și hotăra să-i împerecheze.

Marion se feri să protesteze. Zăpada scârțâia sub pașii ei, făcând un zgomot amplificat de ecou. La poalele vârfului stâncos, un sistem de pasarele îți permitea să urci până la ciudatul adăpost inserat în perete. Dacă acele scări din scânduri erau date jos, nu se mai putea coborî. Mazolas porni pe scara care se clătina. Rampe din frânghie țineau loc de balustrade. Vântul furios zguduia această schelă ca și cum ar fi vrut s-o smulgă. Prost echipată, Marion simțea frigul înghețându-i corpul ca și cum ar fi făcut nebunia de a se plimba goală în viforniță.

Starețul o ajută să urce ultimii metri. Când trecu pragul adăpostului, lacrimile o orbeau. Fortăreața suspendată, lipsită de eleganță, fusese construită fără să se țină cont de norme.

Culoarele erau lungi și înguste, solul nu era plat și pe pereți fuseseră lipite mii de pene albe. Probabil că se dorise reconstituirea unei anumite imagini a raiului, dar tinerei femei i se păru că mirosea mai curând a ogradă. Nu avea importanță! Cel puțin aici era cald.

— Îl vei întâlni, murmură Mazolas. Nu trebuie să-ți fie teamă. Nu are în el pic de răutate. De altfel, asta e și problema, pentru că nu încearcă deloc să se protejeze de dușmani. Dacă n-aș fi fost aici, oamenii Inchiziției l-ar fi asasinat de mult timp în chipul cel mai groaznic.

Coridoarele se ramificau într-o geografie complexă. Fulgii zburau prin aer. Era de ajuns să întinzi mâna ca să atingi penele albe cu care erau acoperiți pereții.

Starețul se opri în pragul unei rotonde.

— Mai departe mergi singură, îi spuse el. Dă-ți jos hainele, rămâi goală, fără să-ți fie rușine. Trebuie să apari în fața lui în starea naturală, la fel ca în momentul nașterii. Mergi până la capătul acestei galerii. Te voi aștepta.

Marion se văzu nevoită să se lase în jos ca să meargă mai departe. Mica fortăreață semăna din ce în ce mai mult cu un mușuroi de cârtiță. Ca să nu-l supere pe stăpân, tânăra femeie se dezbracă, rămânând goală. Era destul de cald ca să suporte această stare. Cu cât se apropia mai mult de centrul clădirii, cu atât temperatura era mai ridicată. Curând începu să transpire. După cotul unui nou culoar, îl văzu.

O creatură fără vârstă și fără sex, cu capul ras. Pielea lui avea culoarea albă a lumânărilor. Un albinos? Ar fi putut fi un băiețaș, un bătrân, o călugăriță tânără... Fiecare expresie îi remodela total fizionomia. Era gol și el, pe jumătate vârat într-un morman de pene. Se târa, se încolăcea, se ghemuia, ca și cum corpul lui nu dispunea de armăturile necesare poziției verticale. Zâmbea cu o naivitate dezarmantă și gesturile sale erau de o lentoare ciudată. Ai fi zis că se mișca într-o apă groasă, un sirop vâscos.

Avea în privire atâta candoare, încât Marion nu simți nicio jenă să stea goală în fața lui.

— Vino, apropie-te, șopti el.

Întindea spre ea o mână care părea a unui bebeluș, atât de fină era pielea. Tânăra femeie se lăsă în genunchi pe covorul de puf. Noctus se așeză și el. Avea un sex mic de tot, lipsit de pilozitate.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, spuse el cu o voce blândă. Acest potop e o șansă pentru omenire. Lumea a devenit prea bătrână, este evident. Toți simțim în adâncul sufletelor noastre nevoia s-o strivim, s-o facem fărâme. Dumnezeu va avea grijă de asta. Dumnezeu va îneca animalele rele, cele care transmit turbarea. Apa va spăla pământul. Trebuie să ne bucurăm. E un moment mare, o fericire imensă.

Noctus atinse ușor cu vârful degetelor fața tinerei femei și îi forță buzele să schițeze un zâmbet.

— Creația era mâncată de putreziciune, continuă el. A venit timpul să fie distrusă. Nimic nu se putea potrivi mai bine decât un potop. Trombe de apă lustrală. O purificare prin înecare. Știu foarte exact ce se va întâmpla, visez în fiecare noapte. Dumnezeu îmi trimite imagini ca să mă călăuzească. Îmi arată fețele celor pe care trebuie să-i urc în arcă. Îmi spune: „Ia-o pe aceasta, îndepărtează pe acesta”. Iar eu mă supun. Îmi formează echipajul. Echipajul supraviețuitorilor, al celor care vor avea imensa responsabilitate de a repopula lumea.

Măinile sale se așezară deodată pe abdomenul tinerei femei care tresări.

— Nu mai ești fecioară, dar nu-i important, sufletul tău a rămas pur, spuse el. Și ești tânără, vei putea da naștere la zeci de copii. Ți vei petrece viața însărcinată pentru binele noii omeniri. Poate că Dumnezeu ți va acorda privilegiul să naști gemeni în fiecare an! Ar trebui să-i mulțumești pentru asta. Ah, cât de mult aș fi vrut să fiu femeie ca să cunosc această bucurie! Vei produce o rasă nouă. Vei popula pământul.

Acum plângea. Lacrimile curgeau pe obrajii imberbi. Fizionomia lui trecea în continuare prin schimbări impresionante. Marion îl privea, și când avea impresia că se uită la un tânăr, când la un bebeluș în leagăn. Ar fi vrut să se ridice și

s-o ia la fugă, dar Noctus o ținea în puterea lui. O mângâia, îi atingea umerii, fruntea, pânțele... Aceste atingeri ușoare nu aveau nimic senzual, ai fi zis că sunt cele ale unui orb care încerca să descifreze lumea doar cu ajutorul degetelor.

— Asta te sperie? întrebă el. Te temi să devii mama lumii?

— Nu, băigui Marion.

Dar începea să creadă că era imposibil să-l înșele pe acel personaj straniu. Înțelese că era pe cale de a cădea sub dominația lui, ca toți ceilalți care veniseră înaintea ei în acel cuib de pene.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, repetă Noctus. Noi suntem aleșii, cei ai Reînceputului. De noi depinde noua omenire. Lumea era prea împovărată de păcate, nu mai putea obține iertarea, nicio penitență nu îi mai putea aduce ispășirea. Trebuie distrusă. Preoții corupți au devenit complicitii lui Satan. De aceea au încercat de o mie de ori să mă facă să tac. Sunt îngerul căzut din cerul nopții ca să aduc adevărul oamenilor, sunt gura prin care vuieste Furia Tenebrelor. *Ira Melanox*. Cei pe care îi primesc în brațele mele vor fi părinții omului nou, cei pe care îi îndepărtiez vor bea apa Condamnării divine și vor pluti în mijlocul câinilor morți, cu burta plină de pești și de broaște. Peste puțin timp, Dumnezeu va plânge și își va lăsa lacrimile să curgă peste pământ 666 de zile. Numai culmile celor mai înalți munți vor mai rămâne la suprafață. Atunci va fi nevoie de 666 de ani ca inundația să se retragă, să redea uscatul confiscat noii rase umane aduse pe lume de aleși pe insulele salvării. Atunci timpul va putea să reînceapă. Iar dacă sămânța a fost bine semănată, va veni vârsta de aur.

Noctus debita aceste orori pe același ton cu care o mamă fredona un cântec de leagăn. O privea fix în ochi pe Marion. Tânăra femeie ar fi vrut să rupă acea legătură hipnotică, să scape de acea mână care o apăsa pe pânțele și părea gata să intre în ea.

Deodată, Noctus se răsuci în loc ca să-i arate spatele. Două cicatrice prost cauterizate îi marcau omoplații. „Ar fi putut fi rănila lăsate de o lovitură dublă de secure”, își spuse Marion.

— Mi-au tăiat aripile, spuse Noctus. Sperau să ascundă ochilor lumii natura mea angelică. Au vrut să facă lumea să creadă că sunt doar un om, un biet nebun care cutreieră satele. Credeau că nimeni nu va da atenție predicilor mele. Dar s-au înșelat, pentru că vă aflați aici, tot mai mulți în fiecare zi.

„Ne aflăm aici pentru că am fost răpiți, își spuse Marion. Iar mulțimea despre care vorbești încapă toată într-o singură baracă.”

Acest gând o readuse la realitate și legătura hipnotică se rupse în aceeași secundă. Tânăra femeie se ridică.

— Mergi, spuse Noctus, oftând. Te-am cercetat. Acum știu totul despre tine. Dumnezeu îmi va spune dacă trebuie să fii aleasă. Am nevoie de femei cu pânțe rodnice și tu n-ai născut niciodată, așa că nu putem aprecia calitatea cărnii din carnea ta. Dar nu te îngrijora, Dumnezeu mă va sfătui, pentru că El vede totul. Mergi în pace.

Marion se poticni. Puful și penele se lipiseră de pielea ei jilavă. Își regăsi hainele în galerie și le îmbracă cu stângăcie. Privirea lui Noctus continua s-o obsedeze. Avea impresia că încă simțea contururile mâinii sale pe pânțe. Dumnezeule mare! Era ca și cum ar fi posedat-o, acolo, pe grămada de pene a imprevizibilului său cuiar angelic. Nu știa de ce, dar, un moment, i se păruse mai apropiat decât oricine. „Ca și cum sufletele și trupurile noastre s-ar fi amestecat”, își spuse ea cu un fior de dezgust.

În pragul rotondei se lovi de Mazolas de Caradoz. Starețul o duse în chilia lui să-i arate planurile pământurilor neacoperite de ape trasate după indicațiile lui Noctus. Se înfierbânta, repeta cu înfrigurare o tiradă pe care o mai rostise probabil de sute de ori.

„Niște nebuni, își spuse tânăra femeie. Dar nebuni persuasivi, care reușesc să-i convertească până la urmă pe cei creduli.”

Privind desenul insulelor salvării de pe pergament, Marion se gândi la tot felul de întrebări. Starețul așază o mică

ambarcațiune din lemn pe hartă și îi explică acum ce rută va urma arca.

— Vom debarca două-trei cupluri umane pe fiecare insulă, spuse el. Și tot atâtea perechi de animale. Acest nucleu va trebui să se străduiască să rodească cât mai mult posibil, astfel încât, când arca va trece după doi ani prin același loc, să putem lua cu noi populația care depășește posibilitățile insulei și s-o ducem în altă parte, într-un loc încă pustiu. Eu mă voi ocupa de această parte a acțiunii. Eu voi fi căpitanul navei, voi cutreiera lumea ca să duc sămânța ici și colo.

Marion îl lăsă să vorbească. Făcea parte dintre acei oameni cu inima inertă, cărora doar ideile le confereau o aparență de viață. Bucuriile zilnice ale existenței îl lăsau rece, însuflețindu-se doar de febra extrapolărilor himerice. Nu se mai mira că un astfel de individ se atașase de Noctus.

— Nu-ți poți închipui cât de greu a fost să-l ducem până aici, spuse Mazolas, oftând. Toți voiau să-l reducă la tăcere. Un arhiepiscop a cerut să i se ungă aripile cu smoală și să-i dea foc. Dacă Noctus e cu adevărat inger, a spus el, ele nu vor arde. Alții voiau să-l zidească de viu într-un turn, care să aibă doar o ferestruică prin care să i se dea de mâncare. De fiecare dată am intervenit să-l scap de călăi. Dacă n-aș fi fost eu, ar fi murit într-un mod atroce. Autoritățile religioase nu vor să-i audă mesajul. Și totuși, Noctus nu s-a înșelat niciodată. Când face o predicție, se îndeplinește în mod inevitabil. A profetizat un nou potop și acest potop va avea loc, sunt convinși de asta. Umiditatea îi provoacă dureri cumplite în adâncul oaselor. Când plouă, are crize de reumatism care îl paralizează și îl ținut în suferință. Astfel vom fi preveniți de iminența catastrofei. Pe măsură ce sorocul ploii se va apropia, corpul lui Noctus se va răsuci, membrele se vor deforma, înnodându-se. Acesta va fi un semnal. Atunci va fi timpul să ne refugiem în arcă și să desfacem parâmele.

Vocea îi tremura, iar Marion înțelese că se abținea să nu plângă. La început, tânăra femeie crezuse că Mazolas de Caradoz se servea de Noctus ca să-și asigure dominația asupra

oamenilor, că domnea prin intermediul acestui fenomen de bălci, dar își dădea seama că nu era cazul. Starețul avea o devoțiune adevărată față de profet. O devoțiune care friza fanatismul.

— Bine, spuse Mazolas ridicându-se. Voi merge să aduc pe altcineva.

În pragul micii fortărețe suspendate, frigul o sufocă pe Marion. Înțelese de ce dărdăiau cu toții în adăpostul captivilor. Toate lemnele serveau pentru încălzirea cuibului de pene al îngerului mutilat. Și asta o agasa teribil.

Mazolas o conduse la adăpost în tăcere. Apoi plecă însoțit de Mahaut, care își pierduse, de teamă, roșeața din obraji.

Prizonierii se deplasară întreaga zi între adăpost și mica fortăreață ca să-l viziteze pe Noctus. Mahaut se întoarse ca în transă, ca și cum l-ar fi întâlnit pe Dumnezeu în persoană. Constance păstră tăcerea, și mai distantă ca de obicei, dar Marion ghici un fel de liniște a sufletului, ca și cum vorbele ciudatei creaturi i-ar fi ușurat povara suferințelor. Înaintea întrevederii, sculptorița ar fi putut să pună prinsoare că baroana îi va acorda lui Noctus doar o privire plină de ironie. Acum era însă convinsă că lucrurile nu se petrecuseră așa cum prevăzuse.

— Așadar, te-a convins? o întrebă Marion, îndată ce rămaseră singure.

— Nu, murmură Constance, dar mi-a oferit pedeapsa de care aveam nevoie. Eu, care tremuram de teamă să mă unesc cu soțul meu, va trebui să-mi ofer trupul unor indivizi, zeci de indivizi, pentru repopularea pământului. Voi deveni târfa noii lumi, cea care e lăsată grea fără pauză. Un pânțec mereu deschis, gata să primească și să dea. Cu siguranță că aceasta este pedeapsa care mi se potrivește. Nici un preot nu s-ar fi gândit la ea. Acest Noctus merge mai departe decât duhovnicii mei. Nu se împiedică de interdicții. Asta mi-a plăcut la el. Îmi va oferi ocazia să mă înjosesc. Îmi va impune să cobor mai jos decât speram. Și asta e bine.

Mahaut vorbea cu totul altfel. Noctus o emoționase până la lacrimi. Vorbea întruna de bietul lui corp atât de alb, de firav, de

dezarmat. Simțeau că ar fi vrut să-l protejeze, să-l adăpostească în spatele zidului propriului trup.

— Mi-a spus că nu se va imbarca împreună cu noi! zise ea, suspinând. Când va începe potopul, reumatismul îi va deforma membrele până le va frânge. Atunci, durerea va fi prea puternică și va muri. Toate oasele lui se vor rupe ca lovite de bara de fier a unui călău. Ne va lăsa orfani, cu teribila misiune de a repopula lumea.

Mahaut recita. Ascultând-o, Perrine dădea din cap, fericită să descopere o nouă prietenă.

Matthieu, dulgherul, păstra însă tăcerea, cu ochii în jos, fără să-și trădeze sentimentele. Marion hotărî să facă și ea la fel.

XVII

Timpul trecea. Toți munceau de dimineța până seara. Un bărbat căzu de pe o schelă și muri. Perrine ceru transportarea cadavrului în bucătărie, îl întinse pe masă și le arătă „fetelor” sale cum să-l tranșeze pentru a-l oferi animalelor. Acționa fără reținere, cu gesturi precise, rapide, aruncând „bucățile” în coșuri mari de răchită pline de pete maronii.

— Nu holbați ochii așa! se răsti ea când văzu că una dintre femei, îngrozită, era gata să leșine. Nu uitați că, dacă animalele mor, pământul va fi incomplet. Fără viței, vaci, porci, omul nu va mai avea ce mânca. Va fi forțat să devină canibal. Asta vreți?

Marion ar fi putut să-i atragă atenția că viței, la fel ca vacile, nu mâncau carne și că exemplul era foarte prost ales, dar prudența îi ceru să tacă.

Dacă, precum pretindea Noctus, se cuvenea să amelioreze lumea viitoare, de ce făceau atâtea eforturi să aibă grijă de animale feroce care, imediat eliberate în natură, nu ar fi avut altă țintă decât să-i facă bucățele pe ultimii supraviețuitori ai omenirii?

Surprinsese incoerențe flagrante de care nimeni, în afară de ea, nu părea că se miră.

Vrând parcă s-o pedepsească pentru lipsa zelului, Perrine îi puse în mâini un coș plin cu carnea mortului și îi comandă să hrănească lei și panterele. Marion îmbracă pielea de capră și ieși. Pe șantier, bărbații munceau fără să vorbească. Erau supravegheați de călugări, care îi îndemnau să nu lenevească atunci când oboseala încetinea ritmul loviturilor de ciocan. Tânăra femeie urcă pasarela care ducea la puntea a treia. Simțea cum i se crispează stomacul. De fiecare dată când intra acolo, se aștepta să fie atacată. Unele animale – maimuțele, de exemplu – erau înzestrate cu o forță extraordinară, și nu s-ar fi mirat deloc dacă le-ar fi văzut rupându-și cușca. Chiar dacă venea în fiecare zi, nu se îmblânzeau deloc. Clausturarea și plictisul le făceau foarte furioase. Se detestau între ele și nu se gândeau decât să se încaiere. Doar animalele domestice, moarte de spaimă, se

cuibăreau în țărcurile lor, convinse că vor fi devorate dintr-o clipă în alta. Fiarelor sălbaticе le era permanent foame, nimic nu le sătura. Cereau mereu mai mult și încercau să-ți smulgă brațul cu gheara. Marion nu era deloc sigură de soliditatea barelor fixate în lemn. Ce s-ar fi întâmplat dacă, în cursul deplasării pe apă, un accident ar fi provocat ruperea barierelor dintre animale? Nici nu îndrăzneа să se gândească la asta.

Grăbită să termine cât mai repede, așeză coșul pe punte și apucă furca pe care o folosea ca să împartă mâncare carnivorelor. Mirosul de sânge le sporise furia, se aruncau din toate puterile peste bare, fără să le pese că se loveau.

În momentul în care începeа să împartă hrana, Marion simți pe cineva în spatele ei. Crezu la început că una dintre maimuțe scăpase și se pregătea s-o strângă de gât. Apoi simți un parfum și surprinse foșnetul unei stofe. Se întoarse brusc în loc, cu furca în mână. În fața ei, în penumbră, stătea o femeie. Purta haina de blană a unei prințese. Părul blond era frumos pieptănat și întreaga persoană părea foarte îngrijită. Marion, înșelată de îmbrăcămintea acelei femei, nu o recunoscuse imediat.

— *Yolande?* bâigui ea în cele din urmă. Tu ești?

Da, era chiar sora ei cea mare, îmbrăcată ca o doamnă nobilă, așa cum găseai doar la curtea Franței.

— Da, răspunse tânăra femeie, zâmbind. Eu sunt, nu o fantomă. Ce ciudat că ne întâlnim aici! Nu?

— Ce frumoasă ești! șopti Marion.

— Iar tu, îmbrăcată tot în servitoare murdară, replică Yolande. Dar nu-i nimic. Îmi pare totuși bine că te văd. Ce cauți aici? Părinții te-au trimis după mine?

În primul moment, Marion fusese gata să se arunce în brațele surorii sale. Ceva o împiedică. O reticență pe care nu și-o explica. Acum, ezita. Yolande i se părea distantă, străină, foarte diferită de tânăra pe care o văzuse îndepărtându-se într-o dimineață pe drumul pelerinilor. Își spusese: „Acum, că suntem amândouă, vom fi puternice, vom putea să fugim”. Dar intuit că acest plan nu intra în preocupările imediate ale Yolande.

— Ești aici de doi ani? întrebă ea.

— Da, răspunse sora ei. De când Malestrazza m-a condus în fața corăbiei. Atunci era construită doar carena.

— N-ai încercat niciodată să evadezi? nu se putu abține Marion s-o întrebe. În doi ani, probabil că ai avut destule ocazii...

Yolande râse. Un râs scurt și agasant de care Marion uitase.

— Văd bine că nu înțelegi, spuse Yolande. Nu vreau să fug. Aici sunt fericită. Nu m-aș fi întors pentru nimic în lume. Ce mă aștepta acolo? Antonin, existența mediocră din atelier... Nu voiam asta. Luasem hotărârea să fug, să fac totul pentru asta. Eram gata la orice, chiar să fug cu o trupă de țigani. Până la urmă, Malestrazza mi-a oferit soluția la care visam.

Marion observă că nu pusese nicio întrebare despre părinți. Mai trăiau? Muriseră din cauza vreunei epidemii? Yolande părea că nu mai acorda nicio importanță acestor lucruri. Ca și cum ar fi devenit cu totul alta.

— Unde locuiești? întrebă Marion.

— Aici, în arcă, răspunse distrată frumoasa blondă, care se deplasa de la o cușcă la alta ca să mângâie animalele.

Lucru ciudat, fiarele sălbatice, care încă mai încercau s-o atace pe Marion când le hrănea, se arătau blânde când Yolande se apropia de ele. Leul se lăsă scărpinat între urechi cu o familiaritate dezarmantă. Sculptorița se simți exclusă de la această complicitate contra naturii. Deveni conștientă de hainele ei murdare, de sângele uscat intrat sub unghii, de părul care îi ieșea în şuvițe unsuroase de sub bonetă.

Yolande o cercetă cu o privire lipsită de indulgență. Parcă spunea: „De asta am fugit”.

— Trăiești în arcă? repetă proteste Marion.

— Da, răspunse sora ei. Pe prima punte. Am odăile mele în castelul de la pupă. Te-am văzut sosind zilele trecute. N-am știut ce să fac. Încă nu-mi dau seama dacă e bine să spun că suntem rude. Nu sunt sigură că asta îți va atrage indulgența lui Noctus sau a lui Mazolas. Și apoi, ar avea sentimentul că fac presiuni asupra lor ca să-i forțez să te aleagă. Și asta nu se poate. Noctus trebuie să hotărască dacă ai sau nu calitățile necesare planului nostru.

Marion se încruntă. Atitudinea Yolande o descumpănea. Sperase că între ele se va țese o complicitate, dar se înșelase. Sora ei, ca și Perrine, ca și Mahaut, era subjugată de Noctus, profetul cu aripile tăiate.

— De ce stai separat? întrebă ea.

Yolande păru surprinsă.

— O! exclamă ea. Chiar nu ți-au spus? Păi, sunt noua Evă. De aceea. Din mine se va naște rasa șefilor, voi da naștere prinților noii omeniri. Mă voi uni doar cu un singur bărbat, voi cunoaște doar un Adam.

— Și cine va fi acest Adam?

— Malestrazza, bineînțeles. N-aș fi acceptat altul.

Marion strânse din dinți.

Așadar, Yolande întruchipa rolul nobil de mamă a omenirii, în timp ce celelalte femei vor trebui să se mulțumească cu acela de târfe, de procreatoare! Asta era lumea imaginată de Noctus?

— Eu și Malestrazza suntem făcuți unul pentru altul, șopti Yolande, lăsând la o parte rezerva. Noctus a citit asta în visele lui. Sângele nostru se completează de minune, va produce cei mai frumoși copii de pe pământ.

Se apropie de Marion, fără să-i mai fie teamă că își va murdări veșmintele în contact cu îngălata, și îi spuse pe un ton confidențial:

— Potopul ce va veni e o șansă imensă pentru noi, femeile. Înțelegi? E ocazia visată de a lua lucrurile în mână, de a schimba omenirea... și în principal bărbații. Dacă sunt noua Evă, nu voi face aceeași greșală ca femeia care s-a ilustrat în acest rol. Când voi ajunge la poalele copacului cunoașterii, voi mușca singură din măr și nu-i voi da nimic lui „Adam”. Astfel, numai femeile vor avea acces la cunoștințe. Masculii vor rămâne buni de prăsilă, de corvoadă, de valeți. Niciodată nu vor avea planuri mari, lumea va rămâne pentru ei o enigmă indescifrabilă. Numai noi vom ști ce se cuvine să facem. Înțelegi?

— I-ai vorbit despre asta lui Noctus? întrebă cu perfidie Marion.

Yolande dădu din umeri, agasată.

— Noctus nu trebuie să le știe pe toate, șopti ea. De altfel, în acel moment va fi mort. Vorbesc de viitor, de rasa ce trebuie creată. Totul se va baza pe noi, femeile; va fi momentul în care nu trebuie să ne înșelăm, să nu repetăm vechile greșeli. M-am gândit la asta. M-am tot gândit de când am ajuns aici. Totul e clar în mintea mea. Vom selecționa speciile cum fac îngrijitorii de câini de la castel. Numai că noi vom face invers. În loc să ne străduim să împerechem animalele cele mai feroce, vom alege copiii cei mai blânzi, cei mai lipsiți de răutate, astfel încât să dea naștere ei înșiși unei rase lipsite de orice agresivitate. O rasă angelică incapabilă să-și ucidă aproapele sau să-i dăuneze în vreun fel.

— Și ce vei face cu copiii „răi”? întrebă Marion.

— Vor trebui suprimați, bineînțeles, decretă Yolande. Nu va fi foarte plăcut, dar această eliminare va dura doar un timp. Îndată ce aleșii vor începe să se reproducă, problema va fi rezolvată, deoarece vor da naștere doar la îngeri, înțelegi sistemul? Contrar a ceea ce crede Noctus, pământul nu trebuie repopulat oricum, cu oricine... Selecționarea va continua chiar și după potop, până când rasa va fi purificată. Metoda lui e interesantă, dar are defecte. Gândește ca un bărbat, nu merge la esența lucrurilor; viziunea lui e lipsită de măreție.

Gâfâia. În ochi avea o strălucire de om bolnav. O prinse pe Marion de umeri și o trase spre ea. Un suspin îi agită pieptul.

— O! Nu simți cât de minunat va fi? Vom remodela totul, iar de data asta vom ține bărbații deoparte. Îi vom limita la ceea ce știu să facă: muncă grea, strângerea recoltei, construirea de case. Important e să-i eliminăm pe cei răi. Va trebui să trăim cu povara acestor crime, dar Dumnezeu ne va ierta, deoarece e pentru binele omenirii. La un secol după potop, pământul nu va mai fi populat decât de femei și de bărbați radiind de bunătate, și noi vom fi făcut acest miracol.

Plângea de bucurie. Lacrimile ei umezeau obrajii sculptoriței, pe care stupoarea o înmărmurise. Acum nu se mai îndoia: sora ei era nebună.

Un zgomot de pași le făcu să tresară. Brusc îngrijorată, Yolande o prinse pe Marion de mână și o trase spre punțile superioare. Yolande locuia într-o încăpere lungă, care mirosea a brad și unde toate mobilele erau fixate de podea ca să nu se miște sub asaltul valurilor. O masă rotundă era acoperită de hărți. Marion recunoscuse planurile pământurilor neacoperite de ape pe care i le arătase Mazolas de Caradoz. Se surprinse adulmecând aerul, căutând mirosul lui Malestrazza. Se uită la pat fără să vrea. Oare venea acolo să se culce cu Yolande pentru marele bine al noii omeniri? Adam, Eva! Să te strâmbi de răs, nu alta! Malestrazza chiar se lăsa înșelat de această mascaradă sau juca teatru doar ca să profite? Se abținu să nu o apuce pe sora ei de păr și să-i strige în față: „Te călărește bine? Te face să țiți de plăcere? Află că, atunci când n-o are la îndemână pe noua Evă, se mulțumește cu grășana Mahaut. Poate că și ei i-a promis că va deveni mama viitoarei rase! Dar dacă ne trage pe sfoară pe toate, te-ai gândit la asta?”

Yolande începuse din nou să bată câmpii. Arăta insulele de pe hartă, explicând cum le va popula. Planul ei era gata. Ea va mușca singură din fructul copacului cunoașterii imediat ce îl va găsi. Mazolas îi spusese pe ce insuliță creștea acest arbore miraculos. Acolo va face arca prima escală.

— Voi lua un fruct, unul singur, spuse ea. Și voi distruge copacul, îl voi arde până la rădăcini, ca nimeni să nu mai poată beneficia de el. Și mai ales bărbații! Va trebui să-i ținem într-o stare permanentă de supunere, să facem în așa fel încât să gândească asemenea unor băiețași, fără multă minte; e singurul mijloc de a-i împiedica să facă prostii. Femeile trebuie să se organizeze. Nu simți asta? Privește cum e lumea! Uite ce loc ne-a fost hărăzit! Peste un secol, ne vor trata mai rău decât pe capre, și trebuie să remediem de urgență situația, să reîmpărțim cărțile, chiar dacă, pentru a ne atinge scopul, va trebui să trișăm puțin.

Marion se apropie de un mic sabord care avea capacul ridicat. De acolo se vedeau valea cu piscuri și defileurile. I se părea că atinge cerul. Încercă să-și imagineze acea imensitate umplându-se cu o apă clocotitoare. Era cu puțință? Se spunea

că pe vremuri pământul era acoperit de apă. Când era mică, niște păstori din defileul Surhol aduseseră în oraș scoici preschimbate în piatră descoperite într-o criptă din munți. Marion își amintea că le atinsese în piața mare, înainte ca preoții să le confiște. Chiar erau scoici, scoici pietrificate. Asta dovedea că apele furioase puteau într-adevăr să acopere munții.

— Vom putea să reformăm și neamul animalelor, adăugă Yolande. Să ne străduim să împerechem între ele animalele cel mai puțin agresive. Sunt sigură că după câțiva ani vom obține lei și tigri asemenea unor buni câini domestici. Suntem într-un moment de cumpănă, cel în care devine brusc posibil să corectăm greșelile Domnului. Creația trebuie să fie regândită de femei, e ceva legitim. Ni s-au furat drepturile; al doilea potop ni le va da înapoi.

„Ar putea să vorbească așa ceasuri în șir, își spuse Marion. Ce-a pățit? Nebunia lui Noctus era contagioasă? Voi ajunge ca ea în trei săptămâni?”

Căută privirea surorii sale. Nu o mai recunoștea pe tânăra cu care trăise în casa părintească. Doi ani fuseseră de ajuns să facă din ea o străină, o necunoscută. Băgă de seamă că se uita ținută la gura Yolande, întrebându-se dacă Malestrazza o sărutase. Ura îi provoca junghiuri în pânțele și piept. Gânduri nebunești îi treceau prin minte. Un moment, se văzu împingând-o pe Yolande prin sabord, aruncând-o în prăpastia care se căsca sub chila corăbiei.

Apoi își spuse că era timpul să plece. Își luă în grabă rămas-bun de la ea și ieși fără să se uite în urmă.

Se întoarse la menajerie, își termină treaba și coborî la casa fără ferestre. Grăsana Perrine începu s-o certe îndată ce o văzu intrând pe ușă. Era conștientă de cât de greu se mișca? Tocmai voia să vină după ea și să vadă dacă nu cumva fiarele sălbătice îi făcuseră ceva rău! Marion nu se apără și, ținând capul în jos, se duse lângă Constance ca să înceapă o nouă corvoadă.

XVIII

Trecu o săptămână. Ninge într-un mod anormal în acel anotimp, chiar și la altitudinea lor. Munca sub cerul liber devenea o adevărată tortură. Mulți captivi sufereau de degerături grave. Noaptea, oamenii dărdăiau de frig, împiedicându-i să se odihnească. Ar fi trebuit mai multe lemne pentru a încălzi casa, dar nu se putea, scândurile erau rezervate strict construirii corăbiei. Când se lăsa noaptea, Perrine începea să recite catehismul supraviețuitorilor. Povestea viața la bordul navei, felul în care vor proceda ca să nu le lipsească nimic.

— Nu avem a ne teme în privința hranei. Va fi de ajuns să ne aplecăm ca să prindem peștii care vor umple marea. Cu grăsimea de balenă, vom face ulei pentru lămpi; cu pielea lor, încălțări și scurteici. Oceanul ne va da de toate.

Vorbea în întineric, interminabil, cu o încredere în viitor care devenea în cele din urmă contagioasă, iar Marion începea să viseze și ea la o lume nouă, în care oamenii nu vor mai fi răi și leii îți vor mânca din palmă.

Tăietorii de lemne care veneau de la muncă le confirmau că în vale ploua fără oprire.

— E ca o cascadă, recunosc Mathieu, bătrânul dulgher. Apa șiroiește pe pante; pământul se transformă în noroi. Curge, iar rădăcinile copacilor ies din sol. Azi am pierdut doi băieți. I-a luat o alunecare de teren. N-am putut să-i ajut în niciun fel.

El, care, până acum, se arătase incredul, se uita cu alți ochi la arcă.

— Cred că e tare ciudat în vale, mormăi el. Probabil că fluviile au ieșit din matcă și multe sate au fost înghițite de apă.

— Asta e sigur! exclamă triumfătoare Perrine. Văd de aici înecații plutind pe străzile orașelor cu gura plină de mâl. Curând vom auzi apa gâlgâind în defileuri, va urca spre noi.

Atunci, ghemuiți pe cușete, toți își încordară auzul, încercând să surprindă zgomotul apei, lovind cu jerbe înspumate contrafortii muntelui. „Vine, vine...”, repetau ei.

Oboseala, hrana puțină le slăbeau sistemele de apărare. Lucrurile cele mai nebunești păreau deodată posibile. Nu se mai simțeau protejați în casa fără ferestre, erau nerăbdători să urce la bordul corăbiei. Dar, nefiind terminată, echipele lucrau chiar și noaptea, la lumina torțelor cu rășină. Oamenii munceau în mare grabă.

Noctus convoca în fiecare zi un captiv ca să-l chestioneze. Se comporta cu blândețe, chiar dacă încheia fiecare întrevedere cu profeții cumplite rostite cu o voce mieroasă. Profetul nu-și trăda în niciun fel părerea în privința selecției finale. Însă Mazolas de Caradoz aduse el vorba despre formarea apropiată a cuplurilor. Noctus știa acum îndeajuns ca să ia o hotărâre, fiecare urma să-și primească perechea și nu putea să conteste alegerea, chiar dacă i s-ar fi părut nesuferită.

— Noctus vede mai departe decât noi, spuse starețul. Știe din ce va fi format viitorul, a organizat totul foarte bine. Aveți răbdare.

Femeile erau mult mai îngrijorate decât bărbații. Unele voiau să-și aleagă ele partenerii. Dar li se explică din nou că nici nu putea fi vorba. Nu aveau harul necesar; numai Noctus cunoștea secretul sufletelor și le împerechease astfel încât să se ajute în șirul de încercări care îi aștepta.

Marion deveni brusc conștientă că va fi dată pe mâna unui tăietor de lemne, a unuia dintre acei bărbați la care nu se uitase nici măcar o dată, pentru că pasiunea pentru Malestrazza o făcea indiferentă față de reprezentanții genului masculin. Simți că e cuprinsă de o teamă subită, trezind-o din amorțeala în care căzuse. Se gândi din nou să fugă și vorbe despre această eventualitate de față cu Constance, care o refuză însă categoric. Baroana voia să suporte calvarul până la capăt. Mahaut nici măcar nu o ascultă, fiind sigură că Malestrazza o „rezervase” și că împreunarea lor era deja prevăzută de Noctus. Marion vru să-i spună adevărul, vorbindu-i despre Yolande. Dar renunță, convinsă că nu va fi crezută.

Malestrazza, care se făcuse nevăzut, reapăru două zile mai târziu în fruntea unui convoi de pelerini cu privirea rătăcită. Coborâse în vale, la cererea lui Mazolas, în încercarea de a aduce noi recruți, mai tineri, necesari pentru grăbirea lucrărilor pe șantier.

— Nu sunt ca noi, decretă imediat Perrine. Nu fac parte dintre aleși. Noctus nu va avea timp să-i cerceteze. Vor lucra ca sclavi la terminarea ambarcațiunii noastre, dar nu vor urca la bord. Nu vorbiți cu ei. Nu sunt de rangul nostru.

Malestrazza veni să-i viziteze. De data aceasta, bărbatul se arătă ciudat de comunicativ. Ploaia îi încrețise și mai mult părul și era și mai frumos ca de obicei. Când se așeză lângă foc, lumina flăcărilor îi accentua și mai mult obrajii supti. Gura senzuală contrasta cu restul anatomiei. Îi conferea aspectul tulburător al unui ascet care nu reușea să scape de propria senzualitate.

Marion simți din nou acea durere în pânțe care o chinuia de fiecare dată când se afla în prezența călăuzei. Această dorință, acest gol pe care îl simțea îi provoca amețeală și o înjosea. Era conștientă că îl dorea pe Malestrazza într-un mod absurd. „Ce am face împreună? își spuse ea. Probabil că n-am avea nimic să ne spunem.” Era o nevoie trupească, animalică, lipsită de orice rațiune.

Călăuza vorbea. În mod paradoxal, oboseala îi sporea farmecul, insuflându-le femeilor dorința irezistibilă de a-i usca părul, de a-i scoate hainele ude și de a-i masa mușchii puși la grea încercare. Marion era de ajuns să se uite la profilul femeilor îngenunchiate în jurul lui ca să ghicească. „Sunt la fel ca ele, își spuse ea cu dispreț. Aștept doar un semn de la Malestrazza ca să mă dau pe spate și să desfac picioarele. Mi-a făcut farmece. Ne are pe toate în puterea lui. Probabil că asta îl distrează... Sau e atât de obișnuit, încât nici nu-i pasă.”

Degeaba era conștientă de aceste aberații, tot suferea că ghidul nu-i acorda nici măcar o privire.

Malestrazza vorbea. Povestea despre revărsarea apelor în vale, despre torentele care deveneau fluvii, ieșind din matcă și răspândindu-se pe câmpuri, acoperind orașele, rupând podurile. Țăranii fuseseră nevoiți să se cațere pe acoperișurile caselor. Vacile și bătrânii se înecaseră, cu burțile umflate de apă, plutind în derivă printre copacii smulși din rădăcini. Era un spectacol îngrozitor. Aversele nu se mai opreau, o perdea lichidă surpa pământul, colinele, dezgolind pietre și stânci. Aveai impresia că mergi sub o cascadă. În unele locuri, apa se ridica până la buric și mărul ți se lipea de picioare, vrând parcă să te împiedice să fugi. Credeai în cele din urmă că erai prizonierul unui pedestal, ca o statuie într-o biserică. Pe străzi nu mai puteai înainta decât îndepărtând cadavrele umflate care pluteau claie peste grămadă: câini, nou-născuți, babe, copii îți barau trecerea, încercând să te agațe cu mâinile lor.. Era un adevărat miracol dacă reușeai să ajungi la poalele munților fără să-ți pierzi viața.

Malestrazza vorbea cu o voce joasă, puțin răgușită. Vocea pe care o folosea probabil în pat, când se adresa femeii peste care era culcat. Acel timbru o făcea pe Marion să se înfioare. Își spunea că e o proastă, dar nu avea nicio putere.

Deodată, deveni conștientă că acel bărbat era o boală și că trebuia să încerce să se vindece. Niciodată nu va fi al ei, niciodată nu-i va stârni interesul. Trebuia să și-l scoată din cap, din corp. De asta depindea supraviețuirea ei.

Chiar și grăsansa Perrine, cât era de bătrână, îl privea cu jind.

„Să-l scot din mine, își repetă Marion. Așa cum transpirația te scapă de febră.”

Nu mai voia să facă parte din acea turmă behăitoare de femele cumiști care așteptau să fie încălecate. Luase o hotărâre! Dar va reuși s-o respecte?

Malestrazza vorbi mult timp, cu ochii pe jumătate închiși. Spuse că ziua plecării se apropia. Trebuiau să-și dubleze eforturile ca să fie în stare să se imbarce când apele furioase vor porni la asaltul culmilor. Se apropia ceasul. Marea va da pe afară, ieșind din fosele marine, și va acoperi regatul. Se spunea

deja că Parisul pierise, înghițit de apele Senei, și că doar fleșa catedralei Notre-Dame mai ieșea afară din valurile mocirloase. Muntele Saint-Michel dispăruse și el, peștii se loveau de geamurile mănăstirii. Venise sfârșitul lumii. Dumnezeu se săturase de nepăsarea oamenilor și hotărâse să nimicească totul.

Când călăuza se ridică să plece, femeile se repeziră să-i sărute mâinile. Îl implorară să le arate mai departe drumul, să fie pilotul mării ambarcațiuni. Numai el va putea să-i ducă spre pământurile reînceputurilor. Malestrazza le mângâie capul, bărbia și se retrase încetișor. Acum renunțase la atitudinea distantă pe care o păstrase în timpul drumului.

Neputând să mai suporte acest desfrâu de îmbrățișări, Marion se retrase în întuneric, în cel mai îndepărtat ungher al casei.

A doua zi, Mazolas de Caradoz îi adună pe captivi afară ca să le anunțe hotărârile lui Noctus. Cuplurile erau formate și nu se admitea nicio contestație. Cei care vor refuza să se împerecheze după dorința stăpânului își vor pierde dreptul de a urca la bord.

Bărbații și femeile se înghesuieră sub rafalele vântului rece. Încă mai ninge. Erau obligați să sape un tunel în fiecare dimineață ca să poată ieși din casa fără ferestre.

— Dumnezeule mare! mormăi o femeie. Să-mi dea un bărbat ca să-mi încălzească picioarele. Aș vrea să pot dormi fără să fiu trezită de clănțănitul dinților!

Se prefăcură că râd de această glumă, dar toți se temeau de citirea listei. Starețul urcă pe un butoi și desfășură pergamentul.

Marion nu acordă nicio atenție înșiruirii lui. Aștepta să-i rostească numele. Nu mai simțea frigul; teama o făcea să transpire la tâmplă. Peste o secundă va fi oferită unui bărbat. Cui?

În sfârșit, răsună sentința. O împerecheau cu Matthieu, dulgherul, un bărbat bătrân de aproape patruzeci de ani! Urechile începură să-i huruie și crezu că va rămâne ținută în zăpadă până când va înlemni de frig. Nu îndrăznea să se uite

cătuși de puțin înapoi, de teamă să nu întâlnească privirea lui Matthieu.

Pe estrada improvizată, Mazolas de Caradoz strângea pergamentul.

— În fața situației urgente, îi anunță el, Noctus vă încurajează să consumați uniriile cât mai repede posibil. Este important ca un număr cât mai mare de femei să fie însărcinate în momentul în care vor urca în arcă. Oricum, dacă vom suferi pierderi pe apă, vom fi înlocuiți de cei care se vor naște. E vorba de supraviețuirea omenirii. Nu uitați că trebuie să creșteți și să vă înmulțiți.

Ridicând mâinile, improvază o binecuvântare colectivă, care, pecetluind uniriile, lăsa fiecăruia libertatea de a-și găsi alți parteneri dacă fecundarea întârzia să-și arate roadele. Marion contempla această farsă sinistră. În jurul ei, cei mai mulți erau încruntați. Unele femei plângeau; bărbații stăteau cu ochii în jos ca să-și ascundă jena. Puține împerecheri coincideau cu atracția reală pe care captivii o puteau avea în secret unul față de altul. Intențiile lui Noctus păreau greu de înțeles.

Mazolas se retrase după ce-i încurajă să procreeze de la căderea nopții, deoarece timpul îi zorea și era important să fie implantată în fiecare aleasă sămânța unei vieți viitoare. Înfățișă pericolele drumului pe apă, furtunile, febra, foametea poate. Nu voia ca numărul de supraviețuitori să scadă în mod neliniștitor. În sfârșit, plecă, lăsându-i pe captivi să-și înfrunte jena reciprocă. Se întoarseră cu toții în casa fără ferestre și grășana Perrine, ca să dezghețe atmosfera, le împărți tuturor rachiul.

— Haideți! le strigă ea pe un ton zeflemitor. Nu faceți mutrele astea de înmormântare. Mai bine să profităm de timpul liber acordat ca să ne bucurăm pentru ultima dată de plăcerile lumești. Când vom fi la bord, vom suferi prea mult de răul de mare ca să ne mai gândim la asta!

Toți se prefăcură că râd și cânila trecură din mână în mână. Marion nu o refuză pe a ei. Bău cu sete rachiul de mere distilat de Perrine. Trebuia să se amețească pentru a înfrunta ceea ce urma să se întâmple.

Se apropie în sfârșit de Matthieu. Dulgherul stătea pe marginea cușetei, cu ochii în jos. Mâinile lui mari și noduroase strângeau cana de pământ ars ca și cum ar fi vrut să o spargă. Marion se întrebă ce va simți când palmele lui aspre se vor așeza pe pânțele ei.

— Mi-e rușine, murmură meșterul. Sunt prea bătrân. Tu, o tânără atât de vioaie, meritai ceva mai bun. Ar fi trebuit să-ți dea un băiat tânăr.

Marion îl sărută pe obraz și spuse:

— Ba nu, e bine așa.

Alcoolul reuși să stârnească râsetele captivilor, urmate curând de vorbe deșucheate. Perrine se văzu nevoită să-i cheme la ordine. Nu erau la bordel! Lucrau pentru repopularea pământului distrus, trebuia păstrată o anumită limită. Aveau obligația să rămână demni. Era un act de credință, nu un desfrâu de bețivi.

Suflă în lămpi și se făcu liniște. Fanfaronada încetă. Doar flăcările focului mai luminau casa lungă fără ferestre. Cușeta lui Matthieu se pomeni brusc cufundată în întuneric. Marion intuiti că, dacă nu lua inițiativa, dulgherul va sta așa, ținut pe marginea saltelei. Grăbită să termine odată, își dădu jos fusta, cămașa și, goală, începu să scoată și hainele bărbatului. El stătea nemișcat, repetând că era prea bătrân, că nu era bine, că era ceva murdar... Murmură ceva despre trupul lui veștejit, despre părul cărunt, pe care considera că nu se cuvine să le lipească de pielea unei copile. Marion își pierdea răbdarea. Rachiul o împingea la inițiative pe care nu le-ar fi schițat niciodată în stare normală. Îl împinse pe Matthieu pe saltea și reuși să-l dezbrace de tot. Dulgherul mirosea a transpirație, a bărbat. Torsul lui era la fel de păros ca al unui urs. Tânăra femeie se culcă peste el, apoi trase peste corpurile lor cuvertura din piele de iepure. Marion avea impresia că stătea întinsă peste un bloc de piatră, un luptător mort.

— Nu mai știu să fac asta, murmură dulgherul. Nevasta mea a murit demult. Pe urmă nu m-am mai culcat decât cu târfele,

din când în când, dar nu-i același lucru. Nu sunt cel de care ai nevoie. Pleacă, nu ești obligată.

Dar Marion se încăpățâna. Îl forță să-și așeze mâinile mari pe șalele ei, se frecă de el. În timp ce se mișca astfel, tânăra femeie se gândea numai la Malestrazza. Imaginea călăuzei părea imprimată pe retina ei, nu reușea s-o șteargă. Plânse de furie. Matthieu crezu că îi era teamă de el. Bărbatul încercă s-o consoleze, s-o respingă. Dar asta o înfurie. Nu voia să se comporte ca un tată, dorea să se folosească de el ca să scape de *celălalt*, ca să-l exorcizeze. Atunci se hotărî să se comporte ca o prostituată și apucă sexul dulgherului ca să-l ghideze în ea. Îl insultă:

— Te hotărăști odată? Nu vezi că vreau?

Dar mințea. Ar fi vrut mai curând să moară, ar fi vrut ca apele să crească brusc și să-i înghită pe toți, acolo, așa cum erau, acuplați ca niște animale de reproducere. Chema dezastrul, sfârșitul lumii. Voia să fie eliberată de iubire, de dorință, să se cufunde într-un neant lipsit de chinurile trupești.

Se mișcă, își îndoi picioarele după fundul dulgherului.

— Țintuiește-mă! Hai! Țintuiește-mă în fundul patului!

Palmele lui aspre o zgâriau, greutatea o sufoca.

„Stau sub un urs mort...”, își spuse ea, la un pas de delir. În sfârșit, bărbatul se trezi și o pătrunse, făcând-o să simtă durere. Ea nu se feri, voia să sufere ca să uite. El îi desfăcu picioarele și o pătrunse cu tot sexul. Ea își mușcă buzele ca să nu strige numele lui Malestrazza, dar numai pe el îl vedea. Își dădu seama că ar fi trebuit să facă dragoste la lumină, întunericul, complicele fantasmelor, permitea prea ușor astfel de trucuri.

Bărbatul nu o posedă mult timp, totuși, imaginile din mintea tinerei femei îi oferiră o plăcere intensă de care Matthieu își dădu seama. Imediat izbucni în lacrimi. Dulgherul își așeză palma mare pe pieptul ei și șopti:

— Pleacă, văd bine că nu la mine te gândeai. Nu-i nimic. Îți va ieși din minte într-o bună zi. Trebuie să ai răbdare. Toate sunteți fermecate, și tinerele, și bătrânele. Bărbatul ăsta e diavolul în persoană.

Marion închise ochii. Își spuse că avea în pânțece sămânța unui bătrân, a unui necunoscut, a unui om care nu însemna nimic pentru ea și că poate din această unire se va naște un copil. Se întrebă dacă nu cumva, în acel moment, Malestrazza era în pat cu Yolande. Probabil. Adam o fecunda pe Eva, după recomandarea lui Noctus.

„Lucrul cel mai rău e că poate sora mea nu-l iubește la fel de mult ca mine”, își spuse ea.

Simțea cum o cuprinde amețeala. Crezu că patul începe să se clatine. Nu reuși să-și dea seama dacă adormea sau își pierdea cunoștința.

XIX

Când se trezi, a doua zi dimineată, Matthieu plecase deja pe șantier, la fel ca toți bărbații. Femeile se pomeniră singure în casă, neștiind dacă să se arate rușinate sau vesele. Cumetrele făcură risipă de mormăieli de satisfacție, iar femeile care încă mai aveau pudoare încercau să plângă pe ascuns. Perrine se răsti la cele care își aruncau în față vorbe deocheate. Ridică mâna, amenințându-le cu o scatoalcă zdravănă dacă vor avea curajul să continue pe acest ton.

— Potoliți-vă! bombăni ea. Unele au fost fecioare și cu siguranță au visat alți iubiți. Aveți puțină considerație față de ele. Nu toate femeile de aici au avut șansa să supraviețuiască violului unei întregi companii.

Marion își îmbracă încet cămașa. O durea burta. Matthieu o rupsese, ca un urs. Mirosul lui era încă în ea. Ar fi vrut să se spele, să alerge goală prin zăpadă, să se rostogolească în ea.

— Nu mai vorbim despre asta, le ordonă Perrine. Se va repeta, bineînțeles, pentru că asta e legea lui Noctus, dar nu-i vom mai da nicio importanță până la urmă. Cele care vor rămâne însărcinate vor fi repede scutite de tracasarea asta. Nu ne împerechem din plăcere, ci din datorie. De aceea, îndată ce o femeie va fi fecundată, bărbatul nu va mai avea niciun motiv să-și impună poftele. Vă urez la toate să fi rămas grele de la prima împreunare. Cu puțin noroc, peste câteva săptămâni veți avea liniște pentru următoarele nouă luni. Veți putea, fără a stârni furia lui Mazolas, să nu-i mai lăsați pe bărbați în paturile voastre.

După ce înghițiră repede supa, femeile începură să vorbească. Multe erau triste; câteva infuriate. Printre ultimele se număra și Mahaut. Când ieșiră să controleze capcanele, grăsansa făcu în așa fel încât să ajungă lângă Marion. Nu dură mult până când îi spuse ce o nemulțumea. Nu suporta că fusese lipsită de Malestrazza. Crezuse până în ultima clipă că va fi unită cu acel bărbat. Cu o zi în urmă, după anunțarea împerecherilor, se dusesese la stareț să protesteze. De la el aflase de existența Yolande.

Această dezvăluire o distrusese pe Mahaut. Năucită, se urcase în așternut cu un nătâng „atât de prost utilat”, încât abia dacă îl simțise. Și, de când se trezise, tuna și fulgera.

— Bineînțeles, tu nu poți să înțelegi, pentru că nu l-ai cunoscut niciodată pe Malestrazza, spuse ea. După ce l-ai avut în tine, nu mai vrei alții. S-a terminat. Omul ăsta e o adevărată otravă, te intoxică. Pe urmă, nu te mai poți lipsi de el. Și totuși, eram o femeie în toată firea când l-am avut, nu o fată mare gata să ia foc. Și uite rezultatul! Îmi vine să mor că nu mai pot să-l trag în mine. O să înnebunesc dacă n-am să mai pot împărți așternutul cu el...

Și era adevărat că avea un aer de dementă. Privirea și felul în care își ținea capul se schimbaseră. Chiar și chipul ei plin de grăsimi părea mai sprinten, mai seducător. O febră ciudată îi cuprinsese întreaga ființă, transformând-o fără știrea ei. Asta o duse pe Marion cu gândul la acei muribunzi cărora febra, cu o oră înainte de sfârșit, le conferă o aură de om sănătos.

Mahaut se dezlănțui contra Yolande. Încercase să obțină informații de la Perrine, dar aceasta rămăsese discretă.

— O blondină! bombăni ea. Probabil fiica unui mic senior care se distrează făcând pe prințesa, închisă în corabie ca într-un donjon. Se pare că ea va fi noua Evă! Ca și cum Malestrazza ar putea fi satisfăcut de o fetică! Bărbatul ăsta e ca focul! Are nevoie de o femeie adevărată, o femelă solidă, o iapă în stare să se lase călărită ore în șir fără să strige că nu mai poate. Fețișoara asta va crăpa după trei nopți!

Gesticula, cu părul în dezordine, corsajul era desfăcut, în pofida frigului. Se plimba de colo-colo ca o somnambulă, părând că nu vedea nimic în jur.

Ura față de Marion dispăruse ca prin farmec. Nu părea să-și mai amintească ceva de ea și îi vorbea ca și cum ar fi întreținut cele mai bune relații de la începutul pelerinajului.

Cel mai rău era faptul că sculptorița se lăsa prinsă în acest joc. Ar fi vrut să se împotrivească, dar o complicitate suspectă o împingea să treacă de partea acestei Mahaut. O complicitate nesănătoasă consolidată de gelozie și de care era îngrozită.

Dorința de a-l avea pe Malestrazza o înjosea. O făcea în stare de orice, chiar de înțelegere cu demonul. Dacă ar fi avut ocazia, nu ar fi ezitat să meargă la o vrăjitoare ca să obțină o licoare de iubire, o vrajă pe care ar fi folosit-o ca să-l aibă pe ghid în puterea ei. Nu se mai recunoștea. Niciodată nu crezuse că va ajunge așa. Mahaut se uită peste umăr să nu o audă celelalte, apoi murmură:

— Fata asta, Yolande asta... Ar trebui să scăpăm de ea...

Astfel a apărut ideea complotului. Ca o boală necruțătoare care îți provoacă dureri insuportabile și te face să te gândești la soluțiile cele mai radicale ca să scapi de ea. Mahaut nu se lăsa deloc, imaginând strategii delirante, încerca prin toate mijloacele să obțină bunăvoința sculptoriței. În acest scop, femeia ajunsese chiar să-i promită că i-l va „împrumuta” pe Malestrazza drept recompensă. Nu-și mai dădea seama ce spunea și, în focul discuției, punea bazele unei neverosimile frății feminine, o asociație de lesbiene infernale care își împărțeau crimele și amanții.

„Lucrul cel mai oribil din toată povestea asta, își spunea Marion, este că sunt tentată să-i dau ascultare.”

O cuprinsese și pe ea somnambulismul. Nu se mai gândea la sfârșitul lumii și abia dacă își mai dădea seama că, în fiecare seară, Matthieu, dulgherul, se culca între coapsele ei ca s-o posede după cum avea poftă. Era cu gândul în altă parte, prinsă în încâlceala combinațiilor fantasmatică care aveau să i-l redea pe Malestrazza.

Constance de Hurault, alarmată de fixitatea privirii ei, încercă s-o trezească din această stare secundă. Crezu în mod greșit că Marion suporta greu faptul că fusese oferită dulgherului și nu-și mai putea reveni după violurile din fiecare noapte. Biata baroană era însă foarte departe de adevăr. Marion era obsedată de vocea lui Mahaut, insinuantă, persuasivă, periculoasă, care spunea:

— Știu ce trebuie să facem. Vom strica broasca de la cușca leului, astfel încât să cedeze la prima apăsare. Mai înainte, vom pune fiara să rabde de foame vreo trei zile, ca să fie nervoasă. Știu că Yolande coboară să viziteze menajeria – am aflat de la muncitori. Face pe zâna bună, mângâind animalele. În ziua aia, când va ajunge în dreptul leului, fiarei îi va fi atât de foame, încât se va arunca asupra ușii. Broasca va ceda și nimic nu o va mai despărți de noua Evă! Va putea servi masa... E un plan bun, nu-i așa?

„Da”, fusese gata să răspundă Marion. Dar se abținu, mușcându-și limba până la sânge. Nu mai știa ce simțea pentru sora ei: gelozie, ură, o dorință de răzbunare care anula legăturile de sânge. Vedea un singur lucru: dispariția Yolande i l-ar fi înapoiat pe Malestrazza. Era inevitabil. Nu semăna cu sora ei ca două picături de apă? Fiind obligat să aleagă o altă femeie care să-și asume rolul de Evă, Mazolas de Caradoz va fi obligat s-o aleagă pe ea și numai pe ea... Mahaut nu conta. Mahaut-scroafa nu era o concurentă demnă de acest nume.

Uneori, îi revenea luciditatea și îi era silă de ea că se lăsase pradă unor astfel de speculații. Dar alteori le perfecționa în taină.

Era stăpânită de demonii invidiei și desfrâului. Deseori, în brațele lui Matthieu, își imagina că era posedată de Malestrazza, iar această fantasmă îi provoca o plăcere violentă. Dulgherul nu se lăsa înșelat; devenea tot mai posac. Ar fi preferat mai puțină înflăcărare și mai multă gentilețe. Tânăra aceea care gemea, cu ochii dați peste cap, dăruindu-se unei fantome, îl speria de-a binelea.

— Ai căzut în capcana farmecelor, îi spuse el într-o seară. Nu-ți dai seama, dar te-a schimbat. N-am să mă mai ating de tine. Nu vreau să fiu complicele uneltirilor tale. Ne vom prefăce, ca să nu-și dea seama ceilalți, dar n-am să mai intru în tine.

— Cum vrei, răspunse Marion, oftând distrată.

Acum aștepta cu nerăbdare întâlnirile cu Mahaut, care îi spunea:

— N-ar fi nevoie ca leul s-o mănânce toată. Înțelegeți? Ar fi de ajuns o lovitură zdravănă de gheară peste mutra ei frumoasă. După ce o vor coase ca pe un sac vechi, mă îndoiesc că Malestrazza va mai dori s-o-ncalece. Las' că-i cunosc eu pe bărbați!

Iar Marion își spunea: „Da, adevărat, n-ar fi nevoie s-o ucidem. Ar fi de ajuns ca animalul s-o desfigureze puțin. Ar fi de ajuns”.

Ca să se țină tare, își rememora tot ce-i făcuse Yolande, miile de răutăți din copilărie, perfidiile din adolescență, ironiile, tracasările. Își amintea deodată totul în cele mai mici amănunte: glumele, tachinările impregnate de dispreț cu care fetele prea

drăguțe își „servesc” anturajul fără să-și dea seama. Da, contabiliza această zestre veninoasă cu zgârcenie, bucurându-se când o vedea că sporește de la oră la oră. Când va face totalul, va trece la acțiune.

— Simt că vrei să faci o prostie, îi repeta Constance. Tot timpul mi-e teamă să nu te arunci în prăpastie. Nu ceda, nu merită.

Ea însăși se oferise să-i satisfacă pe bărbații care, mai mulți la număr, nu-și găsiseră perechi. O făcea cu amabilitate, fericită că putea să-și mortifice trupul. Aștepta sfârșitul lumii cu mare nerăbdare.

— Dacă voi supraviețui după toate astea, consider că mi-am plătit datoria, spunea ea. Atunci voi putea reîncepe să trăiesc fără să târăsc după mine lanțurile vinovăției. Așa văd eu lucrurile. În acest moment, îmi plătesc creditorii, și o fac cu destul sârg ca să nu mi se poată reproșa nimic.

Noctus urla noaptea ore în șir. Mazolas spunea că, neîndoișor, creșterea umidității avusese un efect nefast asupra reumatismului său și corpul îngerului mutilat ajunsese o încolăcire de oase înnodate în pofida oricărei reguli anatomice.

— Va muri, anunță el, ascunzându-și fața în mâini. Nimeni nu poate să supraviețuiască unor astfel de suferințe. După ce-și va da suflarea de pe urmă, potopul va intra în faza lui finală. Va trebui să ne imbarcăm și să ne rugăm ca arca să reziste valurilor.

În așteptarea acestui moment decisiv, Matthieu și muncitorii lui lucrau ca niște sclavi. Duceau lipsă de bitum, folosind în locul lui fibre textile vegetale amestecate cu grăsime de urs, fără să știe dacă acest material va rezista imersiei.

— Atâta muncă degeaba, murmură uneori dulgherul, trântindu-se lângă Marion, la căderea nopții. Ne vom scufunda la prima furtună. Lemnul e prea tânăr pentru o navă atât de mare, n-a avut timp să se usuce așa cum trebuie. Niciun armator n-ar accepta lansarea la apă a unei astfel de ambarcațiuni.

Nu mai ninge. Zăpada se topea pe platou și pe versanți, îmbibând pământul deja saturat. Scurgându-se, noroiul

dezgolea stânca. Acum timpul se încălzea și ceața devenea mai deasă, umplând valea. Noctus continua să urle, să se răsucească. Perrine, îngenuncheată, îi punea pe toți să se roage pentru ușurarea suferințelor ingerului mutilat. Își făcuse bocceluța. Avea convingerea că ceasul imbarcării va veni foarte curând.

Mahaut devenea insistentă.

— Acum trebuie să ne ocupăm de Yolande, bombănea ea. Pe urmă, după ce toți vor urca la bord, nu vom mai putea.

Deoarece împărtășise aceste planuri sculptoriței, nu avea cum să acționeze fără ea. Trebuia s-o implice pe Marion în realizarea complotului. După ce devenea complice, nu o mai putea denunța fără să fie și ea pedepsită.

Din nefericire, sculptorița nu reușea să se hotărască. În momentul în care Mahaut, cedând nerăbdării, se gândi să acționeze singură, ploaia se opri brusc... și apăru din nou soarele.

Toți rămaseră cu gura căscată. Această schimbare contrazicea toate previziunile lui Noctus. Cerul se însenina și căldura usca pajiștile ude.

— E doar o acalmie falsă, băigui starețul. Un artificiu al demonului ca să ne deruteze. Ploaia va reîncepe și mai violent. Nu trebuie să ne bucurăm.

Dar nu mai ploua.

Vremea rea cedase locul unui cer albastru pe care abia dacă se mai zăreau câțiva norișori. Pe platoul golaș, lipsit de vegetație, căldura deveni insuportabilă. După ce ceața se risipi, toți se înghesuiră la marginea hăului ca să privească în vale. Și constatară cu ușurință că nu era inundată. Oceanul nu se revărsase peste uscat. Chiar dacă fluviile ieșiseră un moment din matcă, acum, nivelul lor scăzuse, revenind la normal, deoarece nu se mai vedeau valurile lovind în pantele defileurilor din vecinătate. Femeile primiră această veste cu oroare. Dacă iminența sfârșitului lumii făcuse tolerabile, chiar obligatorii, unele comportamente sexuale, întoarcerea la normal însemna că se purtaseră ca niște desfrânate, fără să fie necesar!

— Nu vom fi mamele noii omeniri, bombăni o femeie furioasă, ci niște târfe îmborțosite de niște necunoscuți vârați cu forța între picioarele noastre! Vom aduce pe lume o ceată de bastarzi de care ne-am fi lipsit cu toatele!

În rândurile captivilor răbufnea o mânie periculoasă. Grăsana Perrine părea dezorientată. Ea, de obicei atât de încrezătoare în cuvântul lui Noctus, se uita la cer, în căutarea unui nor care să anunțe averea. Din păcate, soarele se încăpățâna să strălucească cu atâta îndârjire, încât iarba începu să se îngălbenească.

Marion se trezi din lungul delir care o amortise în ultima săptămână. Odată cu întoarcerea vremii frumoase, îi dispăruseră și veleitățile criminale. Se temea. Se mira că fusese gata s-o ajute pe Mahaut. Totul fusese doar un vis urât, o nebunie întreținută de predicile nebunești ale lui Mazolas și Noctus. Nu venea sfârșitul lumii. Fuseseră aduși acolo degeaba!

Bărbații lăsau capul în jos, stânjeniți, ghicind că li se va cere socoteală.

Cum era de așteptat, starețul și călugării lui deveniră invizibili. Baricadați în mica fortăreață suspendată, nici unul nu mai scotea nasul afară.

— Au simțit că s-a-ntors roata, bombăni Mahaut. Canaliile alea s-au ascuns de teamă să nu le smulgem boășele!

— Deloc! protestă Perrine. Îl consultă pe Noctus. Sunt convinsă că vă înșelați. E ceva trecător. Ploaia va începe și mai și peste două zile.

— La naiba cu basmele astea! vocifera Mahaut. N-o să fie niciun potop, apa s-a retras din vale. Ne-ai împuiat capul că valurile oceanului clipocesc la poalele versanților. Unde sunt peștii? Ia spune? Unde sunt?

Captivii erau de partea ei. Totul mirosea a înșelătorie.

— Au făcut din noi niște eretici! răcni Mahaut. Inchizitorii vor avea acum dreptul să ne ardă de vii. Trebuie să-i forțăm să ne ducă de unde ne-au luat!

Toți porniră spre micul fort. Adunară pietre și începură să arunce în construcție. Scandau numele lui Mazolas, îi cereau să

iasă afară. Marion zări cu coada ochiului două siluete la pupă: Yolande și Malestrazza. Probabil că erau și ei îngrijorați de întorsătura luată de evenimente.

În sfârșit, ușa se deschise și starețul apăru în prag, în capătul de sus al pasarelei care ducea la ciudata construcție.

— De ce te ascunzi, netrebnic bătrân? îi strigă Mahaut, strângând o piatră în mână.

— Taci, femeie! se răsti starețul. Nu știi ce vorbești. Am urcat ca să observ cerul și, din nefericire, am văzut altceva.

— Ce? strigară captivii în cor.

— Armia, răspunse posomorât Mazolas de Caradoz. Inchiziția ne-a dat de urmă. Ne trimite o armată. În acest moment, vreo sută de soldați înarmați străbat drumul pe care ați venit aici. Vor ajunge înainte de sfârșitul zilei. Suntem pierduți.

Toți întoarseră capul în direcția arătată de Mazolas. Marion avu impresia că zărește scânteierea unei platoșe în depărtare. Armia... Era cel mai rău lucru care se putea imagina. Dacă soldații primiseră ordin să-i extermine pe eretici, atunci nu vor da înapoi de la nimic. Tânăra femeie se înfioră. Vor fi aruncați în hău, după cum se mai întâmplase în trecut.

Mahaut rămase prostită, cu gura căscată. Își dăduse osteneala să organizeze răzmerița și inițiativa ei fusese ucisă de această lovitură imprevizibilă a sorții.

— Armia, bâigui ea prosteste.

Știau toți ce însemna venirea soldaților. Femei violate și apoi trase în țărnuși înfipti în pământ; bărbați castrați și apoi aruncați în prăpastie, cu buzunarele pline de pietre.

„Trebuie să fugim!”, își spuse Marion, dar, exact în secunda în care gândea astfel, își dădu seama că erau blocați pe un pisc stâncos, având în spate o prăpastie. Armata venea în întâmpinarea lor, tăindu-le calea. Dacă voiau să scape de cuțitele tăietorilor de beregate, nu aveau altă soluție decât să sară în hău.

— Adăpostiți-ne! le strigă un captiv călugărilor. Lăsați-ne să urcăm în micul fort. Adăpostiți-ne!

— Nu se poate, răspunse starețul. Sunteți prea mulți, nu încăpeți înăuntru. Știți bine asta.

Marion își spuse că, oricum, ar fi fost o soluție proastă. Ce ar fi făcut izolați acolo sus, în acea fortăreață de doi bani, care semăna mai mult cu un cuib de rândunele decât cu o adevărată fortificație? Ce-ar fi mâncat? Ce-ar fi băut? Soldații ar fi asediat zidul de stâncă și ar fi așteptat ca baricadații să moară de sete.

Mazolas nu mai ascultă pe nimeni, alergă spre hău, oprindu-se la marginea lui. Matthieu se apropie de el. Din acel loc se zărea zona de unde tăiaseră zeci de copaci. Puteau fugi pe acolo?

Ghicind la ce se gândea, Matthieu murmură:

— Nu-i o idee bună. E adevărat că ne putem lăsa să alunecăm pe fund până la șantierul abatajului, dar n-ar folosi la nimic. Soldații s-ar instala aici și ne-ar ținti cu săgețile ca la bâlci! Copacii cresc pe un mic platou care formează un ieșind, dar dincolo de el e golul. Un perete neted ca sticla. Nu putem fugi pe acolo, panta e prea abruptă, n-am reuși să ne ținem de nimic. Nu, singura soluție de a coborî este să folosim drumul pe unde am venit.

Vântul le aduse la urechi clinchetul platoșelor și toți încremeniră. Le mai rămăsese puțin timp ca să ia o hotărâre, deoarece armata înainta repede. O femeie își smulse părul răcnind de groază. Unii se repeziră în direcția coloanelor din vecinătate. Dar niciunul dintre acele piscuri stâncoase nu constituia o ascunzătoare mulțumitoare. Îndată ce ar fi pus piciorul pe platou, soldații aveau datoria să curețe locul, fără să uite nicio grotă.

— Ne vor tortura! se tângui cineva. Asta le fac tuturor ereticilor. Mai bine ne sinucidem.

Marion nu-și mai putea lua ochii de la scânteierile lăncilor și scuturilor. Teama îi tăia răsuflarea și inima îi bătea cu putere, ca și cum s-ar fi aflat afară din piept și i-ar fi ascultat pulsațiile monstruoase prin lemnul unei uși. Știa că soldații nu-i vor cruța. Masacrul ar fi fost o eliberare în comparație cu ce-ar fi suferit înainte. Prin sate, oamenii povesteau tremurând soarta rezervată

perfectilor din Languedoc. Așa se va întâmpla și aici. Simți că nu mai are pic de curaj și puțin lipsi să nu izbucnească în lacrimi.

Matthieu o prinse strâns de mână.

— Dacă vrei, îi spuse el, putem sări amândoi în gol ținându-ne de mână. Dacă n-ai curaj, voi sări eu primul și te voi trage după mine. E mai bine decât să te lași făcut bucățele de măcelarii ăștia.

Marion ridică ochii spre el. Se simțea profund emoționată de felul în care o privea dulgherul.

„Uite un om bun, își spuse ea. Un om drept, care ar merita să fie iubit, totuși nimeni nu-i acordă atenție. Toate, inclusiv eu, preferăm o canalie ca Malestrazza. La urma-urmelor, poate că preoții au dreptate, suntem o rasă sclavă a propriilor comportamente sentimentale, chiar dacă aceste comportamente ne duc la dezastru.”

Ezită. Un moment se simți tentată să se cuibărească la pieptul lui și să-i spună: „Da, ajută-mă. Ia-mă în brațe și să sărim în prăpastie. Eliberează-mă de această nebunie. Ești singurul în care pot să am încredere”.

Când să cedeze, îi veni o idee. Se întoarse spre navă și strigă:

— Arca! Acolo trebuie să mergem. E ca o cetățuie din lemn. După ce închidem sabordurile, soldaților le va fi greu s-o escaladeze.

— Prostănaco! Îi vor da foc! replică Mahaut. Ideea ta nu face două parale. E ca și cum ne-ai cere să ne urcăm singuri în vârful unui rug!

— Nu, interveni Matthieu. Marion are dreptate. Lemnul n-a avut timp să se usuce. A trebuit să lucrăm repede și a plouat atât de mult, încât scândurile sunt îmbibate de apă. Dacă soldații vor încerca s-o ardă, focul nu se va aprinde, flăcările se vor stinge singure. Vom avea astfel un răgaz.

— Adevărat, spuse Perrine. În arcă avem cu ce trăi timp de câteva săptămâni, pentru că toate alimentele au fost încărcate pentru plecare.

— După ce ne baricadăm, explică Marion, vom încerca să le explicăm inchizitorilor că am fost aduși aici împotriva voinței

noastre, că nu am îmbrățișat niciodată erezia. Poate că ne vor asculta.

— În orice caz, putem încerca, spuse Matthieu. Haideți! Să nu mai zăbovim. Trebuie să urcăm acolo sus și să tragem pasarela. În felul ăsta, soldații nu vor avea la dispoziție destul lemn ca să construiască scări.

Mulțimea se năpusti spre arcă, uitând de Mazolas și de călugări, rămași în pragul adăpostului suspendat. Starețul începuse să strige, să vorbească latinește, dar nimeni nu-l mai asculta. Pelerinii escaladară platformele care înlesneau accesul la navă. Și urcară la bord în cea mai mare dezordine, îmbrâncindu-se, călcându-se în picioare. Matthieu și doi dulgheri tăiară frânghiile, traseră sus scările, astfel încât să nu lase nimic în urma lor care să faciliteze sarcina militarilor.

În menajerie, animalele percepuseră spaima oamenilor și se agitau, zgomotoase. După ce urcară cu toții, închiseră sabordurile și le ferecară cu grijă, ca și cum s-ar fi pregătit să înfrunte o furtună. Coca imensă răsuna de pașii pelerinilor. Acum, după ce fuseseră închise toate deschizăturile, în menajerie era întuneric beznă. Fugarii urcară spre lumină, călcându-se pe mâini și pe picioare.

După ce ajunseră pe punte, pelerinii avură impresia că se aflau în vârful unei fortărețe. Nava domina peisajul. Captivii se repeziră spre bastingaj ca să urmărească cu privirea apropierea soldaților.

— Chiar așa! exclamă Mahaut, rânjind. Or să fie foarte surprinși, idioții!

Toți izbucniră în râs. Matthieu se agita, verificând să fie închise toate sabordurile. Acum, flancurile navei erau ca niște ziduri din lemn neted. Forma bombată nu ușura deloc escaladarea.

— În cală avem arcuri și săgeți, spuse el. Mazolas prevăzuse totul. Voia să ne putem apăra și vâna. Asta ne va permite să-i respingem pe soldați dacă vor încerca să ridice scări.

O ușurare iluzorie puse stăpânire pe fiecare. Se crezuseră atât de aproape de moarte, încât se imaginau deja invincibili.

— Nu va dura mai mult de câteva zile, șopti Matthieu, trăgând-o pe Marion deoparte. Soarele e puternic și lemnul se va usca. Dacă se menține canicula, arca poate să ardă înainte de sfârșitul săptămânii. Soldații vor putea îngrămădi atunci torțe sub chilă ca să transforme nava în rug. Vom arde la fel de sigur ca și cum am fi legați pe un morman de vreascuri.

Marion dădu din cap.

— Știu, răspunse ea. Depinde de noi ca să exploatăm cum trebuie acest răgaz.

După distribuirea armelor, entuziasmul se mai potoli. Se lăsară în genunchi în spatele bastingajului, ca și cum ar fi fost o linie de creneluri, și începură să aștepte armia.

Treptat, sclipirea platoșelor spori, creând iluzia unei benzi de flăcări pâlpâind la marginea platoului, într-un dans malefic. Apoi, vântul aduse mirosul cailor și al grăsimii cu care fuseseră unse armele. Nu era vorba de un miraj, nici pe departe. Se auzeau ordinele, oameni cu căști se desfășurau ca să înconjoare locul și să curețe cele mai mici colțuri. Soldații aveau cu ei și câini. Inchiziția folosea uneori câini pentru hăituirea ereticilor. Dulăii se achitau foarte bine de această sarcină, sfâșiindu-i pe adepții lui Satan.

Marion își înfipse unghiile în lemnul umed. În frunte, călare pe catâri, mergeau clericii. Ei i se păru că aveau niște chipuri slabe și arogante. Câinii eliberați goneau nebunește spre casa fără ferestre. Ușa fiind deschisă, intrară cu toții, făcură mare zarvă, apoi ieșiră dezamăgiți. După care o zbughiră spre adăpostul suspendat și începură să latre. Mazolas și călugării se baricadaseră în construcție, după ce distruseseră cu securea pasarela de acces.

Soldații nu se grăbeau. Dușmanul era cu spatele la zid, blocat în acea fundătură. Pentru ei, treaba era ca și făcută; până să se distreze cu muierile, totul era gata. Și apoi, cu fanaticiiăștia, trebuia să te aștepti la orice; îndeosebi la o sinucidere colectivă, ceea ce ar fi lipsit trupa de distracțiile sperate.

Oamenii de la bordul navei își țineau răsuflarea. Euforia care succedase imbarcării se risipise.

Soldații, după ce explorară casa, se adunară la poalele piscului stâncos. Adăpostul suspendat constituia, după părerea lor, un cuib perfect pentru eretici. Cei doi inchizitori descălecară. Se uitară în jur cu un aer de profund dezgust, ca și cum o duhoare infamă ar fi stăruit pe platou, tăindu-le respirația. Arca îi speria, astfel încât abia dacă îndrăzneau s-o privească. De fiecare dată când ridicau ochii spre ea, se închinau frenetic.

Marion se întrebă dacă își dăduseră seama de prezența fugarilor pe puntea superioară. O clipă, trase speranța că oamenii Bisericii se vor mulțumi să „purifice” adăpostul suspendat și vor pleca așa cum veniseră. Dar era absurd. Nu vor pleca înainte de a incendia arca, acel monument, adevărată blasfemie, cu care câțiva exaltați pretinseseră că vor supraviețui dispariției oamenilor de credință.

Unul dintre inchizitori luă cuvântul; rafalele de vânt îi segmentau discursul. Marion avu impresia că îi soma pe Mazolas și ai lui să se predea în schimbul unei morți rapide.

— Îl ascundeți pe falsul profet care își spune Noctus Ira Melanox, spunea călugărul. De câțiva ani îi facilitați fuga prin regat, vă faceți complici și convertiți ca și cum ați propovădui adevăratele cuvinte ale Domnului. A venit ceasul sfârșitului vostru. Dacă vă predați, vă garantez că veți fi sugrumați înainte de a fi aruncați în focul purificator. Dar dacă asediul se prelungește, nu voi mai putea fi îngăduitor. Vă las să vă gândiți la propunerea mea până la căderea nopții.

„Mazolas e pierdut, își spuse Marion. E blocat în ascunzătoare.”

Nu și-l imagina pe stareț capitulând. Se va baricada în speranța unui miracol? Un miracol săvârșit de Noctus, îngerul mutilat? Era destul de nebun ca să creadă asta.

Așteptau în tăcere. Soarele încălzea puntea și fugarilor li se făcu sete. Totuși, nimeni nu îndrăznea să miște. Sperau că nu fuseseră reperați, chiar dacă era o dorință absurdă.

Soldații ridicară corturi. Inchizitorii, refuzând să se instaleze în casa fără ferestre, ordonară să i se dea foc.

Mirosul de fum o înșelă pe Marion și o împiedică să descopere apariția unui al doilea incendiu. Nu înțelese ce se întâmplă decât simțind duhoarea de pene arse. Mazolas de Caradoz și călugării hotărâseră să-și pună singuri capăt vieții. Trâmbele de funingine se strecurau prin micile deschizături ale adăpostului suspendat, trădând existența unui incendiu în interior.

Cuibul îngerului era mistuit de flăcări. Starețul, călugării și Noctus voiau să scape de Inchiziție sinucigându-se.

Focare roșiatice lumineau deschizăturile înguste, provocând strigăte de ciudă în rândul soldaților. Chiar nu vor avea cu ce să se distreze? Afurisiți de eretici care strică treaba și te forțează să escaladezi munții fără să te alegi cu nimic în schimb!

— Îngerul! exclamă Perrine, oftând. Îngerul nostru frumos cu aripile tăiate a murit...

Și își ascunse fața în mâini. Alte femei făcură la fel. Marion rămase nemișcată. Fumul rugului putea a orătănii carbonizate.

La lăsarea nopții, cineva emise ideea că ar putea să profite de somnul soldaților ca să se strecoare printre liniile lor și să ajungă la drumul defileului.

— E o prostie, se auzi o voce de la pupă. Mai întâi că au santinele, apoi mai sunt și câinii. Nu veți face nici trei pași pe platou și veți fi deja reparați.

Toți întoarseră capul. Malestrazza făcu un pas înainte. Yolande venea în urma lui. În confuzia din ultimele ore, aproape că uitaseră de existența lor.

Stuporii provocate de sosirea lor îi urmă repede o răbufnire de ură colectivă.

— E numai vina ta că ne aflăm aici, se răsti unul dintre tăietorii de lemne. Tu ne-ai adus! Tu ai făcut din noi eretici.

Toți îl susținură. Malestrazza nu păru deloc tulburat.

— Sunt și eu, ca voi, o victimă a lui Mazolas, a lui Noctus, le spuse el. Am crezut în potop. Eram convinși că fac ce era mai bine. Alegerea voastră dintre atâția candidați a fost pentru mine un caz de conștiință permanentă, o tortură. De mii de ori m-am întrebat dacă am avut dreptate alegându-vă pe voi și nu pe alții. Era o responsabilitate prea mare... Am vrut să mă opresc de multe ori, dar starețul m-a obligat să continui. Îmi spunea de fiecare dată că refuzul meu e un act criminal, că aleșii vor pieri fără mine. Atunci, coboram din nou în vale.

Călăuza vorbea cu convingere și tristețe, ca un om lovit de soartă. Tristețea lui îl făcea și mai frumos, și fusese de ajuns să deschidă gura pentru ca femeile aflate acolo să fie din nou fermecate de el. Îndată ce începu să vorbească, toate simțiră nevoia să-l ierte, să-i spună: „Lasă, n-are importanță, nu te chinui pentru un fleac!”

Marion, ca și celelalte, se lăsă prinsă în mreaja lui. Se strădui să se împotrivească. Malestrazza era seducătorul înăscut, nu puteai avea încredere în el. Adevărat, se lăsase prins în capcană la bordul navei. Dar ce dovedea asta? Aproape că era convinsă că el îi manipulasă pe călugări, Mazolas și Noctus. Avea darul

vorbirii, prezența misterioasă a acelor oratori care, în mijlocul oazelor, creează religii. Putea să modeleze zei, să le dea viață și să convingă mulțimile să moară pentru acești idoli iluzorii. Se număra printre acei oameni din umbră, care se pierd prin mulțime și îi suflă la ureche să se revolte, să-i decapiteze pe seniori și să le incendieze castelele. Era periculos, teribil de periculos.

— Sunt alături de voi, spuse el îngenunchind. Nu vedeți? În aceeași barcă.

Toți râseră. Acum câștigase partida. Oricum, era atât de frumos, încât nu puteau să-i poarte pică mult timp.

— Nu mă ajută cu nimic dacă știu că vom muri împreună, mormăi Matthieu. Faptul că ai fost la fel de prost ca mine nu mă liniștește în niciun fel.

Avea dreptate, dar nimeni nu-l auzea.

Petrecură o noapte ciudată, culcați pe punte, având deasupra bolta înstelată a cerului de vară. Adormiră cu greu, dar nu scoaseră nicio vorbă. Mirosuri de mâncare, venind dinspre tabăra soldaților, se amestecau cu duhoarea înțepătoare provenind dinspre adăpostul suspendat. Marion încerca să și-i imagineze pe Mazolas, pe călugări și pe Noctus arși de vii în mijlocul bolților tapisate cu pene. O voce răutăcioasă îi șoptea: „Îngerul a sfârșit ca un clapon fript la cuptor. Tristă soartă pentru un naufragiat din paradis”.

În zori, toți se treziră auzind glasul inchizitorilor proțâpiți la capătul de jos al schelelor. Discursul lor nu se deosebea de cel adresat în ajun refugiaților din adăpostul suspendat decât prin faptul că, în caz că nu s-ar fi predat, aveau de gând să dea foc navei și s-o folosească drept rug. Vorbele lor nu se auzeau prea bine din cauza vântului.

— Nu vor reuși, spuse Matthieu. Lemnul e încă umed. O să pută, o să se innegrească, dar nu va lua foc. Mai avem un răgaz de câteva zile. Dacă va începe să plouă, va fi și mai bine.

— Când vor vedea că arca nu arde, vor încerca s-o cucerească, interveni Malestrazza. Nu o vor putea face decât prin sabordul celei de a treia punți, cea a menajeriei. Va trebui să

dăm drumul unei jivine, ca să dea peste ea dacă vor încerca să se strecoare înăuntru.

— Și cine va face asta? întrebă Matthieu.

— Eu, răspunse calm călăuza. Am plecat. Nimeni să nu încerce să coboare la menajerie, pentru că de acum înainte acolo se va plimba leul.

Se uitară după el cum dispărea prin tambuchi, ca și cum ar fi avut puține șanse să-și mai facă vreodată apariția. Marion nu era însă deloc îngrijorată. Știa că Malestrazza era abil, poate prea abil... Prin minte îi trecu o bănuială. Oare nu coborâse să-și negocieze supraviețuirea cu preoții? Sub pretextul eliberării fiarelor sălbatice, putea foarte bine să înceapă tratative cu dușmanul deschizând puțin un sabord. Era o manevră clasică. În timpul unui asediu, întotdeauna se găsea cineva care să deschidă porțile orașului sau să coboare podul mobil.

Intuia că Matthieu avea aceleași temeri, fără să vorbească despre ele. În momentul în care se uitau unul la altul, Malestrazza apăru din nou pe punte.

— Gata, spuse el. Am deschis cușca. N-a făcut nicio mișcare, dar e normal. Animalelor le trebuie întotdeauna un anumit timp ca să-și dea seama de schimbarea situației. Am împins și un butoi peste tambuchiul care dă spre menajerie, în dreptul punții a doua. Să nu-l miște nimeni din loc. Leul ar fi în stare să urce pe scară până aici și să ridice panoul cu capul.

O serie de șocuri înăbușite îi întrerupse vorbele. Arcașii trăseseră în flancul tribordului navei o salvă de săgeți aprinse. Acestea se înfipseseră în lemnul umed și scoteau fum, fără să reușească să declanșeze incendiul sperat.

— Să nu risipim apa pentru a le stinge, mormăi Matthieu. Deocamdată nu e niciun pericol, se vor stinge singure.

Urmarea dovedi că avea dreptate. Din acel moment, toți așteptară. Nu aveau ce face. Invectivele preoților zdruncinau uneori amorteala asediaților, dar nu schimbau nimic. Trebuia să ai totuși grijă dacă voiai să arunci o privire peste bastingaj, pentru că arcașii ținteau bine și Mahaut se feri în ultima clipă de săgeata care i s-ar fi înfipt drept în ochiul drept.

Marion se întreba cât timp va dura asediul. Nu credea că inchișitorii puteau să renunțe. Dacă arșița ținea până la sfârșitul săptămânii, arca ar fi putut lua foc din zorii zilei de duminică. Toți știau asta.

— Ce-ar fi să eliberăm toate animalele? propuse prostește Mahaut. Să le dăm drumul peste soldați și să fugim profitând de panică.

— Și crezi că animalele îi vor ataca doar pe dușmanii noștri? replică Malestrazza, ironic. Visezi!

Mahaut se încruntă, nemulțumită că fusese luată peste picior de față cu ceilalți.

Marion devenea conștientă că retragerea lor la bordul navei nu ducea la nimic. Obținuseră doar o amânare. De fiecare dată când încercase să se adreseze preoților, aceștia porunciseră arcașilor să tragă asupra ei. Nu voiau să audă nimic, nu admiteau nicio scuză.

În cursul după-amiezii, urlete înspăimântătoare răsunară în interiorul cocii. Erau soldații care, încercând să se strecoare în menajerie, erau devorați de leu. Țipetele lor de agonie răsunară interminabil, greu de suportat, și mulți își astupară urechile.

— Asta e bine, spuse Malestrazza. N-au să mai repete figura.

Marion simți cum o cuprinde cu adevărat greața imaginându-și leul sfâșiind cadavrele ca să se hrănească, lovind în metalul platoșelor care îl împiedicau să ajungă la bucățile cele mai gustoase!

Prin minte îi străfulgera convingerea că toți vor muri acolo, în vârtejurile de foc ale corăbiei incendiate.

Jos, unul dintre inchișitori îi blestema și îi învinuia că ascundeau în calele navei o turmă de animale infernale.

Trecură astfel trei zile, fără ca ceva să se schimbe. Inchișitorii și soldații păreau a fi renunțat la luarea cu asalt a corăbiei. Așteptau să se usuce lemnul din care era făcută coca și să poată aprinde un mare foc al bucuriei!

Malestrazza și Yolande petreceau mult timp în odăile de la pupă. Făceau dragoste fără prea mare discreție, râzând, mâncând și bând, fără să le pese de nimic. Părea să le fi trecut spaima care îi chinuia pe asediați. Ca și cum amenințarea unei morți iminente nu-i mai privea sau îi afecta foarte puțin.

„Ai zice că sunt cu mintea aiurea, își spuse Marion. Sunt aici, dar abia dacă ne văd. Par să trăiască într-o țară căreia nu-i bănuim existența. Un ținut magic unde locuiesc doar ei.”

Era ciudat și chiar puțin înspăimântător.

— Nu e posibil, bombănea Mahaut, torturată de gelozie. Se cred nemuritori? Nu sunt conștienți de ce se pregătește?

Marion ghicea ce o șoca pe grăsansa abandonată. Atâta nepăsare avea ceva ireal. Malestrazza și Yolande păreau că trăiesc într-un paradis propriu, inaccesibil muritorilor de rând. Împreunările lor repetate nu aveau nimic lubric, ci erau expresia unei fericiri totale, care nu avea de dat socoteală nimănui.

— Au plecat deja, murmură Matthieu într-o seară, după o zi sufocantă. Nu mai fac parte din lumea noastră. Am mai văzut asta, în tinerețe, când a fost asediată Forcaliasse. Există uneori oameni care o iau înaintea morții. Se îneacă în fericire ca alții într-un puț.

Marion ezita să se mulțumească cu această explicație, dar spectacolul unei astfel de idile o făcuse să predea armele. Nu se simțea în stare să lupte cu Yolande. Angelismul surorii sale o descumpănea.

Simți nevoia să facă pace. Aproximarea morții o îndemna să se împace cu toți, să alunge ura care încă mai clocotea în ea.

Se duse la Yolande pe dunetă, pe când aceasta admira asfințitul soarelui. Deschise gura să vorbească, dar sora ei i-o luă înainte.

— Știu, spuse ea. M-ai urât, înțeleg. Acum nu mai are nicio importanță. Nu trebuie să ai remușcări. Din ziua în care l-am cunoscut pe Malestrazza, nimic nu a mai contat. Familia mea nu a mai existat. Ca și cum n-aș fi cunoscut-o niciodată. Imaginile voastre mi-au devenit străine. V-am uitat, fără păreri de rău. Nu regret nimic. Chiar dacă voi muri în zilele următoare, nu-mi pa-

să, am trăit cu mai multă intensitate în acești doi ani decât o femeie normală în întreaga ei viață. Acum prefer să mor, înainte de a cunoaște sfârșitul iubirii, nefericirea, chinurile sufletești. Ba chiar mă simt ușurată că totul se sfârșește astfel. N-aș mai fi putut trăi *după* Malestrazza. Nici un bărbat nu i-ar fi putut lua locul. Aș fi murit puțin câte puțin. Poate că îți par nebună, nu? Până la urmă, îmi pare bine că preoții ne-au prins în capcană. Mă temeam de viitor. Mă temeam să nu mi-l fure altă femeie. Nu poți să legi de tine un bărbat atât de seducător; trebuie să te resemnezi să-l pierzi, mai devreme sau mai târziu, și asta n-aș fi putut suporta. Sunt fericită că pot să mor cu el, lângă el, în același moment, strângându-mă în brațe.

Marion păstră tăcerea, cuprinsă de o spaimă plină de respect. Expresia transfigurată a Yolandei o înspăimânta. Credea că descifrează primele semne ale nebuniei.

A doua zi, lemnul punții arată aproape uscat. Matthieu îl cercetă cu lama unui cuțit și se strâmbă nemulțumit.

— E de rău, mormăi el. Doar o ploaie ar mai putea să ne salveze. Dar dacă soarele continuă să strălucească în felul ăsta, duminică s-a zis cu noi.

Toți își făcură semnul crucii. Se auziră gemete. Malestrazza se apropie de grup și ingenunche.

— Există o soluție, murmură el. E riscantă, dar e singura posibilă.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Vrei să faci arca să zboare? întrebă dulgherul, ironic.

— Aproape că da, răspunse ghidul cu siguranța lui obișnuită. Dacă facem să se prăbușească schelele care susțin chila, nava va aluneca, dusă de greutate, iar platoul fiind în pantă, ambarcațiunea noastră va coborî pe pajiște ca o sanie enormă.

— Ce? izbucni Matthieu, consternat.

Malestrazza își continuă explicația. Cu vârful pumnalului, călăuza trasă schițe pe punte. La prima vedere, avea dreptate: dacă răsturnai calele care susțineau nava, coca mare ar fi căzut

în iarbă și ar fi coborât în viteză panta platoului. Pământul era încă moale, ar fi ușurat alunecarea. Incertitudinea o constituia momentul în care arca ar fi atins capătul pajiștii și ar fi pornit pe drumul de catări care traversa defileul. Nu se putea prevedea dacă ambarcațiunea va continua să se deplaseze în urma impulsului inițial, ca o sanie enormă, sau se va culca pe o parte ca să se răstoarne în gol.

— E lucrul cel mai nebunesc care se poate închipui, bombăni Matthieu. Trebuie să ai mintea deranjată ca să fii în stare să imaginezi astfel de manevre!

— Și cum dobori calele care susțin chila? întrebă Marion.

Malestrazza își îndreptă vârful pumnalului spre piscul din apropiere.

— Acolo sus, spuse el, există un culoar de avalanșă. Știu asta. Am fost forțați să-l astupăm când Mazolas a vrut să construim arca aici, deși l-am sfătuit să n-o facă. Am ridicat un parapet ca să împiedic surparea stâncilor. Dacă distrug acest zid din scânduri, stâncile se vor rostogoli la vale, vor coborî direct aici și vor secera soclul navei, așa cum o bilă bine ținută seceră un popic.

— Și ai să urci tu acolo? întrebă Marion.

— Da, o asigură călăuza. Pot să mă las să alunec de-a lungul cocii pe o frânghie și să mă strecur între stânci. Nimeni nu supraveghează arca în acea parte, deoarece nu putem fugi pe acolo.

— Pare imposibil, spuse dulgherul, oftând.

— Ai o altă soluție? îl întrebă Malestrazza. Ori asta, ori duminică murim arși de vii.

— Dar tu cum ai să scapi? vru să știe Marion.

— Voi aștepta, răspunse călăuza. Dacă am norocul să nu fiu luat de avalanșa de pietre surpate, mă voi ascunde în vârful piscului. Alunecând, arca va strivi tabăra soldaților. Mă îndoiesc că supraviețuitorii vor mai avea atâta prezență de spirit ca să inspecteze împrejurimile.

— Și de ce ai face asta? întrebă Matthieu.

— Ca să-mi răscumpăr greșelile, răspunse Malestrazza. Pentru că din cauza mea vă aflați aici. Și apoi, pentru că pur și simplu sunt singurul care cunoaște destul de bine muntele ca să mă deplasez în plină noapte și să mă orientez.

Urmă un moment de tăcere. Malestrazza puse pumnalul la loc în teacă.

— Nu vă garantez nimic, conchise el. Succesul nu e garantat. La urma-urmelor, arca poate să cadă în partea cealaltă și, în loc să alunece pe platou, să se rostogolească direct în prăpastia de sub noi. Asta va depinde de șocul pietrelor, de repartizarea greutateii. Nu se poate prevedea dinainte. Voi trebuie să alegeți. Rugul e sigur. De prăpastie s-ar putea să scăpați... Vă las să vă gândiți.

Se ridică și se întoarse la Yolande pe dunetă.

Asediații se sfătuiră mult timp. Unii erau categoric contra, fără să aibă însă o altă soluție de propus. Marion simțea cum o prinde amețeala când își imagina arca alunecând în jos pe pantă, apoi părăsind pajiștea ca să intre pe drumul de catări. Malestrazza avea dreptate, acolo era problema. Ambarcațiunea putea să-și continue drumul, urmând cărarea creștelor, sau putea să se culce pe o parte și să se răstoarne în gol, zdrobindu-se la sute de metri mai jos.

Ori asta, ori rugul.

Îl întrebă pe Matthieu dacă crede posibilă supraviețuirea în urma unei astfel de aventuri.

— N-ar trebui să stăm aici, mormăi el. Dacă vom coborî în antrepozit, riscăm mai puțin să fim azvârliți afară de zdruncinături. Și, apoi, va trebui să ne legăm de grinzi ca să nu fim aruncați unii peste alții...

Dulgherul dădu din umeri, fatalist. Era gata să încerce, îi era teamă de foc. Nu voia să moară pe rug. Cu atât mai puțin pe un rug construit cu propriile mâini.

Votară. Majoritatea îi acordă încredere lui Malestrazza.

Chiar în aceeași seară, călăuza se pregăti pentru expediția nocturnă. Purta haine închise la culoare și își înnegrișe fața cu funingine. Legă de bastingaj – în partea dinspre prăpastie – o frânghie cu noduri destul de lungă ca să ajungă jos. Manevra avea să fie periculoasă, deoarece, după ce punea piciorul pe pământ, urma să se deplaseze permanent la marginea hăului, pe o cornișă îngustă, și asta prin întuneric.

— Nu va reuși, spuse cineva, privind prăpastia de sub cocă.

Când se făcu noapte de-a binelea, Marion avu surpriza s-o vadă pe Yolande apărând travestită în domnișorel! Tânăra femeie le spuse că își va însoți iubitul, deoarece cunoștea muntele la fel de bine ca el. Sculptorița se repezi la sora ei, vrând s-o convingă să nu facă o astfel de nebunie, dar aceasta o îndepărtă, zâmbind calmă.

— Nu-ți face griji pentru mine, murmură Yolande. Nu mi-e teamă să mor dacă sfârșesc împreună cu Malestrazza. Dacă aș fi rămas la bord și nu s-ar mai fi întors, tot aș fi murit. Așa că mai bine îl însoțesc.

Tănăra femeie se exprima cu simplitate, enunțând adevăruri definitive asupra cărora nu mai simțea nevoia să insiste. Își așeză mâna pe umărul surorii sale și zâmbi, cu tristețe de data asta.

— Aș vrea să pot să-ți spun că voi regreta că n-am să te mai văd, dar ar fi o minciună, șopti ea. Nu-mi pasă. Nu mai ești pentru mine. Nimeni nu mai contează de când l-am întâlnit. Nici tu, nici părinții, nimeni. V-am uitat. Malestrazza a absorbit toată dragostea de care eram în stare. E ca un pământ însetat care bea toată apa cu care e stropit. Nu mai am nimic pentru voi... Nu mai am nimic pentru ceilalți. Dacă mi-ar fi făcut un copil, n-aș fi iubit acest prunc, abia dacă i-aș fi acordat atenție. Nu i-aș fi putut oferi dragostea mea. Îți par monstruoasă? Asta e. Am devenit alta, nu poți înțelege.

Apoi, fără să-i mai acorde atenție surorii sale, continuă să se pregătească pentru aventura nocturnă. Marion se uita la ea cu-

prinsă de o furie rece, de o exasperare vecină cu nebunia. Crezu că va ceda unui impuls de ură și o va îmbrânci pe Yolande peste bastingaj. Gelozia îi pustia sufletul și pânțele. Simțindu-se gata să treacă la acțiune, se trase repede înapoi și își încrucișa brațele la piept. Yolande uitase deja de ea. Câmpul conștiinței sale se reducea la Malestrazza, numai la el. Devenise ca acei câini care nu recunosc pe nimeni în afara stăpânului lor.

Mahaut, care trăsesse cu urechea, protestă. Nici nu putea fi vorba ca ghidul să ia cu el o femeie. Prezența unei tinere lipsite de experiență ar fi putut să ducă la ratarea întregii operațiuni. Ceilalți abia dacă o ascultară. Toți știau că Malestrazza va face cum voia el. Așa că era inutil să creadă că vor putea să-i impună o condiție.

Marion se așeză în colțul ei. Căldura distrugea veleitățile de revoltă. Lemnul începea să răspândească acel miros caracteristic ce domnește în podul caselor în puterea verii. Umiditatea dispăruse odată cu venirea caniculei. Malestrazza veni dinspre pupă; purta în bandulieră o desagă plină cu scule înfășurate în cârpe, ca să nu facă zgomot dacă s-ar fi ciocnit între ele.

— Plec, spuse el cu glas scăzut. Sper să ajung în vârf cu puțin înainte de răsăritul soarelui. Acolo se află culoarul de avalanșă. L-am acoperit ridicând o palisadă care reține pietrele. Nu știu de cât timp voi avea nevoie ca să dau jos acest perete, dar din zori să fiți pregătiți. Înghesuiți-vă la proră, astfel încât arca să cadă în partea cu pajiștea. Zgomotul surpării vă va anunța. Apoi, lucrurile se vor petrece foarte repede. Totul e în mâna Domnului.

Se ridică, trecu peste marginea navei și începu să coboare de-a lungul cocii. Yolande îl urmă. În momentul în care dispărea, Marion crezu că va ridica repede capul să schimbe cu ea o ultimă privire, dar nu se întâmplă așa, iar cea care fusese gata să devină noua Evă dispăru în noapte, urmându-și iubitul.

Mahaut bombăni:

— Hotărât lucru, sunteți unul mai prost ca altul! Nu înțelegeți că ne trag clapa? Nu va fi nicio avalanșă. E un șiretlic ca să-i lăsăm să plece. Știau că i-am fi spânzurat, așa că au

inventat povestea asta... tâmpenia asta în care ați vrut toți să credeți.

— Așa cred și eu, spuse Matthieu. Dar, gata! Trebuia să încercăm ceva!

Mahaut nu se lăsă. Marion ghici că își ațâța artagul ca să nu izbucnească în lacrimi. Plecarea ghidului o făcuse să sufere peste măsură.

Era o noapte foarte întunecoasă, fără lună. Asediații traseră cu urechea, așteptând să audă căderea lui Malestrazza.

Nu prea vedeau cum ghidul și perechea lui ar fi putut să supraviețuiască unei astfel de aventuri, deoarece erau obligați să meargă pe marginea prăpastiei mai bine de două sute de coți, deplasându-se pe o cornișă lată cât palma, și pe întuneric. Nimeni nu putea să reușească asta!

Marion se culcă și închise pleoapele, prefăcându-se că doarme. Dar nervii nu-i dădeau pace. În acel moment, se simțea în stare de orice. Chiar să treacă peste bord și să sară în prăpastie, ca să se sfârșească totul. Nu-și putea scoate din minte imaginea lui Malestrazza și a Yolandeî îndepărtându-se în beznă, fără să le mai acorde vreo atenție celorlalți.

„Poate că Mahaut are dreptate, își spuse ea. E foarte posibil să ne fi tras pe sfoară.”

Un foșnet o făcu să deschidă ochii. Constance se așezase lângă ea.

— Știu ce gândești, spuse baroana. Crezi că ne-au trădat. Că Malestrazza a inventat povestea asta ca să-i lăsăm să plece liniștiți.

— Da, răspunse sculptorița. Dar presupun că nu-ți pasă. La urma-urmelor, gândul că vei arde de vie mâine dimineață îți satisface pe deplin dorința de ispășire.

— Te înșeli, spuse Constance. Nu mai vreau să fiu pedepsită. Mi-a trecut. Sunt însărcinată. Aș vrea să trăiesc ca să nasc acest copil; și să-l cresc ca pe fiul unui senior.

Apoi râse, un râs neașteptat de vesel.

— E ciudat, continuă ea. Voi da naștere bastardului unui om de nimic, un copil căruia nu-i cunosc tatăl, pentru că m-am

culcat cu mulți bărbați în ultimele săptămâni. Presupun că asta va fi crucea pe care va trebui s-o port. Să mă întorc acasă cu burta mare și să fiu arătată cu degetul. Se va spune: „Baroana s-a culcat cu o haimana în cursul pelerinajului. Dacă soțul ei ar ști, i-ar reteza capul cu sabia și i-ar arunca trupul la câini”. Da, fără îndoială. Numai că soțul meu probabil că nu mai are mâini la ora asta și nu mai poate să mânuiască sabia. Viața trebuie să continue. Viața nu stă pe loc. Poate că acest copil e cheia tuturor lucrurilor. Va șterge păcatul și îmi va permite să regăsesc un loc printre cei vii.

Vorbea de una singură în întuneric, fără să-i pese dacă interlocutoarea ei o aproba sau nu. Zâmbea, cu ochii în gol, fascinată de imagini reconfortante care păreau că îi îndeplineau dorințele.

Marion respira cu greu din cauza spaimei. Nu știa dacă îi era teamă că va muri a doua zi în foc și se sufoca de groază la gândul că nu-l va mai revedea niciodată pe Malestrazza. Această perspectivă o înnebunea. Încercă să-și înfigă unghiile în lemnul punții, după cum făcuse deseori în cursul zilelor precedente, dar nu reuși. Scândurile se întăriseră.

„Să vezi ce vâlvătaie frumoasă o să iasă! își spuse ea. La urma-urmelor, va fi de ajuns să inspir fumul cu gura deschisă ca să mă asfixiez din primele minute ale aprinderii focului. E simplu. E cumplit de simplu.”

Și astfel se scurse noaptea, fiecare trecându-și în revistă viața în sinea lui. Unii plânseseră, alții se izolară să facă dragoste sau se amestecă cu rachiu. Se formară două grupuri opuse: cei care aveau încredere în călăuză și cei care o acuzau că fugise.

În zori, se adunară cu toții să rostească o rugăciune în comun, deoarece refuzau să moară ca eretici.

Marion scrută înălțimea muntelui, încercând să-l repereze pe Malestrazza. Din păcate, ceața reducea vizibilitatea aproape la zero.

— Trebuie să coborâm în antrepozit, îi șopti Matthieu. Dacă afurisitul ăsta de ghid se ține de cuvânt, arca se va comporta ca o

sanie nebună. Se poate culca și pe o parte, în acest caz, toți cei aflați pe punte vor cădea peste bord.

— Știu, murmură tânăra femeie. Mai lasă-mă puțin.

Voia să vadă cerul devenind albastru. Voia să mai simtă o dată vântul pe corpul ei. Îi era teamă că va muri închisă în sicriul întunecos al antrepozitului cu sabordurile închise. Știa că dulgherul avea dreptate, dar nu reușea să se desprindă de bastingaj.

Jos, soldații se adunau în jurul schelelor care susțineau chila. Marion îi văzu îngrămădind lemne.

Unul dintre inchizitori psalmodie o rugăciune imposibil de auzit, apoi se apropie de mormanul de lemne, agitând torța. Focul se aprinse imediat și flăcările galbene se ridicară, atingând curbele chilei. Mirosul de incendiu stârni panica animalelor din menajerie, care se agitară și începură să urle. Lipsa hranei, de care sufereau de când Malestrazza dăduse drumul leului, le slăbise, dar teama de foc le reînvie instantaneu energia de altădată și coca se umplu de ecourile zbaterilor lor violente.

— S-a aprins! spuse Mahaut, aplecată peste bastingaj. Pe Hristos! O să ne prăjească pe toți!

Marion se gândi la amestecul de bitum și de grăsime cu care fuseseră călăfătuite interstițiile dintre scânduri. Incendiul îl va mistui cu repeziciune, căpătând forța de a urca tot mai sus. Fumul aluneca de-a lungul flancurilor navei în rigole lungi de funingine și urca spre cer, forțându-i pe asediați să bată în retragere.

Marion alergă spre dunetă să privească muntele. Tot scrutând peisajul, începu să i se pară că pietrele se mișcau. Matthieu o prinse de mână, oprindu-i elanul.

— Haide, îi ordonă el. Trebuie să coborâm în antrepozit.

Ea se zbătu, îl palmui. El o ridică în brațe, intră în tambuchi și o sprijini cu spatele de o grindă.

— Trebuie să ne legăm împreună, îi explică el. E singura modalitate de a nu ne sparge capul dacă arca se pune în mișcare.

— Nu vreau să ard de vie, se tângui tânăra femeie. Promite-mi că mă vei sugruma dacă focul ajunge aici. Promite-mi!

— Bine, mormăi dulgherul. O voi face. Dar încă mai putem spera.

O legă pe Marion cu o frânghie, apoi făcu și cu el același lucru. Erau singurii care coborâseră în antrepozit. Ceilalți se lamentau pe puntea superioară, alergând în toate direcțiile, într-un vacarm infernal. Mirosul focului devenea din ce în ce mai puternic. Rotocoalele de fum se infiltrau prin interstițiile sabordurilor. Chila ardea. După ce s-ar fi mistuit, arca ar fi căzut în ea însăși, ca o casă incendiată ale cărei etaje se prăbușesc unul în altul pe măsură ce se năruie grinzile. Când s-ar fi produs acest lucru, nava nu ar mai fi putut să alunece pe pantă. Tasată între stânci, nemișcată, ar fi continuat să ardă ca un foc de tabără. Avalanșa trebuia să aibă loc acum, înainte de a fi prea târziu.

Marion nu auzi zgomotul stâncilor care se rostogoleau pe panta muntelui, dar percepu vibrația, amplificată de cocă.

Afară, avalanșa îi încremeni pe soldați de stupoare și nu le lăsă timp să reacționeze. După cum prevăzuse Malestrazza, pietrele secerară schelele, suporturile, distrugând baza navei. Soclul pe care stătea de doi ani se fărâmiță distrus de vârtejul de stânci.

Arca se clătină periculos preț de câteva secunde. Puțin lipsi ca pupa să atârne mai greu, trăgând ambarcațiunea în prăpastie. Greutatea asediaților, masați în partea din față, făcu nava să vină în bot în direcția pajiștii. Masa ei enormă începu să alunece pe iarbă, strivindu-i pe cei care stăteau în jur. Inchizitori, soldați, cai, catări, toți au fost striviți de chila innegrită care își săpa șanțul în câmpie ca brăzdarul unui plug enorm. Din cauza pantei, ambarcațiunea căpătă rapid viteză. Nimic nu părea că o mai putea opri. Ajunsă la jumătatea platoului, se culcă pe tribord și mulți pasageri se pomeniră aruncați peste bord, rupându-și oasele. În menajerie, animalele

fuseseră scoase afară din cuști. Înnebunite de teroare, se zbăteau și se devorau unele pe altele într-o confuzie cumplită.

Arca alunecă în jos pe platou, brăzdând iarba, pământul, dezgolind stânca. Asperitățile terenului îi smulgeau scândurile, îi găureau flancurile. Ajungând la capătul pajiștii, coca se pomeni spintecată de un șir de stânci ascuțite. Animalele căzură claie peste grămadă prin această spărtură, urlând, înspăimântate, continuând totuși să se muște unele pe altele. Se rostogoliră în prăpastie fără să-și dea seama, smulgându-și hălci de carne până în momentul în care se izbeau de fundul unui hău.

Când intră pe drumul de catări, nava își pierdu chila și continuă să alunece, cu coca pe jumătate amputată. Fiecare metru parcurs o distrusea încă puțin, văduvind-o de alte scânduri. Ascuțișurile stâncoase care mărgineau drumul se dovediră fatale și o distruseră complet. A treia punte și menajeria se fărâmiară. Ceea ce nu fusese strivit în alunecare dispăru în prăpastie. În sfârșit, etrava se înfipse între două blocuri de piatră, la intrarea unui defileu, iar arca se imobiliza cu un scrâșnet înspăimântător. Oscilă un moment între prăbușirea pe drumul defileului sau rostogolirea în prăpastie. Numai puntea superioară și interpuntea scăpaseră întregi. Castelul de la pupă nu mai exista; prora, spartă, era înfiptă ca un colț în deschizătura defileului. Ambarcațiunea nu mai avea o formă identificabilă. Era o ruină de lemn, și ai fi încercat zadarnic să-i ghicești aspectul inițial.

În antrepozit, Marion și Matthieu fuseseră protejați de șocuri pentru că se legaseră bine. Tânăra femeie avea o tăietură în creștetul capului și câteva zgârieturi. Dulgherul se alesese cu o țeapă în umăr, dar rănilor lui nu erau deloc grave. Matthieu se apucă să taie legăturile. Voia să iasă din epavă mai înainte ca aceasta să se prăbușească. Ar fi fost o prostie să moară în năruirea vasului după ce scăpaseră dintr-o astfel de aventură. Nicio structură nu mai rezista. Șarpanta, dislocată, stătea gata să cadă.

Năucită, Marion se lăsă trasă afară fără să-și dea prea bine seama ce se petrecea. Sângele care îi năclăia părul o orbea.

Universul din jur era populat cu trosnituri amenințătoare. Ghici că Matthieu deschidea un sabord și se lăsa să alunece afară; îl urmă și ea, sărind în brațele lui, așa cum îi strigase.

Se grăbiră să ajungă la o mică înălțime stâncoasă, încercând să se îndepărteze cât mai repede de epavă. Și bine au făcut! Nava se dislocă aproape imediat, iar puntea superioară se prăbuși peste antrepozit. Dacă ar mai fi stat acolo, ar fi fost striviți.

După ce se împrăștie praful, coborâră să exploreze rămășițele. Găsiră cadavre, câțiva saci cu alimente, dar și pe Constance de Hurault, care, legându-se de unul dintre baluștrii dunetei, supraviețuise. Era inconștientă, dar respira încă. O dezlegară și o traseră deoparte. Toți ceilalți muriseră, striviți, greu de identificat, sau fuseseră înghițiți de prăpastie.

— Asta a fost, spuse Matthieu. Acum trebuie să plecăm mai înainte ca Inchiziția să trimită întăriri. Nu vom avea de două ori aceeași șansă.

XXIII

După ce baroana își recapătă cunoștința, le spuse că Mahaut fusese printre primii care se rostogoliseră peste bord. Grăsana Perrine o urmase, deoarece rămăsese îngenuncheată la proră să se roage îngerului mutilat până în ultima secundă.

Porniră neîntârziat la drum, cu speranța să ajungă la Venzome. Dar nu știau unde se afla exact.

Mergeau, dormeau, vorbeau puțin. În sfârșit, o duhoare puternică le indică faptul că ajunseseră la cadavrul gorilei omorâte de călăuză. Așadar, se aflau pe drumul cel bun.

Marion regreta că nu avusese curajul să se întoarcă pe platou ca să vadă dacă Yolande și Malestrazza supraviețuiseră avalanșei. Uneori, își spunea că fuseseră luați de stâncile în surpare; alteori, era convinsă că plecaseră pe drumul defileurilor și se îndreptau chiar în acel moment spre regatul Spaniei.

Nu știa care versiune îi plăcea mai mult.

Ajunseră la falsul sălaș al Domnului. Era pustiu. Găsiră acolo hrană și haine. Între ei apăruse un fel de stinghereală. Complicitatea dispăruse și toți regretau că celălalt cunoștea aberațiile în care fusese amestecat. Timpul absurdităților se sfârșea în acel loc. Acum, fiecare trebuia să reînceapă să trăiască și să se străduiască să uite.

Își luară două zile de odihnă ca să-și recapete o parte din forțe. Constance plecă prima. Se întorcea acasă. Îi asigură că va ști să găsească drumul. De când era însărcinată, nu mai era aceeași.

— Nebunia asta a fost bună la ceva măcar pentru ea, mormăi Matthieu, privind-o cum se îndepărtează.

Marion nu voia deloc să se întoarcă acasă. Acolo l-ar fi regăsit pe promisul ei, Antonin. Ceva o schimbase. Nu mai putea să-și reia vechea viață. Nu după tot ce trăise în creierii munților.

Matthieu o privi cu un aer jenat, neștiind cum să-i spună, apoi zise:

— Dacă vrei, putem rămâne împreună. Cel puțin deocamdată... Mi-e puțin rușine de ce ți-am făcut, mă simt vinovat. Dacă ești grea, te voi ajuta să crești copilul.

Bărbatul se încurca în vorbe. Marion înțelese că îi propunea să trăiască cu el și să deschidă o dugheană de mobilă de lux. El va face lucrările mari, ea va sculpta lemnul, nu piatra. Ar fi făcut o muncă cinstită, ar fi dus o viață simplă, și astfel ar fi întors spatele fantasmagoriilor.

Tânăra femeie acceptă.

Părăsiră munții pe scurtături care se încrucișau cu drumul pelerinilor. Nu zăboveau nicăieri, de teamă să nu întâlnească un nou convoi de soldați trimis de Inchiziție.

Două săptămâni mai târziu, se instalară într-un oraș portuar și traseră în gazdă la un meșteșugar ca să se familiarizeze cu munca lui.

Marion descoperi că nu era însărcinată. Nu știa dacă să se simtă ușurată sau dezamăgită.

Renunțase la piatră ca să cioplească lemnul. Degetele ei dăltuiiau figuri ciudate de îngeri. Dar sculpa și animale care se încăierau, corăbii enorme în ghearele furtunii. Printre toate acestea, revenea deseori silueta zveltă a unui bărbat cu părul buclat și profil semeț. Un Adam impunător cu un farmec demonic. Meșteșugarul se încrunta examinând acele motive pe care le considera neliniștitoare. Ar fi preferat lucruri obișnuite, reprezentări pline de calm.

Matthieu și tânăra femeie locuiau într-o cămăruță, deasupra șurei, în partea din spate a casei. Dormeau unul lângă altul, fără să se atingă. Uneori, noaptea, când era prea cald, Marion se scula și cobora în grădină, numai în cămașă. I se întâmpla să se uite pe drumul ce se pierdea în depărtare sub cerul înstelat, convinsă că într-o zi îi va zări pe Yolande și pe Malestrazza mergând unul alături de altul.

Alteori, i se părea că aude o pulsație deasupra capului. Un foșnet, așa cum ar fi putut stârni două aripi enorme. Atunci, ridica ochii, așteptându-se să-l vadă ivindu-se pe Noctus. Un Noctus întreg care venea s-o ia și s-o ducă nu se știe unde.

Într-o noapte, visă că nu murise. Că Mazolas și călugării îl ascunseseră într-o subterană săpată în adâncul muntelui. Incendiul adăpostului suspendat fusese doar un vicleșug destinat inchizitorilor, un șiretlic de război.

Zadarnic încerca să uite, amintirile o chinuiau neîncetat, fără să-i dea pace.

Lunile trecură. Marion se plictisea.

În noiembrie, un negustor ambulant îi vorbea despre o sectă ciudată care apăruse în partea de sud, la hotarul cu Spania. Adepții ei adorau un înger mutilat care profetiza Apocalipsa. Nu știa mai multe, doar că Biserica îi hăituia fără încetare, obligându-i să-și schimbe deseori ascunzătoarea.

A doua zi, trezindu-se, Matthieu descoperi că era singur pe saltea. Marion își luase cu ea toate lucrurile. Nu încercă s-o prindă din urmă. Iar de data asta binecuvântă bătrânețea care nu-i îngăduia astfel de nebunii.